REÎNVIEREA PCR-ULUI

Andrei BĂDIN

Noul mileniu a adus României nu numai un nou guvern şi un nou preşedinte dar şi reîntoarcerea la situaţia din Decembrie 1989, când grupul de complotişti în frunte cu Ion Ilici Iliescu prelua Puterea după o lovitură de stat pusă la cale la Moscova. Avem deci un nou guvern condus de Adrian Năstase, prim-vicepreşedintele PDSR, care are 27 de ministere. Este guvernul cu cele mai multe ministere din istoria României. Dar *"originalitatea"* guvernului Năstase constă şi în numărul extrem de mare de secretari de stat care conform ziarului *"Adevărul"* va ajunge la circa 150. *"Recordul"* poate fi explicat prin faptul că PDSR are numeroase *"datorii"* faţă de clientela sa: partidul Securităţii condus de Dan Voiculescu, social-democraţii vopsiţi ai lui Alexandru Athanasiu şi pleiada de sindicalişti oportunişti. Noul guvern este minoritar dar se bucură în Parlament de susţinerea PNL, PD şi UDMR, dintre aceştia numai democraţii lui Roman *"lăsându-se greu"*, motivând că nu vor să fie şi cal şi măgar, adică şi în opoziţie şi susţinând Guvernul. *"Opoziţia"*, ironia sorţii!, este reprezentată de partidul lui Vadim Tudor, sinistra abjecţie extremistă, construită - să ne reamintim! - în Martie 1990 de Ion Iliescu şi Petre Roman, *"mândri"* că îi vor avea pe slugoii comunismului, Eugen Barbu şi C.V. Tudor, de partea lor pentru a *"distruge"* Opoziţia. În fapt, dacă ne uităm la configuraţia de astăzi a Parlamentului, reiese că avem un nou FSN. PD a făcut parte din FSN-ul lui Ilici, iar liberalii turnătorului Quintus au mai cochetat cu Puterea, atunci când au făcut parte din guvernul Stolojan, instalat de Ion Ilici Iliescu după ce s'a certat cu Pedro Roman Neulander. Iar dacă îi mai vedem şi pe securiştii, activiştii şi mafioţii lui Vadim putem spune că avem chiar un PCR.

Guvernul Năstase a făcut declaraţii de bună intenţie, de fapt o continuare a campaniei de captare a bunăvoinţei Occidentului începută în vară. S'a promis marea cu sarea, integrare rapidă în U.E şi NATO, uitându-se că ceea ce cere Occidentul nu sunt vorbe în vânt, ci fapte. Oricum, Năstase, cel poreclit Bombonel, pentru trecutele (???) sale aventuri, a avut de grijă să se împăuneze cu faptul că va face un *"program românesc"*. Ce înseamnă acest program, nimeni nu ştie, căci punerea în practică a unui astfel de program trebue să ţină cont de mulţi factori. Şi oricum *"bunătăţile"* promise Românilor de Năstase şi compania nu pot fi puse pe masă cu o politică economică demagogică. Acest fapt ar duce în primul rând la creşterea notei de plată a economiei româneşti cu rezultate negative extrem de periculoase pentru viitor. Nu în ultimul rând, astfel, România va pierde probabil definitiv încrederea organismelor internaţionale, Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială, şi prin extensie a Occidentului. De altfel este greu de crezut că actualul Guvern Năstase ar putea beneficia de creditul occidental, aşa cum lasă să se înţeleagă Bombonel, de vreme ce în fruntea Ministerului Apărării se află un personaj, pe numele său Ioan Mircea Paşcu, care prin anii '91 a avut probleme cu autorităţile americane în acordarea vizei de intrare în State, fiind pe o listă de agenţi comunişti. Acelaşi Paşcu era prin Noembrie 1989 la Moscova, acolo unde ar fi discutat planul loviturii de stat din Decembrie. Oricum şi Paşcu face parte din gruparea *"Un viitor pentru România"*, grupare a activiştilor dela *"Ştefan Gheorghiu"*.

Continuare în pag. 4

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 27 Nr. 288 - IANUARIE 2001 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

MAI RĂU NU SE PUTEA

Eugen BÂRSAN

După triumful PDSR la parlamentare (cu 65 de senatori şi 155 de deputaţi) a urmat turul doi al alegerilor prezidenţiale în care Ion Iliescu a fost ales Preşedinte al ţării. Iar aceleaşi alegeri l-au confirmat pe Corneliu Vadim Tudor în rangul de personajul politic secund al ţării (cu 37 de senatori şi 84 de deputaţi PRM).

Şi cu aceste alegeri, criptocomuniştii, care sunt mincinoşi în esenţă, putrezi până în măduvă şi mistificatori în toate privinţele, s'au reîntors la puterea dela care au fost izgoniţi în 1996. S'au reîntors pentrucă pe-âştia a dorit poporul român să-i pună în fruntea ţării şi să-i trimită în Parlament pentru a-i reprezenta interesele. Şi âştia s'au întors ca nişte saltimbanci şi irozi. în chip de clovni şi de salvatori, să repună ţara pe osia carului lor. în fapt, i-a readus parada alegerilor, căci pentru ei alegerile au fost o simplă paradă.

în ceea ce ne priveşte, dacă în chip optimist am mizat pe speranţa că alegerile 2000 vor lua pe apa Sâmbetei cel puţin într'o bună măsură ce-a fost săpat de o ideologie comunistă degenerată şi coruptă, neam înşelat. Şi, înşelaţi fiind, privim stupefiaţi cum criptocomuniştii, erupând cu noi puteri, au revenit în forţă. Folosind în chip greu diversiunea unei tente de alură patriotică. Şi e greu de ştiut ce e de făcut, atâta timp cât majoritatea poporului nu se poate elibera de mult consolidata tovărăşie cu mentalităţile şi căpeteniile criptocomuniste.

Până una alta, rămânem în luptă cu criptocomuniştii. Fiindcă ei închid poarta sau orizontul valorilor, ţinând pe Român în maşina politico-socială a manipulărilor. în fapt în limite care să nu-l lase ca el să fie în stare să înveţe. Adică să nu poată privi dincolo de ce îi spun ei, printr'o demagogie agresivă care nu este adresată nici inimii şi nici creierului, ci pur şi simplu viscerelor.

Neavând inimă, criptocomuniştii nu vorbesc decât cu bâta şi cu ura. Dar răul nu se opreşte numai aici. El este în fapt mult mai mare. Căci el ţine să reconfişte ţara şi să o reţină într'o istorie rescrisă, ţinută cât mai departe de orice cumpănă dreaptă. Ţinută între ape tulburi şi pe ape limpezi; între pseudo-democraţie şi democraţie reală şi între un stat de drept şi un stat al fărădelegilor.

Continuare în pagina 3

LA CUMPĂNA DINTRE MILENII

Roxana IORDACHE

Mileniul trei ne găseşte cu un nou guvern, dar a cărui unică şansă este continuitatea. Dacă dovedeşte inteligenţă şi consecvenţă, Adrian Năstase poate lua frişca de pe tortul vechii guvernări. Premisele sunt favorabile, nu doar în privinţa rezervei valutare, pentru administrarea căreia guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, e cel mai potrivit şi înţelept să fie păstrat. Important, de asemenea, este faptul că noul guvern beneficiază de proiecte şi programe deja finanţate, lăsate moştenire de vechii guvernanţi - paradox românesc - în marea lor majoritate chiar cei dela PNŢCD, care nu mai sunt azi în Parlament. Valorificarea acestor programe, care fac parte din Strategia de Dezvoltare a României şi Integrare în Uniunea Europeană, depinde însă nu doar de premier, ci şi de miniştrii Cabinetului Năstase. Ne-am mai exprimat rezervele cu privire la unii dintre ei care, ca mentalitate, fac parte din grupul Iliescu. Grupările de interese din PDSR constituie cel mai serios handicap pentru Adrian Năstase şi dacă nu va reuşi să-l surmonteze va pierde rapid marele avantaj al teoreticei omogenităţi guvernamentale.

Noul premier a prezentat în Parlament o declaraţie de intenţii reformatoare, precedată de o negare ingrată a guvernării din perioada 1996-2000, pe care, cum semnalam, guvernului actual nu-i rămâne decât să o valorifice. Cum însă efectele ei se vor vedea în timp, probabil că Adrian Năstase se pregăteşte să-şi atribuie în exclusivitate reuşitele fundamentate de predecesori. Reuşitele nu sunt, însă, necondiţionate. Condiţia este continuitatea. Iar echipa Năstase nu e, totuşi, omogenă şi în Parlament exponenţii PDSR sunt dintre cei mai retrograzi. Acest fapt a fost evident în luările de cuvânt ale deputaţilor şi senatorilor partidului de guvernământ, care, teoretic, au susţinut Cabinetul Năstase. Discursurile lor au contrastat cu mesajul premierului. Dacă faptul a fost premeditat, într'adevăr, prin contrast cu Florin Georgescu sau Ion Solcanu, Adrian Năstase a părut reformist. Dacă, însă, aceasta e realitatea din PDSR, raportul de forţe îi este net defavorabil premierului.

Şi, din păcate, orizontul de aşteptare al alegătorilor PDSR coincide cu atitudinea retrograzilor din partidul de guvernământ. Cascada de ineptii debitate de Florin Georgescu (probabil, în speranţa că astfel il flatează pe primul ministru pentru a-i lua locul lui Mugur Isărescu la BNR) poate figura cu succes într'o antologie a etatismului rezidual. Cum a fost, de exemplu, acuza monumentală că fosta guvernare a acumulat rezerva valutară pe spinarea populaţiei, ca şi Ceauşescu (ceea ce denotă blocarea lui Florin Georgescu în proiectul mecanismelor economiei centralizate de tip comunist)! Dacă asemenea colegi din PDSR vor avea un cuvânt de spus la guvernare, Adrian Năstase va avea *"victorii multe"*.

Un alt handicap pentru noul premier îl constituie faptul că nu ştie economie, fapt evident în discursul de investitură (şi, în toţi aceşti ani de opoziţie, ar fi putut învăţa, dacă tot se pregătea pentru funcţia de prim-ministru). Şi, repet, dacă a crede că acest handicap poate fi suplinit prin consultarea cu *"specialişti"* gen Florin Georgescu sau Nicolae Văcăroiu, Adrian Năstase e pierdut. Ca şi în 1992, guvernul PDSR nu are, de fapt, un program.

Continuare în pag. 3

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Andrei BADIN	pagina 1
Roxana IORDACHE	pagina 1
Ana BADEA	pagina 2
Dan BITU	pagina 3
Anda DIANU	pagina 4
Mihai CREANGĂ	pagina 5
Ileana NICA	pagina 5
Angela ŞUŢA	pagina 5
Aurel BĂDĂIAN	pagina 6
Dumitru PASCULETE	pagina 7
Prof. Valeriu ARBORE	pagina 8
Col. (r) Marin PÂRVULESCU	pagina 10
Prof. Ion TECŞA	pagina 11
Prof. Nicolae RĂGAN	pagina 11
Ion ZUBAŞCU	pagina 15
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 16
Prof. Doru MUNTEANU	pagina 17
Prof. Ioan GRECU	pagina 19
Eugen TOMA	pagina 23
Cornelia SCĂEŞTEANU	pagina 24

editorial

RESTABILIREA UNOR ADEVĂRURI

Este absolut imperativ pentru presă să promoveze adevărul, pentrucă presa este o chestiune de pedagogie, adică de morală naţională.

S'au spus atâtea neadevăruri în timpul campaniei electorale din Noembrie şi Decembrie încât rezultatul alegerilor a apărut ca o imagine a falsurilor care s'au debitat atunci şi au devenit mai îngrozitoare, după alegeri, încât suntem nevoiţi să intervenim pentru o rectificare, care să corecteze unele stări de lucruri, cel puţin cele esenţiale, căci este strigător la cer să se accepte menţinerea stărilor de minciună, mai ales când acestea se fac de către unii din pretinşii conducători, aşa-zişi aleşi ai poporului.

În primul rând guvernul actual nu este un *guvern majoritar*. Biroul Central Electoral a comunicat oficial datele referitoare la aceste alegeri, din care a reieşit că numărul votanţilor la alegeri a fost de circa 52%, din totalul populaţiei cu drept de vot.

Cum putea atunci, noul Preşedinte al Statului să afirme şi să reafirme că a fost ales cu 46%? Este oare posibil ca un Şef de Stat să facă asemenea afirmaţii neadevărate, atât în faţa poporului român, cât şi în faţa lumii întregi? Sunt întrebări legitime şi care nu pot fi ocolite, afară doar dacă poporul este ignorant, sau pur şi simplu considerat că nu are capacitatea de discernământ şi de judecată logică.

Prima şi marea înşelăciune din timpul campaniei electorale şi, apoi, din turul al doilea al alegerilor prezidenţiale, a fost trompetarea absurdă a faptului că lupta politică se dă între PDSR şi EXTREMA DREAPTA. O parte dintre oamenii de bună credinţă au acceptat această delimitare falsă şi, printr'o aberantă confuzie, au acceptat-o ca reală. Nimic mai greşit.

PDSR avea tot interesul să utilizeze o formulă de acuzare, ca să scoată din circulaţie, prin compromis, şi să etichiteze sub calificativul de EXTREMĂ DREAPTĂ, Partidul România Mare al lui C.V.Tudor. Adevărul pur istoric este că Partidul lui Vadim Tudor este o creaţie a PDSR-ului. Iar PDSR este o emulaţie directă a Partidului Comunist, în care actualul Preşedinte al Statului Român a fost membru marcant, în Comitetul Central al Partidului Comunist, şcolit la Moscova după legile ideologiei marxiste, la fel ca marea majoritate a cadrelor acestui partid.

După manevrele dubioase ale lui Iliescu, în 1990 şi în continuare, între PRM şi PDSR s'a înfiripat o colaborare destul de periculoasă, pentru ţară. În tot acest timp, Iliescu nu i-a reproşat niciodată lui Vadim că este de Extremă Dreaptă, până în clipa când şi-a dat seama că această acuzaţie îi va aduce un beneficiu electoral. Gogoriţa cu *extrema dreaptă* a fost promovată de PDSR pentru nevoi şi interese pur personale. O bună parte din politicienii români au acceptat această calificare stupidă a lui Vadim şi, mai mult, au îndemnat şi pe alţii să voteze cu PDSR. Alegătorii s'au trezit peste noapte că Iliescu este singurul garant al democraţiei româneşti. Au fost chiar şi intelectuali care au cerut, în numele întregii intelectualităţi, sprijinirea lui Iliescu, sfătuind şi implorând ca alegătorii să voteze cu acesta. Nu este vorba de paradoxuri, ci despre înspăimântătoare aberaţii, în complexul naţional de existenţă al neamului nostru.

Un lider politic, care se consideră de dreapta, glăsuia sus şi tare că vrea să facă în jurul lui Meleşcanu o raliere a forţelor de dreapta, pentru a opri avansurile lui Iliescu. Ne mai întrebăm încă şi acum: ce fel de dreaptă ar fi putut organiza în jurul partidului lui Meleşcanu şi cine putea avea încredere în Alianţa pentru România, promovată de Securitatea română?

Toată campania electorală s'a dezvoltat sub semnul populismului, cu cele mai atrăgătoare promisiuni, care nu aduceu, însă, nimic nou. PDSR nu are un program de guvernare. El a promis că va face cutare şi cutare lucru, dar nu ne-a dat până acum nici o explicaţie, cum vor fi duse la îndeplinire aceste lucruri. Cu ce oameni, cu ce fonduri?

Primele măsuri luate de noul guvern au fost total împotriva propriilor lor promisiuni: un exemplu este promisiunea că va reduce numărul personalului din Guvern. Ori, dintru început, s'a înfiinţat un număr mult mai mare de ministere şi unităţi ministeriale, faţă de cele din trecut.

Schimbările anunţate nu prea le vedem realizate. PDSR şi conducerea sa politică nu au demonstrat şi nu credem că este posibil să demonstreze o schimbare în structura sa ideologică. Totul este o manevră, o înşelătorie pe care vrea s'o servească Occidentului. Nimic din schimbările pe care le-au promis şefii PDSR în decursul vizetelor în Occident şi America nu au fost anunţate încă. Interpretările marxiste, camuflate, prin distorsiune a adevărurilor, vor putea să înşele pe unii, dar nu pe cei din Exilul luptător românesc.

Noi, dela această tribună, nu credem în nici un fel în aceste schimbări şi ne menţinem propria înţelegere a realităţilor româneşti. Ce cred alţii nu ne interesează, noi rămânem legaţi de legea strămoşească şi nimeni nu ne poate schimba orientările noastre.

George BĂLAŞU

ARHIEPISCOPUL VALERIAN ŞI EXILUL ORTODOX ROMÂNESC

—Alex. NEMOIANU—

Românii refugiaţi în Lumea Nouă (şi în mai toate colţurile lumii) după al Doilea Război Mondial au reprezentat cel mai mare val de exilaţi din istoria românească.

Românii au mai plecat din vatra strămoşească şi înainte de război, dar în majoritatea cazurilor ei plecau în căutarea unui trai mai bun sau unui câştig mai mare. În alte cuvinte erau emigranţi *"economici"*, cum sunt şi cei ce azi pribegesc dinspre spaţiul românesc.

Căci trebue bine înţeles că starea de exil nu este nici emigraţie şi nici diaspora (cum atât de frecvent şi atât de regretabil sunt echivalaţi cei trei termeni, mai ales în publicaţiile din România).

Exilul a fost definit de către înţelepţii poporului evreu ca o stare specială (galut), de dezrădăcinare, ca urmare a ocupării vetrei strămoşeşti de puteri străine (literal, neamuri străine, ori figurat, străini de datini, tradiţii şi destin istoric). În această perspectivă şi cu această înţelegere este limpede că exilul poate fi *"în afară"* sau *"înauntru"* şi aşa a fost cazul Românilor de după al Doilea Război Mondial. Putem chiar spune că cei ce au reuşit să se exileze *"în afară"* au fost cei norocoşi căci, trăind în ţări libere s'au putut organiza şi duce lupta contra comunismului, dar cei mulţi, din ţară, adversarii comunismului din interior, nu au avut acest privilegiu, ei rămânând la voia bestiilor comuniste.

În cadrul exilului din afară (şi în chip special al celui din Lumea Nouă) segmentul cel mai numeros şi care s'a dovedit mai activ a fost al Ortodocşilor Români. Căci încă un lucru trebue să fie limpede.

Exilul nu este uşor (în Imperiul Roman pedeapsa exilului se afla aşezată în rangul asprimii, imediat după cea cu moartea) şi mai ales nu este superficial. Cel exilat nu are doar menirea să trăiască în loc nou ci să demonstreze că este păstrător şi apărător al unor valori, tradiţii şi credinţe care sunt în pericol de moarte în spaţiul strămoşesc. Românii Ortodocşi, exilaţi în Lumea Nouă au făcut acest lucru cu încăpăţânare şi cu succes. Ei s'au alăturat structurilor întemeiate de către generaţia *"mia şi drumul"* (în multe cazuri învigorând activitatea acestora şi ajungând a le conduce, au reuşit să le imprime o clară alăturare ideologică, anticomunistă), dar, reuşita lor ar fi fost mai mică la caz că nu ar fi avut norocul istoric, de a fi fost conduşi de o personalitate de excepţie, **Valerian D. Trifa**. În acest context aş vrea să fac o paranteză.

Prea des ne-am măgulit şi amăgit crezând despre noi mai mult şi altceva decât suntem. Românii nu sunt un popor eroic şi existenţa lor s'a desfăşurat mai degrabă din compromis în compromis decât din biruinţă în biruinţă. Românii sunt un popor blând, înţelept şi străvechi înţelegând bine că între moarte şi viaţă este mai cuminte să alegi viaţa şi nădejdea în ziua de mâine. Românii mai sunt un popor eminamente drept-credincios, până la amănuntele cele mai triviale. Dar în ciuda faptului că sunt muncitori ei au o anume aplecare spre delăsare şi mai sunt victimele unui individualism sălbatec. În acest context rolul Episcopului (mai apoi Arhiepiscopului) Valerian D. Trifa a fost excepţional.

El a reuşit să unească pe cei nou veniţi (pe exilaţi) de cei mai vechi aşezaţi (generaţia *"mia şi drumul"* şi urmaşii lor), să mobilizeze forţele spre scopuri comune şi să dea ocazie Ortodoxiei Româneşti să îşi arate valoarea în Lumea Nouă.

Valerian a păstrat şi promovat Ortodoxia românească în America şi a ştiut în chip înţelept să îi afle bună rânduială canonică în structurile Ortodoxiei americane. Mai ales Valerian a putut face aceste excepţionale lucruri ştiind că este o vreme pentru toate şi că vremea fiecăruia dintre noi este timpul prezent, timpul pe care îl trăim. Noi suntem puşi în condiţia de a ne alege *"vremea"* dar suntem obligaţi să o folosim cu maxim folos, fără văicăreli şi fără scuze. Acesta a fost marele merit al Vlădicăi Valerian.

Iar în acest context ne putem întreba, de ce oare acest om, care nu a făcut rău la nimeni, nu a jignit şi împilat pe nimeni, a stat prieten şi uşă deschisă la toţi, nu a avut totuşi parte decât de suferinţe, prigoniri şi sfârşit între străini? Iar răspunsul nu poate fi aflat decât în paradoxul suferinţei definit nespus de frumos de către un alt mare Ortodox şi Român (prin alăturare nu prin naştere), Monahul Nicolae Steinhardt dela Rohia.

"Se pare că Dumnezeu nu vrea să aibă de-a face decât cu drepţii Săi. Pe aceştia îi răsplăteşte, îi dojeneşte, îi mustră, îi încearcă, pentru a-i căli, a-i îmbunătăţi, a-i sfinţi, pentru a li se dezvălui mai mult, pentru a şi-i apropia. Căci oricât ar părea de paradoxal suferinţa se arată a fi calea cea mai sigură pentru a ne apropia de Dumnezeu".

Acesta pare să fi fost şi cazul Arhiepiscopului Valerian D. Trifa, la asta trebue adăugat ceea ce este spus în Psalmul 125: ***"Cei ce seamănă cu lacrimi, cu bucurie vor culege. Mergând, mergeau şi plângeau, aruncând seminţele lor, dar venind, vor sosi cu bucurie, adunând snopii lor".***

ÎNCEPE PEDESERIZAREA

—— Ana BADEA ——

Nici nu s'a uscat bine cerneala pe actul de numire a noului guvern şi apar semne din ce în ce mai vizibile că noua Putere va începe o pedeserizare forţată. În chiar prima zi a guvernului Năstase, Ion Iliescu a reunit Consiliul Suprem de Apărare a Ţării şi a decis schimbarea directorului Serviciului de Protecţie şi de Pază. A doua zi, într'o declaraţie făcută agenţiei Mediafax a anunţat că în Ianuarie va schimba directorii Serviciului Român de Informaţii şi al Serviciului de Informatii Externe, care au mandat până în vara lui 2001. Tot în ziua în care s'a instalat la Ministerul de Externe, noul ministru Mircea Geoană a anunţat că în Ianuarie va face un test cu ambasadorii şi consulii generali ai României în străinătate. De fapt, în spatele aşa-numitului test, se are în vedere punerea pe liber a puţinilor ambasadori şi consuli generali numiţi de fosta Putere. PDSR nu a uitat televiziunea şi radioul, dorind să creeze o societate care să includă posturile de radio şi televiziune publice. Şef peste noua găselniţă pedeseristă va fi Alexandru Mironov, unul din cele mai sinistre şi bolşevice figuri de frunte ale partidului lui Ilici şi Năstase.

Se cunosc aventurile huliganice din trecut ale lui Mironov, inclusiv intrarea cu forţa într'unul din studiourile televiziunii, unde directorul secţiei române dela *"Deutsche Welle"* făcea afirmaţii despre aşazisa Revoluţie Română şi rolul nefast şi criminal al celui care s'a instalat acum la Palatul Cotroceni pentru un al treilea mandat neconstituţional de preşedinte.

Revenirea lui Octav Cozmâncă la Administraţia Publică locală va declanşa o pedeserizare în forţă. De fapt, nimic nou sub soare, de vreme ce acelaşi Cozmâncă a făcut acelaşi lucru şi în perioada 1990-1996.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestul ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

LINIŞTEA DINAINTE DE FURTUNĂ

Mihaela MOISIN

După exact 11 ani dela înfiinţarea sa, Frontul Salvării Naţionale a revenit la conducerea ţării, de această dată nu prin forţă, ci prin chiar voinţa poporului. Mai exact, a acelei părţi din popor care, prin prezenţa sa la alegeri, a votat cu diversele aripioare ale FSN. Să mai *"salveze"* o dată ţara, ca şi în primii ani dela revoluţie.

Draga de imunitate parlamentară scoate de pe rol astfel toate procesele lui Vadim şi Iliescu (cei doi campioni în numărul de procese), de care nici măcar nu se mai aminteşte. Toate afacerile tenebroase, Caritas, Ţigaretele (după numerele lor), Mega-power, Bancorex, FPS etc., etc., devin nişte amintiri urâte, îndepărtate, iar cei implicaţi în ele joacă sârba pe sărăcia ţării. Autorii mineriadelor sunt din nou la putere; despre dosarele Securităţii, procesul comunismului, nu se mai vorbeşte de mult.

Cei aleşi, aceiaşi din 1990 şi 1992 îşi împart ministere şi portofolii, măresc numărul demnitarilor, în detrimentul amărîţilor de funcţionari care sunt daţi afară dela Primărie, *"prin acordul părţilor"* (deci fără nici un fel de compensaţii!) pentru ca noii aleşi, umflând schemele guvernului, să-şi poată ţine promisiunile făcute celor cei ce i-au susţinut. Noul guvern devine un balon gata să plesnească.

Este o veselie totală şi, de ce n'ar fi? Conducerea e a lor, opoziţia tot a lor. Se mai critică unii pe alţii (fără a se bălăcări încă), dar nu din diferenţe de ideologie partinică, nu din diferenţe de idei de guvernare, ci din orgolii, invidii sau interese. Până şi Vadim Tudor este mai blând acum cu Ion Iliescu şi Petre Roman, mai ales de când a fost inclus în Delegaţia României la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei. El şi cu bietul Ilaşcu, care probabil că nici nu ştie despre ce e vorba şi cine ştie dacă va afla vreodată.

Acea parte a poporului român, cea care a participat la hotărîrea destinului viitor al României, este mulţumită şi aşteaptă. Aşteaptă bunăstarea promisă. Aşteaptă măriri de salarii şi pensii, ieftiniri la produsele necesare zi de zi, la electricitate, telefon etc. Iarna este uşoară, temperaturile în România sunt binevoitoare, aşa că frigul nu afectează populaţia atât de tare, încât să se revolte. Şi ei aştepată cu răbdare.

Între timp, telefonul s'a scumpit, preţurile multor produse au crescut şi vor mai urma şi alte scumpiri. Dar omul care îi urăşte pe anticomunişti, pe Ţărănişti în special *(fosilele alea, bine că am scăpat de ei!)*, mai rabdă până când Ion Iliescu, care *a învăţat o lecţie, a învăţat în ultimii patru ani din greşelile lui*, va pune lucrurile la punct, şi va începe bunăstarea.

Guvernul a început să-şi desfăşoare activitatea, concentrându-se pe rectificarea legilor, hotărîrilor, ordonanţelor date de fostul guvern; Pe restructurarea ministerelor, în multe situaţii revenind la ceea ce era pe vremea lui Ceauşescu (Comerţul Exterior va reveni la Ministerul Afacerilor Externe, se va crea o singură instituţie de radiodifuziune şi televiziune etc.) Nu se gândeşte nimeni la economie, căci acum e iarnă şi nu se poate face mare lucru!

Dar cele 100 de zile date de Uniunea Europeană noului guvern pentru accelerarea reformei se scurg repede; deja apropae a trecut o lună. Guvernul nou ales a suspendat o seamă de ordonanţe emise de precedentul; au fost ceva probleme cu ţiganii care aşteptau şi ei să-şi ia cocoşeii înapoi, dar din greşeală, tocmai şi ordonanţa în cauză a fost suspendată, chiar de cei ce le-au făcut promisiunile. Se întâmplă şi la case mai mari, dar primii pe care i-a nemulţumit însăşi Ion Iliescu (pe el vor cădea toate belelele!) sunt tocmai ţiganii, cei care prin toate mijloacele posibile l-au susţinut în alegeri. Îmi amintesc de propaganda făcută de organizaţiile lor, pe internet, de a veni cu toţi la vot ca să iasă Iliescu preşedinte, de teama extremistului Vadim!

Adepţii lui Iliescu sunt liniştiţi, deocamdată, iar cei ai lui Vadim (căci între ei doi şi-au împărţit voturile!) aşteaptă. Aşteaptă să greşească Iliescu şi să cearâ... alegeri anticipate!

Nimeni n'a contestat rezultatele alegerilor parlamentare. Doar Vadim şi fanaticii lui, consideră că i-au fost furate voturile în al doilea scrutin. Dar... deocamdată se mulţumeşte cu poziţia de al doilea bărbat al României.

E liniştе... Liniştea dinaintea furtunei. *Trec zilele'n goană şi'n zbor săptămânile trec...* Sperăm ca sfârşitul strofei, pe care îl ştim cu toţii să se transforme în realitate, înainte ca să se dezlănţuie furtuna celor înşelaţi în aşteptările lor.

SECURIŞTII PESTE TOT

Dan BITU

Joi, 7 Decembrie, a fost prezentată publicului volumul *"Infera '89"* semnată de Mircea Răceanu, diplomatul condamnat la moarte de regimul Ceauşescu. Volumul lui Răceanu nu este unul autobiografic, ci unul de memorii şi mai ales de dezvăluiri. Nu vom intra în detalii însă îi vom menţiona pe cei, care potrivit lui Răceanu, au colaborat sau au fost ofiţeri de Securitate.

Lista este lungă şi cuprinde multe din personajele cunoscute de după Decembrie 1989. Unii dintre aceştia au trecut în planul al doilea după aşanumita Revoluţie, alţii au fost propulsaţi de FSN-FDSN-PDSR în fruntea bucatelor. De exemplu, Bogdan Baltazar este preşedintele Băncii Române pentru Dezvoltare (BRD) propulsat în această importantă poziţie după ce PD şi-a *"adjudecat"* banca în urma privatizării şi măririi capitalului social prin participarea Societe Generale. Un alt nume sonor este Teodor Meleşcanu, liderul ApR, căruia subsemnatul i-a publicat anul trecut lista de ofiţer conspirat al Securităţii. Nu lipseşte de pe lista lui Răceanu nici Vasile Secăreş, *"creierul"* grupării *"Un viitor pentru România"* sau Traian Chebeleu, purtătorul de cuvânt al lui Ilici Iliescu în perioada 1992-1996 sau Gheorghe Tinca, fost ministru al apărării sub Iliescu, în prezent vice la partidul coloneilor condus de Teodor Meleşcanu.

Pe lista lui Răceanu mai apare şi Ion Paşcu, care poate fi confundat cu Ioan Mircea Paşcu, ministrul apărării în guvernul Năstase. Chiar dacă Paşcu a fost identificat sau nu de Răceanu, cert este că acesta a avut probleme în anii '92 cu acordarea vizei americane, fiind identificat ca făcând parte din fosta Securitate. La fel ca şi Tinca. Oricum ar fi, Paşcu, chiar dacă pozează în prooccidental nu este o figură care poate da încredere Washingtonului într'o colaborare cu Bucureştiul pentru integrarea în NATO. Căci este ştiut în toate cancelariile lumii că foştii agenţi ai Securităţii nu sunt nişte parteneri credibili.

Cartea lui Răceanu dezvăluie ceea ce era de bănuit. Dar trebue să spunem că foştii agenţi ai Securităţii sunt în prezent în numeroase posturi cheie în administraţie, afaceri sau servicii secrete. Ei controlează într'o mare măsură România începutului de mileniu trei. Acest lucru şi datorită faptului că regimul Constantinescu nu a reuşit sau nu a vrut să facă curăţenie în societatea românească. Şi atunci este explicabil de ce punctul 8 al Proclamaţiei dela Timişoara a rămas numai pe hârtie, în timp ce în ultimii patru ani securiştii şi activiştii de partid au fost cei mai *"buni Români"*.

MAI RĂU NU SE PUTEA

Urmare din pagina 1

Important nu este doar ca ţara să aibă preşedinte, parlament şi guvern, ci şi să ne întrebăm oprindu-ne judecata la: cine sunt în fruntea acestora şi cum a fost posibil ca aşa ceva să cadă din nou în mână criptocomunistă. Din nefericire, cea mai simplă şi dreaptă judecată nu ne poate spune decât un singur lucru: că România merge din rău în mai rău.

Căci în chip prostesc poporul şi-a ales lideri care duc ţara pe un drum de sinucidere naţională. În loc ca el să voteze raţional el a votat iraţional şi impulsiv, instigat să facă aşa de criptocomunişti. Acest vot face din PDSR un partid mai mult sau mai puţin discreţionar, iar din Vadim şi PRM al doilea personaj şi partid al ţării. Este nespus de greu de înţeles cum Românii s'au putut lăsa minţiţi să creadă că Iliescu PDSR şi Vadim PRM sunt salvatorii lor. Cu minciunile debitate şi cu asemenea crezări s'a adâncit şi mai mult coşmarul din ţară. Aceasta este ceea ce îşi face Românul cu capul lui. Ori şi mai clar spus, năpasta îi vine dela el şi nu dela Dumnezeu.

Rezultatul alegerilor este produsul unei ideologii comuniste degenerate, care a determinat votul hotărîtor ca România să fie condusă ori de Iliescu ori de Vadim. Unul mai rău ca celălalt. Şi aşa idealiştii şi visătorii, care vor ca România în care vor creşte copiii lor să fie o ţară democratică şi europeană, au pierdut. Nu chiar surprinzător, căci s'a întâmplat ca unii să prevadă că alegerile din 2000 vor fi catastrofale. Şi, din păcate, aşa a fost. Până la punctul că mai rău n'a putut să fie.

S'a votat pur şi simplu aiurea, fără ca să se priceapă spre ce se îndreaptă ţara. A învins absurdul, care a obţinut procente mari din condamnarea puterii coaliţioniste, într'o manieră belicoasă şi într'un stil de mahala. Lucru care în chip obişnuit incită. Artileria cea mai grea a fost trasă asupra ţăraniştilor şi CDR-ului 2000. În fapt, cu o patimă de nedescris, vrednică doar de tehnica vechilor şcoli de dezinformare. Lucru care a dus la straniul: PNŢCD, cel mai important partid dat de alegerile din 1996, n'a putut atinge nici măcar pragul electoral de intrare în Parlament, la alegerile din 2000.

Prin demontarea umilitoare a PNŢCD (partidul lui Maniu şi Coposu) parcă asistăm la un fenomen de îmbălsămare politică. Şi în plus şi la altceva: la faptul că în 2000 s'a votat pentru trecut şi nu pentru viitor. Înfăţişăm deci mitul reîntoarcerii. Cu Tutankhamonii Iliescu şi Vadim. Şi cu un electorat care nu este nici mai bun şi nici mai rău decât cei pe care i-a votat. Şi cu o ţară care nu se poate plânge că Iliescu şi Vadim ar fi impuşi cu tancurile sovietice.

Mai rău nu se putea. România s'a întors la punctul de plecare din 1990. Iar, cu această întoarcere, victoria lui Iliescu la preşedinţie şi parlamentare este în fapt o extrem de crudă înfrângere pentru ţară, pe drumul năzuinţelor şi aspiraţiilor ei de mai bine.

Chiar aşa de mult să reprezinte cei zece ani încât Românul să uite ce s'a întâmplat în ţara sa aproape o jumătate de secol? Aşa se pare. Căci cine a votat PDSR şi PRM a votat în fapt PCR. Românii sunt liberi să se autodistrugă. Căci ceea ce s'a întâmplat la alegerile prezidenţiale şi parlamentare din 2000 numai din Apocalips poţi auzi.

Eugen BÂRSAN

LA CUMPĂNA DINTRE MILENII

Urmare din pagina 1

Diferenţa esenţială o constituie însă faptul că are de-a gata Strategia guvernamentală depusă la Bruxelles, pe care premierul s'a angajat să o continue. Numai că declaraţia de intenţii reformatoare (axate pe continuarea programelor ministeriale din 1996-2000) a fost amestecată cu populisme (evident, neacoperite de resurse) cum ar fi promisiunea privind anumite subvenţii economice şi cea referitoare la unele gratuităţi pentru populaţie (neîndeplinirea unor asemenea promisiuni poate avea consecinţe usturătoare în planul popularităţii, iar îndeplinirea lor, consecinţe dramatice în plan bugetar). Nici Adrian Năstase nu s'a hotărît să renunţe la anumite tendinţe socialiste, inadecvate cu imperativele guvernamentale. Acest fapt i-a adus laudele Preşedintelui Iliescu, dar, pe termen mediu, laudele se pot converti în reproşuri.

Important e ca procesul de reformă să continue. Pentru aceasta, însă, Premierul Năstase are nevoie de un PDSR profund reformat. Misiune cu atât mai delicată cu cât ea ar avea drept consecinţe previzibile diminuarea masivă a sprijinului parlamentar. Implicit a celui prezidenţial. Un cerc vicios din care premierului îi va fi foarte greu să iasă. Dacă vrea cu adevărat să facă reforma. Dacă nu, va irosi rapid resursele şi va eşua lamentabil.

Dar nu avem voie să abandonăm speranţa că 2001 va fi un an bun pentru România. Fie ca această credinţă în bine să ne lumineze la cumpăna dintre milenii!

La mulţi ani!

Roxana IORDACHE

Teatrul Naţional, Bucureşti 1883

CINISMUL CA VIRTUTE

George GEORGESCU

La cumpăna dintre ani, o dată cu trecerea pragului spre un nou Secol şi Mileniu, am depăşit şi momentul penibil al alegerilor din ţara noastră, alegeri care au lăsat în urma lor o societate mai derutată şi mai bulversată ca nici o dată. Ion Iliescu a reuşit să uzurpeze funcţia supremă în Stat cu ajutorul unei Curţi Constituţionale aservite aproape în întregime. Oare unde, pe această planetă, se mai poate întâmpla ceea ce s'a petrecut la noi? Analizând retrospectiv felul în care s'a desfăşurat campania electorală, astăzi nici nu ştii ce să condamni mai întâi, imaturitatea politică a alegătorilor, absenteismul lor masiv, dezbinarea dirijată din umbră a partidelor de centru-dreapta, promisiunile demagogice care au abundat, lipsa principiilor morale şi cabotinismul unor lideri politici, oportunismul altora, sau scenariile cu ajutorul cărora Ion Iliescu şi PDSR au câştigat alegerile?

Urmărind cu atenţie jocul perfid al sondajelor folosite ca o armă strategică, s'a văzut clar intenţia unor institute de sondare a opiniei publice de a-l scoate pe Ion Iliescu şi partidul său învingători prin manipularea electoratului. Funcţia supremă în Stat a fost însuşită însă într'un mod lipsit de glorie, cu un procentaj de 66,83% dintr'un total de 57,5% alegători prezenţi la vot, ceea ce înseamnă că, practic, Ion Iliescu a fost votat de mai puţin de jumătate din alegători, adică 6,6 milioane din totalul de 17,7 milioane dintre cei cu drept de vot. Un număr foarte mare dintre cei prezenţi la urne (3%) şi-au anulat conştient buletinele, menţionând în turul 2 al prezidenţialelor numele Regelui Mihai, al lui Mugur Isărescu, sau conţinând înjurături la adresa lui Iliescu şi a camarilei sale. Numai în judeţul Braşov au fost anulate din acest motiv 5.685 de buletine de vot. La această oră jocurile sunt făcute însă, cei lipsiţi de vicleniе care au luptat corect au rămas în afara lor, în timp ce lichelele au intrat în Parlament şi ce este mai dureros, în Palatul Cotroceni. Aportul adus de institutele de sondaje apărute ca ciupercile după ploaie, precum MMT, CSOP, BCS, INSOMAR, IRECSON, CURS, ICCV etc. a fost deosebit de important, ele cunoscând perfect psihologia maselor şi uşurinţa cu care pot fi manipulate de aşa-zişi *"sociologi"*, specialişti în operaţiuni de intoxicare. Cu excepţia BCS, celelalte institute s'au compromis prin prestaţia lor, deoarece deontologia profesională a dispărut în faţa sumelor uriaşe cu care au fost plătite şi a partizanatului politic. În lipsa unei legislaţii clare, cum există în alte ţări, unde marja de eroare de peste 2-3% este penalizată cu anularea licenţei, ele au făcut pe faţă jocul celor care au pus câştigarea puterii cu orice preţ înaintea intereselor ţării.

Culmea cinismului este că în cadrul unui simpozion al sociologilor ţinut în luna Decembrie anul trecut, cei care au fost acuzaţi de manipularea fără scrupul a electoratului cu ajutorul sondajelor de ortăvire, au învinovăţit mass-media pentru rezultatul alegerilor, acuzând presa de ingerinţe în procesul de sondare a opiniei publice. Imediat ziarul *"Ziua"* a deschis acţiune în justiţie împotriva institutelor CURS, CSOP şi IMAS, pentru manipularea cititorilor prin sondajele trucate pe care le-au dat publicităţii, în care PDSR şi Ion Iliescu au fost în permanenţă supraestimaţi cu valori mergând până la 15% peste opţiunea subiecţilor chestionaţi.

Trecând imediat la preluarea pârghiilor Puterii, Primul-ministru desemnat Adrian Năstase a stabilit lista cabinetului său, pe care, parcurgând-o, remarci numele câtorva personaje controversate, care prin activitatea sau declaraţiile din timpul campaniei electorale s'au descalificat pur şi simplu ca oameni politici. Este vorba în primul rând de **Miron Mitrea**, titularul Ministerului Transporturilor şi al Construcţiilor, cel care declara cu cinism cu puţin timp în urmă că după venirea la putere a PDSR se vor construi închisori confortabile pentru ţărănişti, pentru a fi închişi fiecare în câte o celulă. El este unul dintre beneficiarii de împrumuturi obţinute dela Bancorex, care după cum se ştie a falimentat datorită acordării de credite neperformante. El a fost acuzat, conform unei menţiuni în ziarul *"Adevărul"* din 8.04. 97, de fals şi uz de fals, cf. Art.289, 291 din Codul Penal. Al doilea este cel investit cu funcţia de Ministru al Informaţiilor Publice şi purtătorul de cuvânt al Guvernului, **Vasile Dancu**, cel care a manipulat la modul grosolan electoratul prin Institutul său de Sondare a Opiniei Publice, faimoasa *"Metro Media Transilvania"*, care îl supraestima pe Ion Iliescu şi PDSR întotdeauna cu cel puţin 10-15 procente deasupra celorlalte institute. Drept recunoştinţă, cu un cinism rar întâlnit, acest aşa-zis *"sociolog"*, a fost răsplătit cu funcţia de ministru în guvernul Năstase.

În legătură cu corupţia din PDSR, în ziarul *"Ziua"* din 2 Iulie 1997 a apărut un articol intitulat *"Jaful Caselor de Protocol"*, în care se făcea referire la Raportul întocmit de către Departamentul de Control al Guvernului condus de celebrul Valerian Stan, care a plătit scump pentru această demascare, deoarece în Raport se menţiona atribuirea ilegală de vile şi apartamente unor demnitari ai regimului Iliescu. Printre cei identificaţi în Raport se afla deputatul PDSR Adrian Năstase, actualul Prim-ministru al României, care a donat socrului său apartamentul proprietate personală, primind la data de 05.06.91 dela M.A.E. un alt apartament cu 7 camere (suprafaţa locuibilă 189 mp) pentru 5 persoane, în Aleea Trandafirilor. În acelaşi articol se menţionează că **Răzvan Theodorescu** actualul Ministru al Culturii, locuia la data de 01.01.90 într'un apartament proprietate personală cu 4 camere, iar la data de 8.10.90 a primit pentru 4 persoane o vilă cu 8 camere (170 mp suprafaţă locuibilă) în str. Herăstrău. El a fost şi a rămas un înflăcărat susţinător al lui Ion Iliescu, căruia a încercat să-i cosmetizeze imaginea în campnaia electorală de anul trecut, prezentându-l ca pe un campion al toleranţei şi democraţiei. În perioada cât a fost director al Postului Naţional de Televiziune, el a manipulat şi instigat telespectatorii împotriva manifestanţilor din Piaţa Universităţii, dând pe postul public toate apelurile lui Ion Iliescu la violenţă şi chemările adresate minerilor pentru a face *"ordine"* în Capitală şi a curăţa Piaţa Universităţii de *"legionari"*. **Dan Ioan Popescu**, Ministrul Industriilor, a declanşat anul trecut o campanie furibundă de calomnii pe un ton suburban la adresa preşedintelui CDR, Ion Diaconescu, folosind expresaii din jargonul preluat dela periferia societăţii, care au scandalizat presa. A fost membru în CA Bancorex, fiind în prezent patron al câtorva firme. În guvernul Văcăroiu a ocupat funcţia de ministru la acelaşi Departament, în care nu a mişcat un deget pentru accelerarea privatizărilor.

Octav Cozmâncă, Ministrul Funcţiei Publice, a deţinut în guvernul Văcăroiu funcţia de Secretar de Stat, funcţie în care a muşamalizat multe scandaluri de corupţie ale prefecţilor pedeserişti. **Nicolae Văcăroiu**, preşedintele Senatului României, al 2-lea om în Stat, a fost considerat în perioada cât a funcţionat ca prim-ministru al României cel mai prost premier din istoria ţării noastre. Se cunoaşte faptul că sub el reforma a bătut pasul pe loc, corupţia luând proporţii nemaiîntâlnite. Statul a acumulat atunci mari datorii care au fost achitate de către Cabinetul Isărescu, rezerva valutară a ţării a scăzut periculos de mult, Văcăroiu fiind implicat în contrabanda cu petrol către Iugoslavia în timpul embargoului impus acestei ţări.

Făcând o trecere în revistă a noilor aleşi ai poporului la scrutinul din Noembrie trecut, se poate constata că au pătruns în Parlament o mulţime de securişti şi indivizi cu antecedente penale, printre care şi unul al cărui nărav nu s'a schimbat, fiind prins în momentul în care subtiliza dela garderobă haina de piele a unui coleg deputat. Ziarul american *"Washington Post"* a avut o intuiţie extraordinară când a scris despre *"Opţiunea nefericită a României"*. Această opţiune însă, precum şi conjunctura în care s'au desfăşurat alegerile, le vom analiza pe larg într'o analiză viitoare.

Se poate constata că în absenţa unei reforme morale a societăţii, a procesului comunismului şi a anchetatorilor şi torţionarilor care au ucis cu sânge rece în opera de *"reeducare"* a foştilor deţinuţi politici, cât şi datorită neaplicării Punctului 8 al Proclamaţiei dela Timişoara, cinismul a fost ridicat la rang de virtute. Dela înălţimea funcţiilor pe care le-au dobândit în Guvern, în Parlament, în viaţa publică şi financiar-economică a ţării, comuniştii şi reprezentanţii vechilor structuri ale Securităţii reactivate sub altă ipostază, sfidează astăzi societatea românească, sub umbrela protectoare a lui Ion Iliescu, revenit la Cotroceni în cel de al 3-lea mandat. În această situaţie salvarea Ţării noastre nu poate veni decât dela noua generaţie, din rândul căreia se va ridica într'o zi nu prea îndepărtată un nou reper moral ce va personifica dragostea de neam şi ţară, care va prelua mesajul Pieţii Universităţii şi va cataliza toate forţele de centru-dreapta în lupta împotriva reactivarii virusului marxist care a infestat România. În aşteptarea acelei zile ai căror zori se apropie, datoria noastră, a presei neaservite celor săltaţi din eşalonul 2 pe valurile Revoluţiei, este să monitorizăm activitatea guvernului Năstase, pentru a urmări toate promisiunile făcute în campania electorală pe care nu le vor putea onora, datorită costurilor uriaşe pe care le necesită continuarea reformelor. Minciuna nu poate triumfa la nesfârşit.

REÎNVIEREA PCR-ULUI

Urmare din pag. 1

Un alt personaj cheie al actualei Puteri este şeful administraţiei prezidenţiale şi consilierul pe probleme de apărare al lui Ion Ilici Iliescu, generalul Talpeş. Fost şef al Serviciului de Informaţii Externe (S.I.E.), Talpeş a fost acuzat de multe afaceri necurate, dar ceea ce contează enorm este faptul că numeroase rapoarte ale organismelor occidentale, scot în evidenţă că serviciul de informaţii pe care l-a condus a fost identificat ca făcând o politică contrară Statelor Unite ale Americii şi Occidentului. Talpeş a fost implicat şi în celebra afacere Iskandarani, când mafiotul arab a oferit PDSR-ului 6 milioane de dolari pentru a-l face scăpat de gravele acuzaţii care i se aduceau.

Un alt personaj demn mai curând de *"România Mare"* este Octavian Stireanu, consilierul pe probleme de politică internă a noului-vechiului preşedinte. Stireanu este patronul ziarului *"Azi"*, acolo unde megalomanul Ion Cristoiu îi ridica osanale lui C.V. Tudor în campania electorală. Stireanu este cel care a fost directorul ziarului amintit în anii '90-'91, când minerii erau instigaţi să bată intelectualii şi unde apăreau cele mai sinistre poveşti de intoxicare puse la cale de Securitate, printre care aceea că Doina Cornea a fost amanta Regelui Mihai, a lui Coposu, Câmpeanu şi lista era fără sfârşit. Tot în *"Azi"* a apărut şi minciuna gogonată cum că Corneliu Coposu venise dela Paris, unde fusese patron de bordel. Putem continua, dar credem că nu este cazul. Oricum ar fi, Octavian Stireanu, el ar fi înfundat mulţi ani puşcăria dacă în România ar fi existat Justiţie. Deocamdată la Bucureşti nimeni nu îşi pune întrebarea ce mai caută Ion Ilici Iliescu în fruntea României deoarece noul său mandat este neconstituţional, fiind al treilea. În plus, pare foarte greu de crezut ca PDSR să ofere Românilor altceva decât ceea ce le-a oferit între 1990 şi 1996, adică gogoşi.

Este greu de spus ceea ce se va întâmpla. Fără o opoziţie autentică, România are o dictatură de catifea, cu o joacă de copii în Parlament, acolo unde un Ion Dolănescu sau Irina Loghin, delectează lumea prin presă cu afirmaţii pe care nu le-ar face nici un copil de clasa a treia. Mai trebue debarcat Mugur Isărescu dela Banca Naţională şi adus Florin Georgescu, cel mai incult ministru din istoria României, rivalizând cu *"dobitocul"* Bobu, şi tabloul va fi complet. În rest, să aşteptăm ca într'un an de zile litoralul românesc să arate ca Antalya turcească, cum a promis actualul Ministru al Turismului, Dan Matei Agaton. Demagogia şi minciunile gogonate vor îngropa PDSR-ul. Problema este că, neavând o opoziţie de dreapta, vom scăpa de dracu' şi vom da de taică-său, adică de gaşca securistică a lui Vadim.

Andrei BĂDIN

DIRECTORUL ADJUNCT AL SIE IMPLICAT ÎN SPĂLAREA BANILOR PENTRU REGIMUL CEAUŞESCU

Anda DIANU

Pe la sfârşitul anului trecut prestigiosul cotidian american *"Washington Post"* se referea într'un amplu articol la conturile secrete ale lui Ceauşescu şi la faptul că autorităţile dela Bucureşti instalate după Decembrie 1989 au tratat cu oarecare indiferenţă acest subiect.

Recent presă dela Bucureşti a publicat articole despre o şedinţă a Consiliului Suprem de Apărare a Ţării în care s'a pus problema identificării conturilor secrete ale dictatorului. În această chestiune s'a cerut sprijinul activ al Serviciului de Informaţii Externe (S.I.E.). Într'adevăr, la S.I.E. ar trebui să se ştie destinaţia şi modalitatea de ascundere a fondurilor fostului dictator deoarece în funcţia de director adjunct îl regăsim pe colonelul Constantin Rotaru, nimeni altul decât una din persoanele-cheie în derularea acestor afaceri. Fost director în celebra de acum companie *"Dunărea"*, care se ocupa de afacerile oneroase ale familiei Ceauşescu şi ale Partidului Comunist Român, Rotaru a ocupat diferite funcţii în S.I.E., dar a fost şi director al companiei INTACT, condusă de omul de afaceri Dan Voiculescu, cel care deţinea firma Crescent, altă companie fantomă care spăla fondurile lui Nicolae Ceauşescu, aşa cum presa dela Bucureşti a dezvăluit pe larg în ultimii ani. În 1999, odată cu debarcarea din fruntea S.I.E. a generalului Alexandru (Bebe Tănăsescu) la presiunile presei din Exil şi ale celei democratice dela Bucureşti, colonelul Rotaru a plecat dela compania INTACT, identificată că a preluat afacerile Crescent, luând locul acestuia. Presa a semnalat atunci că Rotaru, fiind mâna dreaptă a lui Dan Vouiculescu este implicit şi agent de influenţă al regimului Iliescu, de vreme ce partidul companiei INTACT face parte din *"Polul Social Democrat"* condus de Ion Ilici Iliescu, care a câştigat alegerile din ţară. Mai pe românește, lupul a fost pus paznic la oi.

Derularea afacerilor în beneficiul familiei Ceauşescu a fost făcută fără a exista la nivelul statului român date concrete despre drumul acestor bani, spre Elveţia sau în alte părţi. Ceea ce se ştie, tot din informaţiile presei dela Bucureşti, este că existau puţini iniţiaţi. Dan Voiculescu era unul dintre ei, tot la fel şi actualul director adjunct al SIE. La fel şi Teodor Stolojan, fost premier şi candidat liberal la preşedinţia României. Cercul este destul de mic şi dacă ar exista voinţă, foarte uşor ar putea fi identificat mecanismul afecerilor Securităţii în beneficiul familiei Ceauşescu. La urma-urmei, în amintita şedinţă din August a CSAT, colonelul Rotaru ar fi trebuit să fie eliberat din funcţie şi pus la dispoziţia Justiţiei pentru a da detalii despre firma Crescent. Nu s'a procedat aşa, din contră colonelul Rotaru promiţând că va *"ajuta"* ancheta. Cum a *"ajutat-o"* se vede foarte clar. Nu a făcut absolut nimic şi a aşteptat ca amicii săi politici să vină, din nou, la Putere pentru a şterge definitiv urmele.

Cine-aude cucu' seara...

Mihai CREANGĂ

S'au dat multe explicaţii, unele sofisticate, altele total aiurea, asupra votului Românilor din 26 Noembrie, care - oricum l-am lua - rămâne, totuşi, o eroare catastrofală. Indirect, cea mai bună explicaţie ne-a oferit-o un reporter din provincie ai ANTENEI-1 (cred ...), post TV care are, de altfel, mari merite în *"pregătirea"* stupefiantului tablou electoral. Pentru a mai sparge monotonia interviurilor luate la BEC şi la secţiile de votare, ca şi pentru a da o explicaţie oarecare slabei participări la vot, reporterul cu pricina ne-a anunţat că în satul X lumea n'a mers încă să-şi exprime opţiunea pentrucă toată suflarea cu drept de vot aşteaptă hotărîrea înţelepţilor satului (după graţiosul obicei al televiziunilor noastre ştirea ne-a fost comunicată mai întâi de crainica *"Observatorului"*, apoi de reporter, absolut în aceiaşi termeni!)... Şi veneau imaginile cu înţelepţii satului, strânşi ciotcă de cu dimineaţa pentru a dezbate şi a decide cum va vota comunitatea...

Original! Şi democratic pe deasupra. Din câte se vedea, înţelepţii satului păreau cam necopţi sau erau poate doar precoci, oricum dezbăteau foarte aprins, drept care îşi potoleau setea tare 'otarăţi, mă'nţelegi matale ... Finalul era apoteotic: înţelepţii satului se ţineau pe după umeri şi, legânându-se, mai înălţau cu greu câte un pahar plinuţ, vestind cu bucurie toată lumea că - gata! - se putea vota! Cu cine? Apăi asta nu era voie să aflăm, că veghea CNA-ul. Şi atunci!? Atunci, ce?! Înţelepţii satului ne doineau cam răguşit soluţia: *"Cine-aude cucu' seara, Măi-măi"*.... Mda! C-aşa-i Românul când se veseleşte... Votează cum îi cântă cucu' seara.

Lăsând, însă, deoparte gluma şi redevenind plicticoşi, e clar că alegerea fărcută acum dă seama de persistenţa unor convingeri nutrite de peste o treime dintre cetăţenii cu drept de vot (la urne s'au prezentat doar cu puţin peste jumătate din totalul alegătorilor), convingeri care sunt, în ultimă instanţă, balastul şi reziduurile trecutului comunist.

Fireşte, dacă în cursul guvernărilor dintre 1996 şi 2000 nivelul de trai al oamenilor s'ar fi îmbunătăţit cât de cât (dar nu ştiu cât anume era posibil acest lucru), ceva-ceva din vechea zidărie mentală ar fi suferit unele breşe. De asemenea, dacă măcar unele dintre procesele marilor corupţi ar fi fost finalizate şi autorii unor jafuri de miliarde s'ar fi aflat după gratii, rezultatul alegerilor ar fi fost altul.

Mai există încă multe cauze, dar de ordin secund, ale eşecului partidelor numite *"democratice"* - în general şi al ţărăniştilor - în special. Dar, pe scurt, se poate spune că acest vot al nemulţumirii are ca explicaţie simplă şi generală următoarea constatare: prea multă sărăcie (de masă), prea multa corupţie (la vârf).

Primul factor a favorizat în special PDSR, strategii electorali ai partidului lui Ion Iliescu şi Adrian Năstase construind un program de promisiuni demagogice ce au alimentat speranţele (deşarte, cred eu) celor sărmani, care trăiesc cu un venit de sub un dolar pe zi (cca. 40 la sută dintre Români!), în vreme ce liderii partidului şi presa aservită lor au criticat *"ruina economică"* în care a fost adusă ţara mai ales de către ţărănişti (singurii care şi-au asumat parţial dar au tras ponoasele întregul de pe urma eşecurilor unei guvernări de coaliţie), deşi cel puţin cabinetul Isărescu lasă România într'o poziţie economică şi financiară incomparabil mai bună decât a lăsat-o lunga guvernare Văcăroiu...

Al doilea factor a înlesnit fulminanta ascensiune a PRM şi a liderului său Corneliu Vadim Tudor, care a lansat sloganul *"Jos Mafia, sus Patria!"* - pozând în Marele-Împărtitor-al-Dreptăţii, ce promitea o justiţie imediată şi brutală împotriva *"tagmei jefuitorilor"*, ceea ce a fost pe placul *"norodului"* (Vadim Tudor foloseşte deseori o retorică haiducească, extrasă - fără nici un temei moral - din lapidarele formulări ale lui Tudor Vladimirescu).

În mod explicit - în cazul PRM, şi mai ascuns - în cazul PDSR, s'au introdus unele teme care hrăneau nostalgia după *"liniştea"* şi *"siguranţa traiului"* oferite de comunism (loc de muncă asigurat, acces la o locuinţă, gratuităţile unor servicii sociale, *"echitabila"* împărţire a veniturilor pentru toate categoriile de salariaţi şi pensionari), ceea ce a făcut ca, în final, să ne trezim cu o largă majoritate parlamentară acordată stângii (PDSR) şi extremei stângi (PRM). Că aceasta nu e chiar funcţională - de ochii lumii... occidentale - ţine mai ales de abilitatea PDSR şi de oportunismul abia mascat al firavei *"opoziţii"* democratice (PNL, PD şi UDMR). Vom vedea, în timp, cum înţelege să conlucreze guvernul minoritar pedesesrist al lui Adrian Năstase cu reprezentanţii acestei opoziţii, acum dispuse - în urma unor negocieri - să acorde un moratoriu noului Executiv.

Întorcându-ne însă la alegerile din 26 Noembrie, se vede că mult mai exact (şi mult mai profitabil pentru România) au votat... Românii americani! Cel puţin judecând după rezultatele finale înregistrate la Circumscripţia electorală nr.42 - secţia de votare 16492 - New York. Acolo, repartiţia voturilor acordă CDR 2000 - 43,26%, PNL - 15,11% şi abia 7,21% - PDSR (pentru Camera Deputaţilor); de asemenea: CDR 2000 - 42,92%, PNL - 17,68% şi numai 6,70% - PDSR (pentru Senat). Iar pentru Preşedintele României situaţia a fost: Mugur Isărescu - 57,77% (ar fi câştigat din primul tur!), Theodor Stolojan - 20,52%, iar Ion Iliescu - abia 6,61%!

Ah, ce vis frumos! Acest vot a fost acordat de nişte Români care sunt, totuşi, şi ei profund nemulţumiţi de prestaţia PNŢCD şi PNL la guvernare, ca şi de *"echipa Emil Constantinescu"*. Şi au dreptate să fie nemulţumiţi. Dar ei au văzut DIFERENŢA între *"regimul Iliescu"* şi *"regimul Constantinescu"*. Adică, acolo unde trăiesc, au posibilitatea să o vadă şi în consecinţă să hotărască liber. Concluzia? Orbeţii sunt (tot) mai puţini în America. Şi oricum, pe-acolo nu prea cântă cucii seara...

"DEMOCRAŢIA" CU... HITLER

"Îngheţată fiartă..."
(Paul Goma)

Angela ŞUTA

În sfârşit *"evenimentul"* temut şi aşteptat al *"alegerilor"* în România este un fapt consumat.

S'ar putea spune că neam *"întors"* în punctul zero... Dar asta numai cu condiţia să admitem că am fi plecat vreodată de acolo.

Astfel în România este *"democraţie"*, dom'le! Iată *"alternanţa"* la putere e dovada cea mai bună... (Alternează, cu succes, comuniştii ei între ei: doar şi comunismul cel mai feroce era tot o *"democraţie"*, to'arăşi! O... *"democraţie populară!"*)

Iar toţi duşmanii *"democraţiei populare"* erau *"duşmanii poporului"*, to'arăşi! (Cine nu era cu *"ei"* era contra *"lor"*!) Şi se ştie ce-au păţit *"duşmanii poporului"* sau mai degrabă încă tot nu se *"ştie"*, decât un adevăr ciuntit şi peticit!

Se spune că în acest an de sfârşit de mileniu am avea totuşi un *"progres"*, ceea ce nu ne împiedică *"domnilor"* să ne situăm deja şi în urma... Bulgariei!

Nu prea trebue să se mire nimeni de *"evoluţia"* românească gen *"un pas înainte, doi paşi înapoi"*! Cum am ajuns, din nou ca în ultimii ani ai lui Ceauşescu, în *"coada cârdului"*? Foarte normal şi logic: cu astfel de *"conducători"* nu se putea o altă evoluţie!

Ia imaginaţi-vă un scenariu *"horror"* de tipul - următor: să zicem că, după război, după..."*hitlerism*" în Europa, în loc de *"Procesul dela Nurenberg"* s'ar fi încercat o... *"democraţie"* cu Hitler şi clanul său. Oare cum ar fi evoluat Occidentul Europei în aceste condiţii? Ceva similar cu România zilelor noastre...

Dar în România se întâmplă chiar mai rău: cei care au terorizat şi au ucis acest popor o jumătate de secol sunt în prezent *"glorioşii"* săi conducători.

De parcă nu la conducerea Europei, ci la conducerea chiar a statului evreu s'ar afla Hitler şi ai săi (*"Să spărie gândul!"*, vorba cronicarului) Şi toate acestea obţinute prin... *"alegeri libere"*.

Iar Românii sunt îndemnaţi *"să uite"* în numele unei *"reconcilieri naţionale"* şi să-şi dea mâna victima cu călăul. Iar victima chiar să accepte să fie în continuare *"condusă"* (dispreţuită, călcată în picioare, victimizată) de călău.

Şi Românii *"uită"* urmând îndemnul, iar alţii nici *"nu ştiu"* ce s'a întâmplat cu neamul lor în odioasa epocă a comunismului.

"Cuiul lui Pepelea" în toată această gravă chestiune este acel *"buclucaş"* punct 8 al *"Proclamaţiei dela Timişoara"* sau legea lustraţiei.

Era punctul esenţial, *"nucleul atomic"* dela care trebuia pornit. Numai astfel am fi ajuns *"pe un alt drum"*.

Iar fiindcă nu s'a întâmplat acest *"amănunt"* esenţial, nu trebue nimeni să se mire că, de peste un deceniu, *"jucăm bătuta"* pe vechea cărare...

De aceea în anul de graţie 2000, spre marea noastră consternare şi revoltă, neam pomenit pe micul ecran în campania electorală cu un partid (ceva fel de *"socialist"*) care avea drept siglă secera şi ciocanul şi internaţionala şi în plus, în locul Iliescului din 1990, ne-am pomenit cu o invazie de *"capete"* ale balaurului roşu: Iliescu-Tudor-Stolojan-Meleşcanu- Roman-I. Sasu şi câţi vor mai fi fost (exact ca'n povestea lui Harap Alb cu alde Spânu, alegătorului român îi ieşea în cale la fiecare răspântie acelaşi comunist sub alt *"chip"*).

Rezultatul... nici nu putea fi altul, în urma unei *"ofensive"* atât de puternice! Lucrurile au fost *"abil"* conduse spre *"punctul"* dorit.

De cine au fost *"conduse"*? Păi de... *"democraţie"* se'nţelege, de *"alternanţa la guvernare"*...

În turul doi situaţia ar fi fost foarte comică, de nu era grotescă: Cei doi *"candidaţi"* Iliescu şi Tudor şi-au aruncat în faţă unul altuia atâtea adevăruri grozav de acuzatoare (poate singurele *"adevărate"* din viaţa lor) că în mintea alegătorului nu se putea naşte decât un gând: să-l *"aleagă"* pe un al treilea, nici unul din cei doi nefiind demn de nici o demnitate publică în România, necum de funcţia supremă în stat!

Numai că vremea *"alegerii"* trecuse! Să alegi pe un treilea nu mai era posibil!

Şi, ajuns în această fundătură, bietul Român nemaiavând *"struguri copţi"* a mâncat, strâmbându-se şi aguridă. (Dar pentru *"rezultatul final"* dorit şi aşteptat de *"cel mai puternic partid din România"*, *"strâmbăturile"* nu contau!)

Românii, săracii, au votat *"pentru democraţie, pentru Europa, pentru NATO"*.

S'au mobilizat exemplar împotriva *"extremismului"*, asta chiar şi în cazuri când Vadim Tudor fusese prima lor opţiune...

Iar ceea ce s'a petrecut cu *"ex-comunistul"* Iliescu seamănă cu năpârlirea şarpelui: şi-a lepădat toate pieile trecutului (s'a lepădat practic de sine însuşi, de propria-i identitate!) Şi când îl auzi vorbind foarte serios despre *"continuarea accelerată a reformei"* şi despre *"integrarea În UE şi NATO"* rămâi năuc şi te întrebi cine va fi frânat reforma reală şi adevărată în România pe parcursul celor 11 ani post-decembrişti şi oare care va fi fost *"partidul"* cu cea mai gălăgioasă opoziţie la ajutorul dat de România NATO astă-iarnă, când cu bombardarea regimului Miloşevici?

După cum se vede *"roata istoriei"* se învârte domnilor. Şi, în virtutea ei, iată şi *"ex-comunistii"* s'au *"învârtit"* cu 180 de grade. În vorbe!

Cât despre fostul său *"fin"* politic şi *"aliat de nădejde"* Vadim Tudor, Iliescu se leapădă, scuipă'n sân şi-şi face cruce... Măi să fie! Numai că dela vorbe la fapte... Om trăi şi om vedea!

PROGRAMUL NOULUI GUVERN: MULTE PROMISIUNI FĂRĂ ACOPERIRE

Ileana NICA

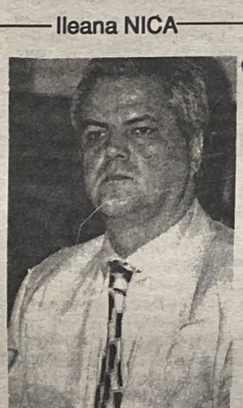

Guvernul condus de Adrian Năstase a prezentat Parlamentului cu ocazia votului de investitură, programul pe baza căruia va guverna. Extrem de voluminos, programul guvernului Năstase este plin de promisiuni şi reia în linii mari programul pe care l-a avut coaliţia care a câştigat alegerile din Noembrie 1996. Programul reprezintă şi reluarea temelor principale ale programului Isărescu şi trimis Uniunii Europene, ca bază a viitoarei integrări a ţării noastre în U.E. Totuşi, programul Năstase în afara vorbelor frumoase nu aduce nimic nou în felul în care reforma va fi demarată. Nu are nici o referinţă privind piatra de moară a economiei româneşti, regiile de stat care ucid din start orice creştere economică. Chiar dacă promite marea cu sarea, programul Năstase nu dă nici un termen şi nici nu prezintă modalităţi concrete de îmbunătăţire a economiei. Într'un cuvânt putem afirma că programul liberal al guvernului socialist condus de Adrian Năstase are mai curând darul de a păcăli Occidentul şi nu de a face reforma. De altfel este şi greu de crezut că guvernul Năstase ar putea demara rapid reforma, de vreme ce demnitari de frunte ai acestui partid au spus că principalul obiectiv al guvernării va fi schimbarea legislaţiei adoptate de CDR, PD şi UDMR, schimbarea legilor şi revizuirea ordonanţelor de urgenţă adoptate de guvernele de după Noembrie 1996. Or, este greu de crezut că acest proces va fi scurt. Chiar dacă mizează pe sprijinul legislativ mascat al PRM, PDSR nu va putea schimba legile după bunul său plac, deoarece imaginea sa externă este catastrofală. Occidentul priveşte acum cu îngăduinţă activitatea noului guvern aşteptând ca acesta să-şi pună în practică promisiunile ultraliberale. Dar Occidentalii nu trebue să aştepte mult timp ca să observe că promisiunile amintite, printre care şi un *New Deal* propus de Ion Iliescu în vară la Washington, sunt numai vorbe în vânt, pentru a le căpăta îngăduinţa.

Guvernul Năstase se joacă, făcându-se că nu înţelege avertismentul ultimatum.ului de 100 de zile primit din partea Uniunii Europene. Se joacă şi pentrucă a promis Românilor marea cu sarea şi este destul de clar că nu va putea îmbunătăţi nivelul de trai decât dacă demarează reforma. Şi chiar aşa, mai întâi va fi rău şi apoi va fi bine. De altfel, prin Septembrie, Ion Iliescu spunea într'un interviu la Tele 7 ABC că pedeseriştii trebue să fie conştienţi că populaţia a răbdat foarte mult şi că dacă se dovedeşte că va fi din nou păcălită, reversul medaliei poate fi catastrofal.

Însă la vârful PDSR-ului nu se înţelege ceea ce însuşi Ion Iliescu a recunoscut: dacă vor dezamăgi lumea, populaţia ţării nu va fi deloc cavalerească cu ei, putând chiar ca sfârşitul guverrului PDSR să aibă loc în urma unor manifestaţii de stradă. Oricum, anul 2001 şi intrarea în noul mileniu aduce implicit PDSR-ului multe probleme. Seceta de anul trecut va fi şi anul acesta, inundaţiile reprezintă un pericol grav, iar programul de guvernare Năstase nu dă soluţii, ci numai promisiuni. Nu va trece mult până la apariţia ghioceilor pentru a afla când va fi debarcat guvernul Năstase.

Alarmă !

LA ORA ADEVĂRULUI - ROMÂNIA DE RUŞINEA LUMII

MOTTO: *Colo' n umbra pomilor/ Stă Partidul Romilor*
Ţinând sfat, că se aude/ Că la Vadul morilor
Vor să facă, alte rude/ Şi Partidul Ciorilor.

Aurel S.MARINESCU

Nu este de mirare, de vreme ce la alegerile din 26 Noembrie deja au candidat două partide ale ţiganilor, fiecare cu siglă separată: unul - o roată de căruţă şi celălalt - o carte de joc, un as de treflă.

România azi are o situaţie unică în lume prin absurditate şi comic; este o republică constituţională condusă de un preşedinte, iar pe teritoriul ei are un împărat, Iulian I la Sibiu, fără teritoriu, armată, miniştri, monedă etc., şi un rege, Cioabă I în judeţul Vâlcea, de asemenea fără nimic ce i-ar da dreptul la acest titlu, la fel ca şi împăratul de mai sus. Ţiganii au partide, deputaţi. Aşa a vrut Dl. Ilici Iliescu, să aibă asemenea capete încoronate, spre a compromite ideea de monarhie. Şi astfel, România este de râsul lumii!

Ce fac supuşii acestor rege, împărat, deputaţi?

Fiind urmaşii unui trib nomad din India, aduşi, ca sclavi de Tătari în Sudul Rusiei, ei au rămas primitivi şi amorali, adică nu că ar cunoaşte imoralitatea, ci ei nu au moralitate. De aceea, dacă s'ar face o statistică în România, s'ar putea uşor vedea procentul uriaş, poate 80% de ţigani - clienţi ai organelor de poliţie-jandarmerie şi locatari ai închisorilor ţării.

Ţiganii liberi, în ţară, îşi fac simţită prezenţa peste tot, numai la muncă NU. La răscruci de drumuri, făcându-se că spală parbrizurile maşinilor sau oferind diferite obiecte, la Piaţa Amzei ocupând şi ţinând locuri de parcare contra plată; în sate, prin agresivitate şi obrăznicie, creind situaţii explosive, ocupând cu forţa zone întregi ca Moşilor,dela Sf. Gheorghe până la confluenţa cu Bd. Protopopescu, la fosta Vama Poştei şi împrejurimi, ş.a. cerşind, furând, făcând prostituţie etc., etc.

Departe de mine gândul de a considera întreaga etnie ţigănească antisocială. Au existat şi există ţigani care au depăşit starea şi mentalitatea de rasă şi s'au afirmat şi au fost respectaţi. Am în minte familia Grigoraş Dinicu, Ion Voicu, arhitect Ursescu-Galaţi şi alţii. De asemenea, ştiu că la sate existau ţigani muncitori agricoli plătiţi cu ziua; lăutari; rudari care confecţionau din lemn albii, linguri, fuse, scăunaşe, iar la Bucureşti florăresele. Şi tot atât de adevărat este că în regimul comunist, mulţi au devenit cadre de partid, îndrumători, gardieni de închisori care, în general, s'au purtat bestial, cum a fost celebrul lamandi dela Jilava, care făcea execuţii; un glonţ în ceafă pe la spate - primă 500 lei.

Să fie clar, folosesc termenul ţigan pe care nu-l consider deloc jignitor. De altfel, însuşi ministrul delegat pe lângă primul ministru, pentru minorităţi naţionale, Peter Eckstein a făcut precizarea interesantă că folosirea termenului *"ţigani"* pentru numirea membrilor comunităţii *"rromilor"* nu poate fi considerată o jignire.

Tiganii îşi fac de cap în România; împăratul şi regele nu-i disciplinează, iar poliţia şi jandarmeria sunt terorizate de bandele de ţigani. În Bucureşti, pe Bd. Bălcescu, pe străzile principale unde este permisă numai circulaţia turismelor şi autobuzelor, ţiganii circulă în plină zi cu căruţele lor şi nimeni nu-i opreşte. Ei au furat capacele de canalizare, ţevile sistemului de irigare, cabluri de cupru, spre a le vinde la fiare vechi, şi nimeni nu-i vede. În piaţe, Dorobanţi, Amzei ş.a. sunt mafii ţigăneşti cu acte cumpărate, de producători, care cumpără prin presiuni dela adevăraţii producători şi apoi vând la preţurile fixate de ei. Ţiganii fură şi omoară, jefuiesc şi înşeală în voie.

A sosit ora adevărului şi conducerea ţării, idiferent care ar fi ea, trebue să privească cu seriozitate şi răspundere grava problemă a ţiganilor.

O groaznică şi mârşavă idee a fost şi schimbarea termenului de *ţigan* în *rom, Roma, roman, rrom,* deosebit de distructiv, deoarece se confundă cu Român. Ţiganii n'au nimic comun cu Roma, roman, deci cu latinitatea.

Împăratul şi regele lor, fără ţară, armată, monedă se agită la forurile internaţionale, reclamând discriminare rasială - formulă la modă. Şi sunt crezuţi!

În acest timp, supuşii lor operează în întreaga Europă. În Bulgaria sparg magazine; în Polonia sunt hoteluri şi moteluri care refuză Români, confundându-i cu Romi; în Austria au mâncat lebedele de pe lac; în Germania au băgat groaza în oameni, încât s'a format o poliţie specială; sparg automate, magazine etc.

Am întâlnit la Frankfurt ţigani români vânzând porumb fiert (desigur furat de pe câmp) şi o fată de circa 14 ani, care instruia o grupă de ţigănuşi între 8-12 ani într'o piaţă unde îi învăţa cuvintele Bite vă rog) şi Danke (mulţumesc), în scop de cerşeală. I-am întâlnit la Paris, femei cu copii în braţe, cerşind pe Champs Elisée, ţigănuşi cerşind în jurul turnului Effel, cu armonici, făcându-se că ar cânta, iar în Place de l'Opera, două ţigănci cerşeau. Când am făcut remarca puţin cam tare - că sunt ţigani din România, au început injurăturile. Pe o autostradă nu departe de Paris, la o benzinărie, au oprit două maşini cu ţigani, nu au luat benzină, doar au intrat şi au făcut o *"inspecţie"* în magazinul cu dulciuri şi diferite altele şi au plecat.

Am întâlnit ţigănci *"victime ale revoluţiei"*, aşa scria pe un carton, care cerşeau în New York, pe 5th Avenue, Maddison şi Bd. Queens; într'un Burger King, o ţigancă tânără cu copil cerşea. Mi-a spus că este de lângă Arad.

Nu mai vorbesc de banda celebră din Flushing, care fură din magazine. La Roma, cerşesc fie cu copiii în braţe, fie femei îmbrăcate în negru, cu basma neagră trasă peste faţă, ca să nu li se vadă faţa, cu un ciomag în mână pe care se sprijină la mers şi tremurând. Am întâlnit două.

Nenorocirea este că prinşi de poliţie se declară Români şi cer azil politic, fiind persecutaţi de *"fasciştii"* din România. Şi mai se doreşte şi eliminarea vizelor pentru Români!

Mass-media spaniolă a fost ocupată cu reportaje despre cei 30-40 de ţigani care trăiau într'un fost abator, părăsit, şi noaptea făceau baie şi spălau rufele cu detergenţi într'un bazin de înnot public. După numărul a două maşini, autorităţile au descoperit că erau din Dolj; şi când, în sfârşit, au declarat că sunt Români, nu rromi, au cerut azil politic pentrucă în ţară suferă persecuţii rasiste.

În concluzie: când vreun deştept de raportor din Uniunea Europeană acuză România de persecuţia ţiganilor, trebue aflată localitatea în care acesta locuieşte şi trimişi câteva sute de ţigani acolo, cu rugămintea ca dânsul să ne înveţe cum se civilizează ţiganii şi cum pot intra în rândul cetăţenilor muncitori care respectă legea.

Dar Ţiganii reprezintă şi un alt pericol pentru România: cu o natalitate explosivă, în timp ce la Români ea a scăzut în ultimii 50 de ani, în loc de România va fi Ţigania, Rromia, Ţigaromia. De aceea, ţiganilor care pleacă din România - şi trebue încurajaţi să plece (deja au ajuns şi în Scoţia şi Canada) - să nu li se mai permită reîntoarcerea. Plecarea să fie definitivă. De asemenea, lingviştii, scriitorii, ziariştii, prezentatorii dela televiziune să fie atenţi şi responsabili la folosirea cuvintelor. Astăzi, în ţară, după limba engleză, cele mai multe cuvinte sunt împrumutate din limba ţigănească şi este dureros că acestea sunt folosite şi de intelectuali. De ex.: mişto, gagică, bulan, parai (dolari), gagii sunt foarte des auzite, ca şi multe altele.

Pe vremuri, existau cântece de muzică populară, muzică lăutărească sau de pahar, romanţe etc. Azi muzica populară este infestată de cuvinte ţigăneşti vulgare şi melodii tânguitoare gen oriental. Muzicologii, casele de imprimări ş.a. trebue să vegheze la puritatea folclorului românesc atât de bogat, să nu permită ca el să fie transformat în bătaie de joc, într'un hibrid străin de specificul neamului românesc, ceva ţiganoid.

VIITORUL TULBURE AL PDSR-ULUI

Aurel BĂDĂIAN

Partidul Democraţiei Sociale din România (PDSR) a câştigat alegerile parlamentare şi prezidenţiale, dar această victorie este de departe fără glorie. În primul rând, deoarece scorul obţinut este mult mai mic decât cel sperat şi anunţat de sondajele de opinie, unele comandate special pentru a deschide pârtie partidului lui Iliescu şi Năstase. În al doilea rând, deoarece actul guvernării va fi mult îngreunat de faptul că PDSR nu deţine o majoritate confortabilă. Bineînţeles, PD şi PNL pot susţine anumite iniţiative ale Guvernului, la fel şi PRM, dar PDSR nu va fi în situaţia de a fi sigur de promovarea în Parlament a iniţiativelor sale legislative.

Dincolo de actul guvernării, PDSR are de răspuns la multe provocări în perioada imediat următoare. Situaţia din interiorul partidului este departe de a fi fericită. Diferitele grupuri şi cercuri de interese nu au în general aceleaşi viziuni privind viitorul apropiat. Se ştie deja de existenţa celor două grupări: Iliescu şi Năstase şi este de aşteptat să vedem când divorţul se va oficializa.

Din informaţiile noastre din interiorul PDSR, disputele între cele două grupări sunt de mult pe faţă şi probabil renunţarea lui Ion Iliescu la şefia PDSR datorită mandatului prezidenţial îi va deschide calea liberă lui Adrian Năstase şi grupului său. Problema grupării Năstase este că dacă va eşua în planul guvernării, îi va fi foarte greu în a controla partidul. Şi probabil că grupul Năstase are şi puţine soluţii în a guverna pragmatic şi reformist, aşa cum cu jumătate de gură susţine Năstase. În această perspectivă probabil că în interiorul PDSR va avea câştig de cauză gruparea mai apropiată de Ion Iliescu şi Partidul România Mare, ştiut fiind că o parte importantă a partidului a fost sau este apropiată de grupul lui Vadim Tudor.

Imaginea partidului va depinde şi de relaţia PDSR cu micuţa formaţiune politică intitulată Partidul Umanist Român (PUR) care a intrat în polul social democrat condus de partidul lui Iliescu şi Năstase. PUR a adus dincolo de fondurile importante probabil din conturile Crescent, avantajul mediatic al trustului INTACT care deţine postul de televiziune *"Antena 1"*, câteva posturi de radio şi ziare. Deja se aud nemulţumiri din această zonă, datorate în principal faptului că preşedintele PUR Dan Voiculescu este desconsiderat de conducerea PDSR. Voiculescu spune pe la colţuri - şi are dreptate - că i s'a promis mai mult, dar se pare că nu se va alege cu cât se aştepta. Un divorţ între PUR şi PDSR va duce implicit şi la pierderea bazei populare a PDSR prin staţia de televiziune şi ziarele şi radiourile patronate de Dan Voiculescu.

Greu de spus acum care va fi viitorul PDSR. Am schiţat doar câteva puncte importante, care fără îndoială sunt în analiza comentatorilor politici. Oricum, PDSR a câştigat fără glorie aceste alegeri.

Sfatul nostru

U.E. ŞI ROMÂNIA DUPĂ "NISA"

George BĂLTEAN

Conferinţa U.E. dela Nisa, la nivelul cel mai înalt (preşedinţi şi şefi de guverne) a durat mai mult decât a fost programată, în loc de două zile, patru zile şi o noapte plină. Ea a cimentat Uniunea Europeană, a arătat, că orice dificultate poate fi depăşită. Nivelul atins de U.E. cere reforme, cere adaptări la o nouă realitate, ori, nu este uşor ca toate naţiunile să meargă în acelaşi pas, după ce două milenii sau cel puţin, sute de ani, au trăit într'un mod specific, de sine stătător. S'au arătat interese diferite, egoisme, fiecare a vrut să obţină o bucată mai mare din torta Europei, mai ales atunci când a fost vorba de numărul de voturi. Până la urmă s'a ajuns la înţelegere. Era şi normal, căci este vorba de viitorul Europei şi al tuturor naţiunilor şi ţărilor, este vorba de nivelul lor de trai, care a atins un înalt standard de dezvoltare, ce nu mai poate continua decât în cadrul Uniunii Europene.

Foarte important este faptul că s'a adoptat o decizie clară şi sigură cu privire la extinderea Uniunii Europene până la 27 membri, faţă de câţi are acum - 15. Pentru toţi viitorii membri s'a stabilit numărul de voturi, la care au dreptul, la adoptarea de decizii. Cele mai multe voturi au ţările cu cel mai mare număr de populaţie (Germania, Marea Britanie, Franţa şi Italia) 29 de voturi, Polonia - 27, România - 14, iar cele mai puţine, Malta - 3 voturi. Amintim celelalte ţări foste comuniste: Cehia - 12, Ungaria - 12, Bulgaria - 10, Slovacia - 7, Slovenia - 4. De menţionat că numărul populaţiei României scade, ceea ce împietează, pe lângă altele, şi dreptul la voturi. În 1989 România a avut peste 24 milioane locuitori, acum are 22,5 milioane, iar dacă scăderea continuă, numărul de voturi va scădea şi el până la primirea României ca membră în U.E.

Termenul primirii noilor ţări în UE nu a fost stabilit, dar primii care vor fi primiţi se ştiu: Ungaria, Polonia şi Cehia, iar timpul de primire a rămas nesigur, între 2003 - 2006, în funcţie de evoluţia UE, dar şi de îndeplinirea condiţiilor celor trei ţări candidate. Polonia şi Ungaria fac continuu intervenţii şi se zbat pentru o primire cât mai

Continuare în pag. 7

DUPĂ 11 ANI

—Roxana IORDACHE—

Schimbarea schimbării s'a produs chiar pe 21 Decembrie. După 11 ani dela revolta anticomunistă a minorității bucureștenilor.

Fiindcă o minoritate a avut curajul să se solidarizeze cu Timișoara, atât la București, cât și la Cluj, Cugir, Sibiu și în alte (nu prea multe) orașe din țară. O minoritate a luptat, cu riscul vieții, pentru drepturile majorității. Inclusiv pentru dreptul de a zdrobi, prin vot, minoritatea. Fenomen care a atins culmea la sfârșitul secolului și al mileniului în România. Trist paradox, dar asta e situația.

De acum încolo, câțiva ani cel puțin, data de 21 Decembrie va fi din nou trecută în umbră. S'a întâmplat chiar de anul acesta, când Marele Emanat și-a reluat locul la Cotroceni. Din nou va fi marcată cu mult fast, coroane oficiale și lacrimi de crocodil ziua de 22 Decembrie. A *"maselor largi populare"* care au ieșit în stradă pe urmele însângerate ale minorității curajoase și, după aceea, i-au înăbușit aspirațiile.

Aspirații, teoretic, învingătoare în 3-17 Noembrie 1996 și parțial împlinite în timpul celor patru ani de mandat convulsionat. Acum, schimbarea schimbării sperăm că nu va avea drept consecințe schimbarea esențială a programului de guvernare. S'au schimbat însă guvernanții și *"emanații"* au revenit la putere. După ce, în urmă cu patru ani, abia ales președinte, Emil Constantinescu al Pieței Universității declara, chiar la Timișoara, că *"punctul 8"* e depășit. Spre beneficiul lui Ion Iliescu.

Același personaj, doar cu un discurs parțial schimbat, de ochii lumii. Faptul că, în esență, convingerile sale nu s'au schimbat o demonstrează declarația blazată privind evenimentele din Decembrie 1989. Anume că nu prea mai putem ști ce s'a întâmplat, cine-i vinovat de morții revoluției, mai ales de cei de după 22. *"Mulți s'au împușcat între ei"*, a afirmat cinic Ion Iliescu. Dar cine i-a înarmat și cine le-a ordonat să se împuște? Nici un cuvânt.

Și nici un cuvânt despre *"teroriștii care trag din toate pozițiile"*, gogoriță cu care Ion Iliescu teroriza lumea în acele zile care ar fi trebuit să fie de har național. Au fost de măcel pentru ca cineva să emane la putere. Cine erau *"teroriștii"*? Unde au dispărut ei? Întrebări pe care ni le punem de 11 ani în deșert. Demersurile judiciare ale generalului Dan Voinea, din păcate, la fel de minoritare ca și revolta anticomunistă din 16-21 Decembrie 1989, e previzibil că vor fi stopate de aici înainte. În ultimii patru ani se putea afla, oficial, adevărul despre revoluție. Numai că Președintele Emil Constantinescu a excelat doar în politica externă, iar pe plan intern mandatul lui a fost marcat de resemnarea că *"am câștigat alegerile, dar n'am câștigat puterea"*. Puterea nu se dă, ea se exercită. Nici nu-i de mirare în acele condiții că a continuat să fie alimentată mentalitatea de *"asistați"* a Românilor pos-trevoluționari. Am așteptat mereu *"să ni se dea"*.

În consecință, probabil că nici nu merităm mai mult decât cenușiul de acum. Ce am ales și ce avem la guvernare și în Parlament e oglinda noastră. Inclusiv a celor care au favorizat revenirea *"emanaților"* (dar și a *"gazelor toxice"* numite extreme), stând acasă. Manifestându-și în acest fel dezamăgirea, ei au demonstrat că au, de fapt, aceeași mentalitate de asistați ca și cei care au votat stânga. Aproape toți au așteptat ca puterea *"să le dea"*. Iar acum Președintele Ion Iliescu continuă să stimuleze această mentalitate, *împănându-și discursul "european"* de investitură cu promisiuni răsăritene privind *"datul"* către populație. Promisiuni irealizabile, pe care le-ar fi putut evita, marcând explicit diferența între discursul electoral și cel prezidențial. N'a făcut-o însă și, în consecință, a pus în cârca guvernului Năstase, ca în sacul unui Moș Crăciun, toate acele promisiuni fără măsură. Nu-i vorba că și Premierul Năstase și-a complicat mandatul prin afirmația aberantă că economia liberă ar trebui construită dela zero, nu prin privatizarea *"bunurilor construite de toți în timpul comunismului"*! O declarație potrivită ca nuca'n perete după 11 ani dela teoretica despărțire de comunism.

Marea problemă a actualei guvernări - și a fostei - o constituie, repet, mentalitatea populației că puterea trebue *"să dea"* și iresponsabilitatea aferentă. Va trebui cu toții în noul mileniu să învățăm să stăm pe picioarele noastre, fără să așteptăm să primim de-a gata ceva dela cineva. Și să ne dezvățăm de hoție, să lăsăm deoparte ura și disprețul față de aproape. Cel mai trist și îngrijorător fenomen după 11 ani este acela că există Români care nu ezită să taie șina de cale ferată și să găurească conducte ca să fure petrol, fără să le pese de consecințe. Care pot însemna moartea unor oameni. Iar noi ne lăudăm că suntem un popor născut creștin.

SENATORUL ȘERBAN SĂNDULESCU A ÎNCETAT DIN VIAȚĂ ÎN MOD FULGERĂTOR

Descendent din neamul Brâncovenilor, cel ce a fost Senatorul Șerban Săndulescu, s'a născut la 25 Ianuarie 1932 în localitatea Horezu, județul Vâlcea.

Absolvent al Facultății de Mecanică din București, secția Construcții Aeronautice, în anul 1955, cu rezultate strălucitoare, și-a desfășurat activitatea ca cercetător științific în cadrul Institutului de Cercetări și Proiectări Aerospațiale, iar în anul 1970 a obținut doctoratul în Științe tehnice.

Expunerea teoretică a lucrării sale de doctorat a fost comunicată la Academia Franceză de către marele mecanician francez Henry Villat.

A publicat peste 80 de lucrări științifice și tehnice în domeniile: aerodinamică, mecanica avionului, propulsie nucleară în aviație, astronautică, magneto-dinamică, cercetare și proiectare asistată pe calculator etc.

A fost șef de proiect al primului avion cu reacție românesc IAR 93 și al unor bireactoare robotizate destinate cercetărilor privind cultivarea în vitro de celule vegetale, a unor sisteme *"hard"* și *"soft"* de achiziție pe date rapide și lente etc. A deținut mai multe brevete și inventii.

Din 1990 a făcut parte din organele de conducere ale Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat, fiind ales senator PNȚCD, în două legislaturi succesive - 1992 și 1996. În prima legislatură a fost membru al Comisiei de Apărare a Senatului, iar în cea de-a doua vicepreședintele acesteia. A fost membru al Comisiei de cercetare a evenimentelor din Decembrie 1989.

În perioada 1990-2000 a publicat peste 300 de articole în presa centrală sau în cea locală din Râmnicu Vâlcea.

Român adevărat, cu o perseverență și un curaj ieșit din comun, a căutat în ultimii 8 ani de viață să scoată la lumină adevărul despre implicarea Serviciilor Sovietice de informații și cercetare-diversiune în lovitura de stat din Decembrie 1989, din România. Țară ale cărei destine se află și astăzi în mâna unor unelte antidemocratice, loiale Moscovei.

La sfârșitul anului 1995 a scos de sub tipar cartea *"Decembrie '89 - Lovitura de Stat a confiscat Revoluția Română"*, un veritabil rechizitoriu bine documentat la adresa noii puteri instalate după 22 Decembrie 1989. În luna Ianuarie urmând să-i apară o nouă *"carte document"*, deosebit de critică la adresa regimului Iliescu și a unor structuri militare românești care s'au opus timp de 11 ani, în mod sistematic, integrării României în sistemul de valori occidentale.

Prin activitatea și atitudinea sa, senatorul Șerban Săndulescu devenise un om extrem de incomod pentru regimul neo-comunist și camarila sa de militari moscoviți care s'au aflat la putere până în 1996 și care acum, au revenit din nou pe scenă, în urma noilor alegeri care au avut loc în România.

Numeroasele amenințări și injurii pe care le-a primit în ultimii ani, nu l-au oprit să-și continue activitatea anticomunistă și orientarea României către democrațiile occidentale.

Cu numai două zile înainte să treacă în lumea celor veșnici - 21 Decembrie 2000 - senatorul Săndulescu era un om activ, dispariția sa fulgerătoare ridicând serioase semne de întrebare. Ca o ironie a sorții, s'a stins din viață exact la 11 ani dela Lovitura de Stat din Decembrie 1989, pe care a cercetat-o cu atâtea eforturi pline de risc.

Exprim, în acest moment greu, sincere condoleanțe familiei îndoliate.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

D. PASCULETE

U.E. ŞI ROMÂNIA DUPĂ "NISA"

Urmare din pag. 6

urgentă, primire care le va aduce mari avantaje materiale, financiare, umane etc. Aceste două țări, mai ales Ungaria, au o dezvoltare economică bună, comparată cu ceilalți candidați. Ultima țară este România. Față de nivelul de 100, media UE, România se găsește la nivelul 27, adică la un sfert, și respectiv, ultima țară.

Fiecare om își poate pune întrebarea: Când va atinge România nivelul mediu al UE? În următorii 20 - 30 de ani, sau niciodată? Când va fi România primită în UE, data la care dezvoltarea economică va fi mult ușurată? Conform situației din țară și analizelor din UE, primirea României nu poate avea loc mai înainte de 2010, dar și atunci, doar dacă țara va îndeplini criteriile de dezvoltare ale UE. Între timp însă, se pot ivi greutăți cauzate de țările primite, mai ales, Polonia, Slovenia etc., care au o situație agricolă ce nu prea corespunde cu cerințele UE.

Un factor, care ar ajuta la primirea României în UE, îl constituie unificarea țării cu teritoriile răpite prin pactul Stalin-Hitler, în 1940, Basarabia, Nordul Bucovinei și Ținutul Herța. Aceasta ar pune capăt existenței post-belice din Europa și ar prilejui un număr mare de voturi, ca și posibilitatea atragerii mai sigure de investiții peste întreaga suprafață a României.

Este bine să se știe că la primirea unei țări în Uniunea Europeană se iau în considerare două categorii de criterii: o categorie este cea scrisă, comunicată, criteriile oficiale; a doua categorie este formată de criteriile nescrise, comunicate, mai mult sau mai puțin verbal, dar din păcate, neluate în seamă de către conducătorii României. Unele din ele au fost comunicate și lui Emil Constantinescu, dar el a procedat în stil oriental: n'aude, nu vede, sau a aplicat principiul *"noi ne facem că..."* În această categorie se găsesc: seriozitatea, respectul față de cuvântul dat, respectarea tuturor angajamentelor scrise sau verbale, sinceritatea, încetarea spionajului contra țărilor din UE și NATO, încetarea activității de diversiune contra exilului politic și emigrației românești, stoparea emigrării populației României spre Vest, stoparea corupției, a hoției, stoparea criminalității, îmbunătățirea educației populației, refacerea moralului muncii, stoparea trimiterii de bande de spărgători în Vest etc.

Un mare ajutor în stabilirea de bune relații cu Vestul și respectiv în urgentarea primirii României în Uniunea Europeană îl constituie: activitatea de demonstrare a faptului că România este o țară pur europeană, cu orientare spre Vest, promovarea și cultivarea lucrurilor în care s'a lovit cel mai barbar: latinitatea. (Există țări în Vest, care nu sunt latine, dar cultivă vestigiile și cultura latină). Continuăm: dezvoltarea relațiilor culturale tradiționale cu țările latine. (Acum mai mult ca oricând trebue preluat de către stat acest lucru, căci marii Români din Occident au murit: Elvira Popescu - care a reînființat La Comedie Francaise, Virgil Mihăilescu - *"Ora 25"*, George Enescu, Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Emil Cioran, Vintilă Horia etc. Cine mai face *"Lobby"* pentru România, pentru regimul dela București? Pe lângă dispariția celor de mai sus, activitatea dela București nu încurajează deloc Exilul în a proceda în acest sens. Este foarte bine să se facă comparație cu alte țări, mai ales Ungaria, care desfășoară o intensă activitate de propagandă în favoarea sa, cultural, turistic și contribuție la dezvoltarea relațiilor Est-Vest.

O măsură hotărîtoare în direcția primirii în UE este cea a relațiilor bisericești. *"Noi Românii dela Roma ne tragem"*, de ce Românii sunt încă subordonați Istambulului (cu importanță zero) și Moscovei, cu importanță absolut negativă? Latinitatea poporului nostru trebuește dovedită prin fapte concrete. În mâna regimului dela București stă viitorul României în relațiile cu UE și respectiv viitorul poporului român.

George BĂLTEANU

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE
din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANȚE, MUZICĂ UȘOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAȘE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluția 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRȚI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICȚIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRȚI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAȚAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form.AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX

import-export & distribution of publications and media
Reprezentanți ELECTRECORD și INTERCONT MUSIC
4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel.: (416) 332 9777
Fax: (416) 332 8777

REQUIEM ŞI BLESTEM

(Partea a doua)

Radu DUNĂREANU

În numărul trecut, stupefiat de inconştienţa electoratului român care a eliminat orice posibilitate de intrare a României în lumea civilizată democratică, readucând la suprafaţă comunismul şi forma lui cea mai abjectă, şovinismul, (adică Iliescu şi C.V.T.) am scris că, poate, în noaptea Sf. Andrei, acum 62 de ani, ultimul bărbat cinstit din Istoria politică a României, cu ultima lui suflare, înainte de a fi ucis mişeleşte, a blestemat acel popor pentru care el făcuse sacrificiul suprem şi primise în schimb trădare. A fost un blestem ca şi cel biblic, când masele întărâtate, ca o haită, l-au preferat pe Barabas.

Ulterior am primit telefoane şi note scrise cum că am fost prea dur şi că electoratul a fost dus de nas, dar că electoratul este bun şi cinstit în esenţă şi numai opresiunea comunistă a făcut ca lumea să nu mai gândească normal. Iar victoria finală a fostului membru al cc al pcr a fost o şmecherie aranjată, de aşa manieră încât între un idiot şovin şi un aparatnik antrenat de kgb şi revopsit social-democrat lumea să-l prefere pe ultimul ca să scăpăm cu faţa curată în contextul european, destul de stângist. Adică, ne-am aranjat singuri între miticele Scyla şi Caribda, aşteptând ca să fim striviţi. Noi, Românii, suntem maeştri neîntrecuţi în a ne găsi scuze după ce am făcut greşeala şi, mai mult decât atât, avem tendinţa permanentă de a da vina pe alţii, neavând sensul culpei proprii, deşi facem mare caz de creştinătatea noastră.

Dezastrul electoral recent, bazat pe inconştienţă şi pe iluzia că cineva, nu ştim cine, va veni să ne scoată din mocirla socială, politică şi economică în care ne bălăcim are rădăcini istorice.

În plus se adaugă şi tragicul fapt că de peste şase decenii poporul român a rămas fără oameni de stat, pricopsit cu politicieni de tarabă, autonumiţi istorici, ignoranţi în cunoaşterea istoriei propriului lor popor şi interesaţi numai în deţinerea puterii de moment pentru ei şi familiile lor, transformate ad hoc într'un fel de dinastii. Comunismul a desăvârşit treaba decapitând naţiunea de intelectuali capabili s'o aducă la liman şi implantând morala balcanică cu se salvează cine poate şi cum poate, ergo corupţie şi nepăsare faţă de interesele majore ale naţiunii acesteia blestemate.

România secolului 20 deţine câteva recorduri de care nu putem fi mândri şi care trebue să ne dea de gândit despre calitatea morală a propriei noastre naţiuni.

Trebue să admitem, dela început, că ţara noastră nu a avut încă democraţie. De abia înfiripaţi ca naţiune unitară, după primul măcel mondial, partidele de atunci, neobişnuite cu ideea că voinţa populară poate fi supremă, speriate de succesul imens al regenerării naţionale promovată de generaţia dela 1922, au intrat în panică şi, în graba mare, au adus în ţară, prin uşa din spate a unui aeroport secundar, un aventurier fără scrupule, l-au re-numit rege şi i-au pus pe tavă puteri nelimitate. Scopul acestor complotişti, şefi de partide cu origini masonice, a fost acela de a trage sforile din umbră şi a perpetua puterea dinastiilor lor familiare, ignorante şi bicisnice.

În timp ce Europa interbelică se re-forma cu succes şi îşi consolida instituţiile democratice, politicienii români întorceau ceasul istoriei şi protăpeau un rege în coordonate medievale, ajutându-l să-şi instaureze dictatura lui personală, de fapt ghidată de acel funest consiliu de coroană, formată din şefii fostelor partide *istorice*.

A fost primul record ruşinos.

În plin secol modern, în Europa, acel rege profund dezechilibrat ordonă uciderea la lumina zilei a câte zece membri ai unei mişcări de regenerare morală, din fiecare judeţ, ca să intimideze o întreagă naţiune. În istoria Europei nu veţi găsi un alt exemplu cât de cât similar, dar ştim din istoria biblică cum a sfârşit Ioan Botezătorul pentrucă a îndrăznit să demaşte morala regelui Iudeii de atunci.

Ceea ce mi se pare tragic nu e ordinul dat de Carol ultimul ci faptul că, din cadrul poporului român, s'au găsit o parte de prefecţi care au executat ordinul nelegal, s'au găsit militari care să ducă la îndeplinire crima la scară naţională şi NIMENI nu a protestat.

Noaptea Sf. Andrei 1938 e un alt caz unic în lumea civilizată. Într'o ţară cu constituţie, guvern şi, se presupune, cu un sistem juridic, un şef de stat, în cazul nostru un rege dezechilibrat mintal, dă ordin să se ucidă un grup de 14 bărbaţi care deveniseră *incomozi* pentru aranjamentul regal cu partidulețele *istorice*. Dar ceea ce trebue să ne înfricoşeze pe noi toţi ca naţiune, este unicul fapt că s'au găsit 14 militari în uniformă care să fie călăi incognito şi derizoriu plătiţi.

În toată istoria Europei nu veţi mai găsi un caz similar de execuţie ilegală, în grup, în timp de pace şi pe ascuns.

Tragedia morală a naţiunii continuă apoi prin încercarea ulterioară din partea unor aşa-zişi istorici şi din partea multor intelectuali de a justifica cumva acest act de o barbarie ieşită din comun, ca fiind un act de... oprire a fascismului!

Uitându-ne înapoi numai la aceste două evenimente menţionate mai sus, ar trebui să ne gândim serios ce e rău cu structura, cu fibra morală a naţiunii noastre.

Evenimentele din Ianuarie 1941, cu împuşcarea la lumina zilei a sutelor de tineri care mărşăluiau NEÎNARMAŢI, împuşcare înfăptuită de alţi tineri de acelaşi neam şi sânge, a dovedit odată în plus că acea ţară devenise de acum pământul blestemat al lui Cain.

Apoi a venit al doilea măcel mondial în care am participat cu entuziasm atât pentru a contribui la eradicarea comunismului dar, mai ales, pentru reîntregirea teritoriului naţional ciuntit de acelaşi comunism.

Din nefericire, datorită unor conjuncturi ce ieşeau de sub controlul nostru, soarta războiului ne-a defavorizat.

Acum vine at treilea act unic în istoria Europei când, urmând sfatul dat de aceiaşi şefi de partide *istorice*, care au declanşat noaptea Sf. Andrei, şeful statului Român, rege fără personalitate şi coloană vertebrală morală, arestează tot ilegal, călcând pe urmele tatălui său, pe comandantul suprem al armatei ţării şi, culmea crimei istorice, îl predă inamicului pentru a fi judecat şi, mai târziu executat, cu scopul nemărturisit de a-şi salva nepreţioasa sa persoană plus ceva mijloace de trai comod în Elveţia democratică.

După această ultimă capitulare militară dar şi morală, decăderea poporului nostru sub comunism a urmat aceleaşi legi de degringoladă ca şi a unui bulgare de zăpadă aruncat la vale de pe creasta dealului: distrugerea a fost nelimitată.

Credeam că după evenimentul de palat din Decembrie 1989 acea ţară a lui Cain se va trezi. Am zis în sinea mea: gata cu trecutul, noua generaţie care nu a participat la cruzimile anului 1938, se va comporta diferit.

Din nefericire iar am fost greşit: au venit mineriadele în care fiii aceluiaşi popor ciomăgeau şi omorau, din nou, pe tinerii ce protestau paşnic pentru democraţie şi libertatea de a ieşi de sub comunism, iar fraţii lui Cain, de pe margine, strigau: *vezi mă că şi ăla e intelectual, crapă-i ţeasta*, sau aruncau mai târziu cu cartofi putrezi şi cu pietre în cei schilodiţi în timpul mineriadei. Din nou Barabas a fost preferat iar inocenţii au fost scuipaţi în faţă.

Astea nu sunt evenimente uitate sub pulberea istorică de decenii ci sunt evenimente recente, instigate şi executate de cel pe care, acelaşi popor inconştient, acelaşi electorat cemi este descris ca benign dar dus de nas, l-au ales acum preşedinte, acel Iliescu care pe vremea când am fost eu arestat avea sarcina de partid cu supravegherea represiunilor contra studenţilor, după toamna maghiară.

După turul doi de scrutin mulţi consideră victoria lui Iliescu ca un rău minimal în faţa alternativei de a avea un şovin la cârma statului, ceea ce ar pune Ţara într'o lumină antisemită şi în spatele unei cortine de fier permanentă.

Dar de ce am ajuns în situaţia de a alege între două rele?

Pentrucă acel blestem de care am pomenit nu vrem să-l recunoaştem, deoarece cu obstinaţie refuzăm să ne analizăm tarele noastre morale şi măcar să încercăm a le remedia.

Cu ani în urmă, prietenul meu de o viaţă, Maestrul Omescu, în piesa sa *Vlad Anonimul* are ultima replică pe care am considerat-o ca un fel de ghid moral:...*când n'a rămas nimica de făcut, atât de mult se poate face, încă.*

Timp de un sfert de secol am crezut în frumuseţea balansată a acestei replici. Cred însă că autorul a scris-o pentru simetria imaginii.

Poate că sunt orb, dar nu văd, acum, în România, ce se mai poate face.

Ştiu şi cred că poporul român, cu aceeaşi obstinaţie refuză a se curăţa de blestemul trecutului şi crede că acea curăţire ar trebui să vină din afară.

Dar e fundamental greşit.

Ajunsu-s'a la vorba noastră ?!

Valeriu ARBORE

Victoriei nete a stângii satanice, în alegerile prezidenţiale şi parlamentare din ţara noastră şi de peste Prut, analiştii politici îi propun felurite explicaţii. Eşecul lamentabil al guvernării de centru-dreapta, insinuează unii. Ba nu, disperarea (*"Speranţa fără temei deznădăjduieşte"*, scria şi Seneca) maselor româneşti, afirmă alţii, în faţa sărăciei, şomajului, corupţiei. De nu va fi stat pricina, cum cred mulţi, în nedreptăţile sociale, în discriminarea, generatore de tensiuni, între o minoritate putred de bogată (şi imorală) şi majoritatea ce se zbate'n trudă şi'n umilinţă, flămândă şi goală... Sau în rapida şi neîncetata progresie a procentului de nemulţumiţi de toate soiurile, ce-au obţinut, după 1989, drepturi şi libertăţi preponderent formale, negarantate însă material. Ori în incompetenţa cârmuitorilor şi în nesfârşitele lor gâlcevi. (Cu ipocrizie şi fariseism, *cercuri politico-financiare şi comentatori apuseni* se arată acu' *"îngrijoraţi"* de resurecţia comunismului, extremismului, în timp ce, în propriile lor state, drept-credincioşii totalitarişti ai secerei şi ciocanului se află la putere, *cot la cot cu democraţii de 24 karatel, şi sprijină necondiţionat regimuri "roşii,"* din China, Coreea, Vietnam.

Lista presupuselor motive e mai lungă (şi mai complexă). Bunăoară, dacă succesul gauchiştilor nu a fost urmarea firească a perpetuării, la conducerea treburilor publice, sub diversestări, a comunisto-securiştilor? Dacă dreapta n'a fost victima unei sinucideri cauzate de absenţa unui justiţiar proces al comunismului, doctrină şi practică ostile lui Dumnezeu? Dacă punerea reformei economice (şi a integrării euro-atlantice) înaintea reformei morale, EDUCAŢIEI sufletului individual şi naţional, a echivalat, fatalmente, cu aşezarea remorcii în faţa tractorului? Ei da, evenimentele şi persoanele ce se perindă în jurul nostru, preţ de 11 ani, ne-au determinat *nu o dată* să credem (şi să ne rostim fără ocol în acest sens) că ultimele trei ipoteze nu sunt căutşi de puţin lipsite de fundament. Las'că nici dezastrul suferit de formaţiuni comunistoide ca, PMR, PSM, PS, nu-i de-ici-decolo!

Societatea românească era *"sortită"* decăderii încă din perioada interbelică (pe când ultrademocratul N. Titulescu vedea România dela Geneva), în care vreme *înlăuntrul* ei se frângea resortul moral. Numeroşi concetăţeni, cuprinşi de morbul evolutiv, au încetat de pe atunci să mai creadă în ei înşişi ori în validitatea şi legitimitatea volorilor naţionale şi creştine. Nu mai erau convinşi de dreptatea cauzei româneşti. Se simţeau mereu în culpă. Aşa fiind, se manifestau extrem (extremism?) de îngăduitori cu potrivnicii Neamului şi ai lui Hristos, ce nu cunoşteau decât violenţa, teroarea de stat. Ceea ce a dus, într'un ritm crescendo, la cvasigeneralizarea fricii, prefăcută apoi în laşitate, şi laşitatea în suprema capitulare. Conform adagiului vehiculat în statele satelite, ba şi în Occident: mai bine măgar (comunist) viu, decât leu (om demn şi slobod) mort!

Sămânţa a dat roade şi, vai, în 1989, se culegea o bogată recoltă: cifra-record de membri ai partidului ateo-comunist, raportată la numărul de locuitori, au dat-o Românii, *"popor născut ortodox"*, cum se zice îndeobşte. Floare la ureche, vizavi de sutele de mii de informatori ai criminalei Securităţi, de *"turcirea"* aproape în masă a clerului şi intelectualităţii, de colaboraţionismul bicisnic al majorităţii scriitorilor, artiştilor, oamenilor de ştiinţă... Stăpânii trec, slugile rămân. Poţi culege mere ionatane (vorba *"toboşarului"* cu chivără roşie, uitat în drum şi fără gard!), acolo unde ai semănat plante spinoase, fie ele şi din specia *"perenă"* a trandafirului?

Dela Petre Ţuţea citire: *"Orice om cu inimă curată (...), dacă rămâne de stânga (...), înseamnă că e cretin"*. La alegerile 2000, oameni *"cumsecade"*, cu mâna stângă şi-au tăiat mâna lor dreaptă. Sătui şi plictisiţi de libertatea lor, nu le-a mai rămas, în nădejdea supravieţuirii, decât să se predea asemănător unei gloate de robi, vechilor asupritori, destoinici a-i despovăra de *"balastul"* unor *"idoli" ("mituri")* trecute pe linie moartă. Instinctul de conservare, inventiv, e gata să ofere cu nemiluita argumente în favoarea materialismelor ce declanşează reflexele de câine pavlovian. Actualmente? Actualmente, marea masă de votanţi împing speranţele şi necazurile majore într'un plan secund al preocupărilor, dedicându-se nevoilor şi îngrijorărilor mici ale iernii... O maladie cronică, o boală ce se poate duce pe picioare încă patru ani! purtaţi de căpăstru de către tenorii (şi sopranele de coloratură!), care cântă afon aria amneziei. Aşteptând să pice de sus vreo minune, să li se dea, să li se moaie posmagii. Cu alte cuvinte, fără'de multă osteneală şi merite deosebite. Ne încearcă Dumnezeu astfel? Înseamnă că la examenul acesta, de urcare a unei trepte, am căzut cu succes... Ne pedepseşte, din iubire părintească? Asta fiindcă nu voim să ne vedem propriile greşeli (păcate), între care criza spirituală, abandonul religios şi naţional, decăderea morală, ni se par a fi capitale.

Dar-însă-totuşi, "din mormintele ţării răsună mai multe voturi decât din localurile noastre electorale". De cutremurătoare actualitate această remarcă a publicistului şi omului politic patriot Aurel C. Popovici, *"precursor al curentelor naţionaliste de azi"*, cum îl socotea, în 1937, cărturarul Grigore Nandriş. Bun sau rău, ca să-l calchiem pe Eminescu, ăsta-i adevărul! Înţelege, în prezent, toată lumea afirmaţia aceasta de înalt bun-simţ, ce vine din adâncul unei înţelepciuni şi experienţe mănoase? Întrebarea are rost, e drept, îndrumată unor conştiinţe îndelung frământate de găsirea şi aplicarea soluţiilor (concrete) optime reaşezării Neamului pe linia lui naturală de viaţă şi demnitate; fireşte, în funcţie de interesele naţionale vitale, de destinul românesc, de schimbăcioasele împrejurări externe, de permanenţele Neamului. Am scris NEAM? bine-am făcut! Pentrucă atunci când zicem Neamul românesc, înţelegem (spre deosebire de concepţia leninisto-stalinistă despre Naţiune, colportată şi în ediţia bucureşteană 2000 a *"Dicţionarului enciclopedic ilustrat"*, p.620), pe toţi conaţionalii vii şi morţi ce-au trăit dintru începuturi pe acest pământ; de asemenea, pe cei care vor trăi în viitor. Un popor ajunge la conştiinţa de sine, când judecă şi acţionează în temeiul acestui *întreg*. Nu numai condus de mobiluri individuale şi partinice, imediate, vremelnice, ci - prioritar - de idealuri, trebuinţe şi aspiraţii înrudite cu veşnicia. Aşa ar fi notat

Continuare în pag. 12

Dezvăluiri

STENOGRAMA AUDIERII DOMNULUI IULIAN VLAD

19 Octombrie 1993

Urmare din numărul trecut

Dl. Gabrielescu: - Deci să trecem dela evenimentele din Timişoara la cele din Bucureşti.

Dl. Vlad: - Evenimentele din Bucureşti s'au declanşat pe acelaşi fond ca şi cele dela Timişoara, ca o urmare logică, probabil că declanşator a fost acel miting din ziua de 21 Decembrie...

Dl. Nicolaescu: - Aţi fost întrebat dacă este bine ca mitingul din 21 să se ţină sau nu? Vi s'a cerut părerea?

Dl. Vlad: - Nu făcea Ceauşescu aşa ceva, să întrebe şeul Securităţii dacă să ţină sau nu. Cred că nu a întrebat nici colaboratorii mai apropiaţi. Eu am aflat de ţinerea acestui miting, care fusese în acea noapte de mai multe ori contramandat, seara de 20 spre ziuă am avut confirmarea că se ţine. Se făcuse mobilizare, coloane de cetăţeni care pe la Grădina Icoanei începuseră să manifesteze împotriva lui Ceauşescu, să strige lozinci.

Dl. Nicolaescu: - Când aţi aflat, la ce oră ştiaţi că la Grădina Icoanei sunt manifestanţi?

Dl. Vlad: - înainte de a ajunge coloanele aici, în cursul dimineţii şi nu am luat nici o măsură.

Dl. Nicolaescu: - De ce nu aţi luat şi care a fost momentul când aţi înţeles că regimul trebue să cadă? Calendaristic.

Dl. Vlad: -Am înţeles acest lucru în ziua de Duminică, 17 Decembrie, convingerea mea a fost aproape certă... în legătură, deci, cu ţinerea mitingului, nu am avut nici un amestec, nu aveam nici calitatea, despre oportunitate nu am fost întrebat, despre organizare s'a discutat cu prim-secretarul Barbu Petrescu, al municipiului.

Nici lui Elena Ceauşescu nu i-ar fi cerut părerea.

Dl. Nicolaescu: - Din punct de vedere al siguranţei preşedintelui, care era direcţia care răspundea de organizarea mitingului?

Dl. Vlad: - De organizarea mitingului nu răspundea nici o direcţie, dar pentru securitatea lui Ceauşescu era Direcţia a 5-a.

Pentru măsurile generale de securitate, de pază, era constituit acel comandament Pro clano - Palmierul, nu ştiu dacă era bine, care data dinainte de plecarea lui Ceauşescu la Moscova. Şeful acelui comandament era generalul Nuţă, care era plecat la Timişoara, următorul era generalul Bucurescu, lui i s'a dat dispoziţie să se ocupe de măsurile generale privind acest miting, dar nu au fost măsuri deosebite de alte situaţii, poate este paradoxal, dar aşa a fost... în primul rând, în zona unde se organiza mitingul erau aduse forţe, ca să intervină dacă se produce dezordine. în rândul din faţă erau *"aplaudatorii"*, erau şi ofiţeri de Securitate, dar erau şi activişti de partid. Au fost aduse două companii de trupe de Securitate, între care şi nefericiţii dela Câmpina, care în noaptea de 23 spre 24 au fost masacraţi la Otopeni. Ei au fost aduşi pentru măsuri de ordine în Capitală în dimineaţa de 21 Decembrie. Cum mitingul s'a transformat în ceea ce ştiţi că a fost, nu au mai putut pleca la unitate şi au întărit măsurile în acest perimetru în care erau forţe de valoarea unei brigăzi...

Dl. Nicolaescu: - Aţi citit în ziare despre planul de evacuare a lui Ceauşescu din sediu şi inclusiv din ţară, cred că sunteţi de acord cu mine că a existat şi acest sediu de evacuare din ţară. Deci era un plan de evacuare din sediu sau din locuinţă, evacuare din Bucureşti spre localităţi din ţară, şi un alt plan de evacuare din ţară. Cine lucra la aceste planuri din cadrul Securităţii?

Dl. Vlad: - Această problemă a fost discutată. Planul la care v'aţi referit data din 1968-1970, avea o vechime, şi acel plan nu a fost niciodată reactualizat, nu era în vigoare şi după el nici o unitate a M.I., Securitate sau M.Ap.N. nu a mai lucrat. La Departamentul Securităţii Statului îmi asum responsabilitatea, nu exista un plan de evacuare sau scoatere a lui Ceauşescu din ţară, ca în cazul lui Mussolini sau altcineva.

Dl. Nicolaescu: - Dvs. spuneţi că în afară de planurile din '70 şi '74 nu ar fi existat o reactualizare a planurilor. Cine ar fi putut să facă un asemenea plan fără ca Dvs. să cunoaşteţi?

Dl. Vlad: - Din 1987 nu putea să se facă un asemenea plan fără ştirea mea.

Dl. Nicolaescu: - înseamnă că tunelurile respective, subteranele de evacuare nu erau păzite de Securitate?

Dl. Vlad: - Sigur că nu. S'a fabulat atât de mult pe această temă a subteranelor care împânzesc Bucureştiul pe care le avea Securitatea, în pază, cea ce nu este adevărat. Ulterior, am aflat că era un tunel care făcea legătura din sediul acesta cu cel de vis-à-vis. Cheia, pentrucă undeva era o întrerupere, era închis, era la unii din şefii de cabinet ai lui Ceauşescu... Generalul Geoană, comandantul ALA, avea responsabilitatea acestui adăpost, cel antiatomic, care este aici, ca şi cel dela Casa Poporului...

Dl. Ivan Sabin: - Dvs., până să ajungeţi în acest post important, care au fost etapele pe care le-aţi parcurs?

Dl. Vlad: - Din 1952, de când sunt militar, am intrat în M.I. De atunci şi până în 1977 am lucrat în sistemul de învăţământ, am condus serviciul de învăţământ al M.I. şi am fost comandantul Şcolii dela Băneasa. Predam discipline de Drept, am terminat Institutul Pedagogic, Facultatea de Drept. în 1977 am fost numit în funcţia de Secretar de Stat la M.I. şi am avut în coordonare Direcţia de Contraspionaj. Apoi în 1984 am fost numit adjunct de minisru cu aceleaşi atribuţii, iar din 1987 Noembrie până în Decembrie 1989, ministru Secretar de Stat şi şef al Departamentului Securităţii Statului.

Dl. Săndulescu: - Eu când eram student prin anul I ştiu că aici, vis-à-vis, unde este un teren viran, se lucra la săpături, şi ştia tot Bucureştiul despre tunelul care leagă această clădire de palat şi atunci s'au făcut mai multe tuneluri. Cum nu ştiaţi de ele?

Dl. Vlad: -Nu am spus că nu ştiam, dar nu le-am văzut niciodată. Despre cel care leagă Casa Poporului de Cotroceni am aflat atunci când s'a construit. Şi dela Cotroceni trebuia să iasă la gara Cotroceni, era un proiect. Despre unul care mergea spre B-dul Primăverii nu ştiu...

Precizez încă o dată că din Noembrie 1987 şi până la 22 Decembrie, cât am fost şeful Direcţiei Securităţii Statului, nu am aprobat un asemenea plan. Nu putea să existe o altă unitate fără ca eu să ştiu. S'a fabulat că au fost nişte copii luaţi de nu ştiu unde, făcuţi artificial...

Dl. Hozssu: - Dacă cunoaşteţi ceva despre pregătirea unor teroriştі, antiteroriştі pe teritoriul ţării noastre?

Dl. Vlad: - Nu existau asemenea centre. Au fost pregătite câteva serii de ofiţeri ai O.E.P., ai Alfatah, pregătire care li s'a făcut într'un centru care cred că mai funcţionează la Săftica, dar nu cu caracter terorist sau antiterorist, ci ca pregătire de securitate generală, muncă informativă, contrainformativă. S'a mai făcut şi pregătirea unor loturi de Tanzanieni, Algerieni, parcă şi Libieni, Zambieni, aceasta în decursul anilor. Cu 2-3 ani în urmă nu s'a mai acceptat, pentrucă aceste cursuri trebuiau plătite în valută. Ţările respective probabil nu au mai plătit şi gratuit nu s'au mai făcut aceste cursuri. Nici pentru OEP, pentrucă lor li s'au dat nişte ajutoare în timp, se ştie.

Dl. Săndulescu: - în 1977 au fost acele mişcări ale minerilor, cred că trebuia ca Securitatea să ia nişte măsuri, s'au luat? Am auzit că s'au infiltrat printre mineri lucrători ai Dvs.

Dl. Vlad: - Este logic să puneţi aşa problema, apoi în 1987 au fost mişcările dela Braşov şi acesta a fost semnalul mai dur care a fost tras. Se poate verifica că nu s'a întreprins nimic de Securitate!

La Braşov au fost reţinuţi atunci nişte oameni. Din totalul celor reţinuţi atunci au fost trimişi în justiţie 10-15 şi la toţi li s'au dat pedepse simbolice, cu executare la locul de muncă. Unul sau doi au primit 3 ani. Vă rog să nu mă interpretaţi pe mine alt fel, dar cred că trebue să judecaţi lucrurile dela felul de a fi al acestui om, Ceauşescu. El nu putea să accepte ideea că are în ţară o opoziţie. Credeţi că altfel mişcările dela Braşov nu ar fi fost mai aspre, mai dure?... Nici în afară nu voia să se ştie, se temea de opinia internaţională.

Dar în primul rând în ţară voia să aibă o altă faţă. Nici în străinătate, cum ar mai fi fost primit la marile curse internaţionale? Nu cred că a fost vorba numai de o păcăleală, erau şi alte interese.

Dl. Gabrielescu: -în 1987 eraţi şeful Securităţii. Aţi făcut un material, o analiză de ce s'a întâmplat aşa ceva?

Dl. Vlad: - Nu s'a făcut nici o analiză. în şedinţa de bilanţ care se ţine anual la minister, atunci s'a făcut o sumară analiză a evenimentelor, nici la c.c. nu s'a făcut, nici la partid, să se tragă concluzii politice şi să se dea nişte dispoziţii organelor de stat. Singurul lucru care s'a făcut după evenimentele dela Braşov, a fost revederea Ordinului 2600.

Dl. Gabrielescu: - Şi atunci, în 1987, aţi constatat Dvs. interferenţa unor cercuri străine?

Dl. Vlad: - Personal nu cred, cu toate că ideea s'a vehiculat, cred că şi lui Ceauşescu i-ar fi convenit să fie aşa. Acolo a fost o treabă spontană, dar bine făcută.

Dl. Gabrielescu: - Cele întâmplate la Timişoara credeţi că au fost ale unor agenţi străini?

Dl. Vlad: La Timişoara lucrurile au fost de altă natură, nu se compară cu Braşov 1987. Ce s'a întâmplat la Timişoara putea să se întâmple în oricare altă parte din Transilvania, dar şi în altă parte, poate nu în Bucureşti. Au fost nemulţumiri şi la Iaşi, se preconiza un miting care nu s'a mai ţinut. Lucrurile s'au desfăşurat rapid. La Iaşi *"crivăţul"* era mai aproape.

Tot ce s'a făcut în 1989 la Timişoara şi în toată ţara, este opera acestui popor de toate neamurile, dar nu cred că sunt străine anumite cercuri şi puteri. Eu v'am spus câte ceva, dar s'ar putea să mai aflaţi dela cei pe care îi veţi audia.

Aş vrea să mai arăt o problemă şi, dacă o veţi dezlega, înseamnă că veţi dezlega prima verigă din acest şir de necunoscute.

În ziua de 22 Decembrie, concomitent cu începerea împuşcăturilor, a început şi diversiunea electronică. Deci, se poate constata uşor că a fost o legătură între ce s'a întâmplat pe pământ şi ce a fost în eter. Cine au fost cei care au lucrat în eter? Această diversiune electronică a încetat ca prin minune în ziua de 25 Decembrie. Oare tot securiştii au fost cei care nu au mai avut pe cine să apere?

Dl. Gabrielescu: - Ce presupuneţi în legătură cu acest război electronic.?

Dl. Vlad: - Am fost luni de zile anchetat pe această temă. Mi s'a luat şi ceasul dela mână, că s'a crezut că dirijez acţiunile cu ajutorul ceasului. Ca şi cum ajunsesem noi aşa departe. Apoi, dintr'odată s'a aşternut tăcerea. Este clar că Securitatea nu a avut nici o contribuţie în treaba aceasta. Atunci se spunea că este singura instituţie care poate face aşa ceva, dar pentru asta trebue instalaţii speciale, dar nu M.I. le-a avut, dar nu cred că existau în ţară. Pentru ca să simuleze un elicopter, un avion pe ecranul radarului trebuiau nişte aparate anume. În noaptea de 22-23, comandanţii de unităţi din Moldova au dialogat o noapte întreagă, erau în subordinea gen. Guţă, dar când nu putea el, acţionam eu şi am colaborat bine cu acesta în acele momente cruciale. Comandantul Armatei dela Craiova cu mine a vorbit şi mi-a raportat că au fost doborîte 7 elicoptere. Am dat ordin să se facă deplasarea în zonă, în care s'a apreciat că au fost doborîte, dar nu s'a găsit nimic. Zona a fost identificată cu exactitate, zona Melineşti. Au fost multe comunicate că aparate străine pătrund pe teritoriul ţării. Cine a făcut tot acest joc? Nu am avut posibilitatea să verific aceste lucruri, dar dacă se dezleagă acest lucru se poate merge mai departe. Nu puteau să se suprapună cu exactitate acţiunile din eter cu cele de pe pământ.

Dl. Ivan: Cum interpretaţi că totul s'a terminat în 25 Decembrie 1989?

Dl. Vlad: - Pentrucă totul s'a legat de executarea lui Ceauşescu şi a vrut să se demonstreze că odată cu moartea celor doi, totul s'a terminat.

Dl. Săndulescu: - Atunci înseamnă că acest război electronic era în sprijinul lui Ceauşescu?

Dl. Ivan: - Aceasta era ideea, că totul este în sprijinul lui Ceauşescu.

Dl. Vlad: - Cine venea în sprijinul lui Ceauşescu: Securitatea, dar aceasta l-a abandonat din ziua de 17 Decembrie; Armata îşi definise poziţia încă din ziua de 22 Decembrie.

Dl. Ivan: Oare nu mai erau fanatici care încercau să-l susţină?

Dl. Vlad: Nu, sigur că putea să mai fie unul, doi, dar eu am spus ce reprezenta Armata ca atare, sau Securitatea. Doar se ştie că la Târgovişte a fost reţinut de Securitate şi Miliţie şi a fost predat Armatei.

Dl. Gabrielescu: - Deci este clar că a fost un război electronic. Cine putea să-l pună la cale?

Dl. Vlad: - Sunt soldat şi aşa voi muri, acum chiar sunt soldat pentrucă justiţia română m'a degradat după 40 de ani de serviciu. Nu pot crede că Armata are asemenea aparatură şi că a făcut aşa ceva. Cred că un asemenea joc s'a făcut din afara graniţelor, puterile care au asemenea mijloace, Sovieticii, din Bulgaria, Ungaria, din Iugoslavia, Turcia, din Marea Mediterană... în orice caz, nu pot preciza care putere a făcut aşa ceva, dar nu pot crede că Armata română a făcut acest lucru. Trebue verificat, Armata a avut însă aşa ceva, aparatură de bruiaj.

Dl. Gabrielescu: - Nu ştim cine a făcut acest război electronic, dar ce se urmărea cu el?

Dl. Vlad: - Multe, în primul rând să se creeze o dezordine care s'a produs şi să moară oameni. Apoi, să ne încaiere pe noi cu Armata, ceea ce nu au reuşit, dar nu se apreciază de ce nu s'a produs... Deci, în concluzie, se dorea cu aceste toate situaţii dărâmarea lui Ceauşescu.

Continuare în pag. 10

Maria Globe Tours Inc.

UNDE CĂLĂTORIA MULT VISATĂ DEVINE REALITATE

Servicii de turism

- Bilete de avion
- Vacanţe la soare
- Croaziere
- Închirieri de maşini
- Asigurări medicale pentru vizitatori
- Asigurări de călătorie
- Bilete de tren
- Rezervări de locuri la hoteluri

Servicii speciale

- Curier săptămânal spre România
- Invitaţii pentru vizitatori
- Comenzi de alimente pentru Bucureşti, distribuite la domiciliu
- Şampanie, flori şi tort pentru cei dragi la aniversări

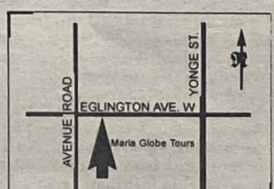

Luni - Vineri 10 am - 6 pm; Sâmbătă 10 am - 3 pm

261 EGLINGTON AVENUE WEST, TORONTO, ONTARIO M4R 1B1 Tel 416.481.2227 Fax 416.481.2067

mariagt@idirect.com

ELIMINAREA ARMATEI DIN SCENARIU

Col.(r) Marin PÂRVULESCU

La data la care, în 1531, regele incaş Atahualpa era ucis în piaţa publică, armata sa rivaliza prin număr şi pregătire de luptă cu armatele Vest-europene ale vremii. Conducătorul său din perioada anterioară, Huyana Capac, părintele lui Atahualpa, putea fi comparat, în viziunea istoricului Patrik Braun, cu Alexandru Macedon, Gengishan sau Napoleon. Potrivit aceluiaşi istoric Vest-european, armata conchistadorului spaniol, care îl ţinea prizonier pe rege înainte de a-l ucide, nu dispunea decât de 62 de cavalerişti, de 100 de infanterişti şi de 20 de arbalete. Armata regelui incaş putea deci interveni şi spulbera slabele forţe care îl însoţeau pe Francisco Pizzaro. Putea, dar nu a făcut-o, asistând impasibilă la scena în care regele său îşi dădea sângele.

Analiştii şi istoricii au găsit o explicaţie plauzibilă în privinţa acestei situaţii absolut uimitoare, comparând armata incaşă cu un organism viu, ***superior organizat***.

Este cunoscut faptul că vieţuitoarele superior organizate, cum este de exemplu omul, au, prin evoluţie, unul sau mai mulţi ***centri vitali*** (cap, inimă) ***a căror afectare transformă întregul organism***, mult mai voluminos, ***într'o masă inertă***. Prin comparaţie, vieţuitoarele ale căror organisme se află pe o treaptă inferioară de dezvoltare şi de funcţionare, cum ar fi de exemplu viermii ***planaria***, pot supravieţui şi se pot regenera chiar şi în urma unei secţionări, coada făcându-şi cap şi capul făcându-şi coadă. Rămasă fără conducătorul socotit divin şi deci neînlocuibil, armata incaşă a fost paralizată, devenind o masă inertă. Datorită convingerii lor că regele este nemuritor şi îşi va rezolva singur, cu ajutorul spiritelor, problemele personale, nici unul ofiţer incaş nu i-a venit ideea împotrivirii şi salvării din captivitate a regelui.

În Decembrie 1989, Armata română se afla într'un stadiu de maximă perfecţionare în privinţa funcţionării principiului ***"unităţii de comandă"***, astfel încât ***ea depindea, în exclusivitate, de un singur centru vital, constituit din două persoane cu drept de decizie: comandantul suprem, Nicolae Ceauşescu, şi ministrul Apărării Naţionale, generalul Milea***. Este ceea ce ştiau foarte bine specialiştii de înaltă clasă în organizarea scenariului pentru înlăturarea dictatorului. Pentru aceştia, era clar faptul că nimic nu era posibil împotriva voinţei Armatei. Atragerea însă a acesteia de partea grupării conspirative era nu numai improbabilă, dar şi riscantă. În condiţiile în care toţi comandanţii de unităţi şi mari unităţi tactice şi operative erau numiţi în funcţie personal de către N. Ceauşescu, fiinduprezentaţi cu această ocazie, ***era imposibil ca măcar o parte dintre aceştia să nu-i rămână credincioasă în cazul unei confruntări deschise cu grupul anticeauşist, alături de care s'ar fi aflat ceilalţi ofiţeri comandanţi. Aceasta ar fi însemnat însă război civil, ceea ce nu intra în calculele conspiratorilor, scopul lor fiind acela al înlăturării şefului statului, şi nu a regimului comunist***. Că în contextul instigării populaţiei să iasă în stradă pentru a manifesta contra lui Ceauşescu, o mare parte a populaţiei, în necunoştinţă de cauză, a crezut că este vorba de o acţiune pentru înlăturarea comunismului, este o altă problemă şi ea nu a intrat dela început în calculele organizatorilor.

Referitor la dilema în privinţa Armatei, se pare însă că aceştia au găsit soluţia ideală: ***neutralizarea Armatei, căreia urma să nu-i revină nici un rol în evoluţia evenimentelor pentru înlăturarea lui N. Ceauşescu***. În acest scop, ***Armata a fost dela început paralizată prin decapitare. A fost înlăturată singura persoană care, în afară de dictator, avea nu numai autoritatea să fie urmată de către comandanţii de unităţi şi mari unităţi, dar care avea cunoştinţa, în calitate de apropiat al lui N. Ceauşescu, a unei posibile încercări de lovitură de stat anticeauşistă şi ar fi sesizat imediat existenţa unei astfel de intenţii. Luând măsuri energice***, printr'u ordin către întreaga Armată, nu împotriva populaţiei, ci în scopul blocării, până la clarificare, a oricăror activităţi în interiorul organismelor Securităţii, partidului şi al unor instituţii de stat, printre care mass-media, din interiorul cărora s'au selectat şi s'au instruit cei care aveau de îndeplinit roluri, inclusiv de ***"teroriştii"***, ***planul conspiratorilor ar fost dejucat***.

Nu doar înlăturarea generalului Milea, dar ***faptul, esenţial şi bine gândit, ca în locul său să nu fie numit formal, chiar în momentul dispariţiei sale, un alt ministru a rezolvat definitiv problema Armatei în contextul "revoluţiei", prin scoaterea sa din orice rol***. Nu se ştie dacă, în momentul în care dictatorul a fost informat (şi a crezut) despre ***"trădarea"*** prin sinucidere a generalului Milea, a numit un alt ministru, dar cei din jurul său, deja aparţinând taberei adverse (printre care cei doi şefi de cabinet ai lui Ceauşescu), ***nu aveau interes ca această numire să fie cunoscută de către Armată***. Deşi, potrivit regulamentelor militare referitoare la succesorul unui comandant dispărut sau devenit indisponibil, Şeful Marelui Stat Major şi primul adjunct al generalului Milea, generalul Guşe, s'a autonumit legal şi a acţionat ca ministru, mass-media, aflată sub controlul celor care urmau să ia puterea nu a transmis nici o ştire în acest sens. ***În acest fel, Armata română nu a avut şef începând din ziua de 22 Decembrie, după dispariţia generalului Milea, până în seara zilei de 23 Decembrie, când noul şef de stat, Ion Iliescu, a numit ca ministru pe generalul Militaru***, înlăturat cu zece ani în urmă din cadrele Armatei pentru bănuiala de a face parte dintr'un grup ce punea la cale înlăturarea lui N. Ceauşescu.

Această *"pauză"* de peste 24 de ore în funcţionarea Armatei române ca organism activ ***a obligat pe comandanţii de unităţi şi mari unităţi speciale, cu mare putere de intervenire şi cu reală putere de luptă, să aştepte, ceea ce a permis celor care au acaparat puterea să-şi creeze, prin mass-media, credibilitatea de salvatori ai ţării, în urma părăsirii prin "fugă" de către N. Ceauşescu***, dar nu mai înainte de a fi ucis, cu ajutorul teroriştilor săi, care se ascundeau în canalele amenajate ale Capitalei şi *"trăgeau* - în populaţie - *din toate poziţiile"* (am citat din intervenţia televizată a lui I. Iliescu din seara de 22 Decembrie 1989). În acest interval de peste 24 de ore, televiziunea română a sugerat, fără a face precizarea, deoarece ar fi susţinut un neadevăr, că atribuţiunile de şef al armatei le are generalul Stănculescu. În realitate, acesta îndeplinea, prin imixtiune şi impostură, încă dela data de 17 Decembrie 1989, însărcinări care nu decurgeau din atribuţiunile sale de serviciu în Armată, ci în folosul grupului care a iniţiat şi a luat puterea şi din care s'a dovedit ulterior că făcea parte.

Putem conchide cu deplină siguranţă că Armata română, care nu poate fi confundată cu cele câteva unităţi şi subunităţi aduse în stradă, nu a îndeplinit nici un rol în evenimentele din Decembrie 1989. Unităţile, *nesemnificative numeric şi prin capacitatea lor de acţiune, care au participat la evenimente au făcut-o fie datorită faptului că s'au dat ordine abuzive comandanţilor acestora* (de exemplu de către gen. Stănculescu), fie că *aceştia fuseseră din timp atraşi de partea organizatorilor loviturii de stat*. De altfel, în majoritatea cazurilor, aşa cum rezultă din declaraţia unor martori oculari, *rolul de ucigaşi l-au îndeplinit unele grupuri de persoane, în uniforme militare, dar fără grade, apărute la un moment dat printre militari, dar care, potrivit vârstei şi mai ales comportamentului, nu păreau să fie tineri soldaţi şi nici nu aparţineau subunităţilor masate în stradă*.

Neutralizarea Armatei, prin decapitare, pentru a preveni intervenţia sa eventuală în apărarea lui N. Ceauşescu, *a fost posibilă*, ca şi în cazul armatei incaşe la care ne-am referit la început, *datorită promovării în rândurile ofiţerilor comandanţi a ideii infailibilităţii comandantului suprem, iubit de popor, în privinţa căruia nu putea exista nici un pericol*. Dacă în anii anteriori, în cadrul pregătirilor de comandant şi stat major, s'ar fi acceptat, teoretic, situaţii ipotetice de rezolvat, în care şeful statului să fie în pericol sau luat ostatic, în zilele de 22 şi 23 Decembrie, chiar atunci când dictatorul se mai afla în viaţă la Târgovişte, unul sau mai mulţi comandanţi de mari unităţi cu mare putere de foc puteau cere FSN, sub ameninţarea unei intervenţii care să-i spulbere, măcar o întrevedere cu N. Ceauşescu pentru a clarifica existenţa teroriştilor, a zecilor de mii de morţi, a conturilor din străinătate etc. Pentru aceasta, însă, ofiţerii Armatei române trebuiau formaţi ca personalităţi cu păreri şi convingeri proprii, interesaţi de adevăr, şi nu simpli executanţi ai dispoziţiilor unor divinităţi din partid, în legătură cu care nu aveau competenţa să se pronunţe. Dar Ceauşescu însuşi nu era interesat în existenţa unui astfel de corp ofiţeresc.

P.S. Disputa *"dacă a tras Armata"* sau *"dacă a tras Securitatea"* este o dispută falsă şi una dintre diversiunile principale ale scenariului. *În condiţiile inexis-*

Continuare în pag. 13

STENOGRAMA AUDIERII DOMNULUI IULIAN VLAD

Urmare din pag. 9

Aşa cum a fost el, cu păcatele pe care istoria nu i le va ierta, dar avea o anumită preţuire la o anumită parte a poporului, o dovedesc şi faptele de azi şi de mai târziu.

Dl. Ivan: - Eu nu cred că un conducător care ţinea poporul în frig şi foame să mai fie iubit. Poate erau anumiţi profitori.

Dl. Vlad: - Se poate cum ziceţi Dvs., dar eu de politică m'am detaşat. Poate s'a mizat pe acest devotament fanatic al unor forţe care să-i fie credincioase până la urmă.

Dl. Nicolaescu: - Deci, Ceauşescu a fost arestat pe 22 Decembrie şi s'a anunţat acest lucru în 23 dimineaţa...

Dl. Vlad: - Parcă nu s'a anunţat arestarea pe 23 Decembrie dimineaţa, ci seara sau chiar pe 24, şi pentru mine a rămas un semn de întrebare de ce s'a anunţat arestarea cu aşa mare întârziere? Trebuia chiar în seara zilei de 22 Decembrie să se spună ţării acest lucru. Eu am aflat în noaptea de 22 spre 23 Decembrie şi am raportat, dar se ştia...

Dl. Nicolaescu: - Din ce moment îl consideraţi şef pe gen. Militaru?

Dl. Vlad: - Din 22 Decembrie, ora 1.30-24.00, la întâlnirea pe care am avut-o aici, când s'a prezentat cel care coordonează Armata, conduce Armata. Eu nu am făcut politică atunci, nu am mers nici la Televiziune să ies în faţă, am rămas lângă un telefon pentru a nu se produce nenorociri spunând să nu se tragă, să se colaboreze cu organele noii puteri. Am fost văzut de un grup de revoluţionari care mi-au spus că mă caută gen. Militaru şi am mers la el, care se afla în biroul care fusese al lui Silviu Curticeanu. Atunci mi-a spus că Securitatea este trecută la Armată. Cred că gen. Militaru era acolo, apoi a venit procurorul general Popovici, mai era Ion Avram. Gen. Militaru nu mi-a spus că e numit comandant, ci că M.I. trece la Armată, Securitatea o introducem în structurile Armatei şi trebue să dai ordin că aşa s'a hotărît.

Dl. Platică: - Dată fiind funcţia Dvs. pe care aţi avut-o, probabil că cunoaşteţi de existenţa unei colaborări din partea gen. Militaru, s'a scris şi în presă despre acest lucru, cu unele servicii străine din Est. Înseamnă că era sub supraveghere, dacă acesta era motivul atunci când a fost trecut în rezervă. Ştiţi ceva despre această posibilă colaborare?

Dl. Vlad: - Până nu am o probă certă, nu pot să dau un răspuns cert. Dar gen. Militaru era cunoscut, vizita consulatul sovietic, era în relaţii cu diverse persoane bănuite de acte la adresa ţării; dar nu vă pot spune că Militaru a fost sau nu agent.

Dl. Platică: - Într'o situaţie asemănătoare se găseau în momentul 22 Decembrie şi Mazilu, Brucan, Voican, disidenţi supradimensionaţi ai perioadei despre care, dacă e un pic de adevăr, Securitatea trebuia să ştie. Poate aţi avut relaţii de serviciu în acel timp cu aceştia.

Dl. Vlad: - În asemenea situaţii nu se poate spune da cu toată forţa şi hotărîrea. Lucrurile trebue nuanţate.

Din zilele de 17 şi 18 Decembrie ar fi trebuit să dispun reţinerea unui mare număr de persoane care erau cunoscute cu activitate potrivnică activităţii sociale de stat de atunci. Nu am reţinut pe nimeni, mai mult, din 18 au fost chiar puşi în libertate. Un singur om a fost reţinut şi acela dintr'un exces de zel, a fost reţinerea lui Mazilu. Oare el era cel care trebuia? Au fost oameni care toată viaţa au avut o idee pentru care au avut de suferit şi în faţa cărora cu sinceritate mă descopăr, care sunt sau nu în Parlamentul României. Cu Mazilu lucrurile se puteau altfel rezolva. Dar pentru acest fapt fac eu închisoare...

...Mă refer la personalităţi din opoziţie care ar fi putut fi reţinute în perioada 17-21 Decembrie. Preşedintele PNŢCD de exemplu, dar nu i s'a întâmplat nimic. Brucan: i se cunoştea activitatea, şi la Londra ce a făcut, şi la Paris şi la Moscova, şi de cine a fost primit; nu l-a deranjat cineva. Nu am luat măsuri pentrucă pentru mine, din 17 Decembrie, cursul evenimentelor era clar. Nu l-am dus noi în Dămăroaia.

Dl. Nicolaescu: -... Pe Voican îl cunoaşteţi?

Dl. Vlad: - Atunci în acele zile l-am văzut, nu-l cunoşteam nici pe Petre Roman, dar ştiam că pleca în străinătate. Dl. Măgureanu era cunoscut şi a fost o indicaţie, mi se pare dela Cabinetul 2, să fie mutat dela Ştefan Gheorghiu la Focşani. Avea o activitate potrivnică. Cam acestea erau măsurile care se luau, în justiţie nu se trimeteau.

A avut manifestări potrivnice lui Ceauşescu şi la Academie şi contacte cu anumiţi oameni. În ce îl priveşte pe Dl. Iliescu, a fost restricţionat foarte sever.

Dl. Ivan: - Putea să fie dus inginer undeva, dar el a fost director de Editură Tehnică, deci nu cine ştie ce.

Dl. Vlad: - Dar fusese membru supleant al Comitetului politic executiv.

Dl. Săndulescu: - Dvs. trebuia să ştiţi cine sunt aceia care aveau legături la ambasade, de exemplu. Pe cei care aveau legături cu KGB îi cunoşteaţi? Există o listă?

Dl. Vlad: - Da, îi cunoşteam, agenţi activi, în conservare. Aşa ceva nu am să dau niciodată, am avut şi agenţi dintre asemenea oameni. Am şi eu o etică profesională, poate că aceşti oameni constituie şi azi o bază de lucru.

Dl. Săndulescu: - Dvs. aţi spus că aţi acţionat în beneficiul ţării, dar s'ar putea ca aceşti oameni, acum sau în viitorul apropiat să aducă nişte prejudicii ţării.

Dl. Vlad: - Toată munca depusă pe parcurs de mine a rămas în beneficiul succesoarei, şi sunt convins că acestei instituţii Dvs. îi daţi creditul cuvenit şi împuterniciri declarate prin lege pe care să le utilizeze. Eu nu cred că în clarificarea problemelor de aici Dvs. aveţi nevoie să ştiţi ce persoane erau suspectate de trădare de patrie, spionaj...

Dl. Săndulescu: - Personal, am întrebat pentrucă am considerat că este esenţial.

Dl. Vlad: - îmi pare rău, dar nu pot să spun asemenea lucru.

Dl. Gabrielescu: - S'a vorbit aici că a fost o acţiune din afară şi toată lumea suspectează KGB-ul de dezinformare, de război electronic, nu cred că au venit Bulgarii, dar şi ei tot în serviciul KGB-ului erau. Dacă Securitatea avea o direcţie specială anti-KGB?

Dl. Vlad: - Era o unitate, unitatea 110, comandant gen. Nicolcioiu Victor, era ofiţer eminent, care se ocupa de spionajul ţărilor socialiste, şi se făcea după importanţă, după mărime... Ne-au făcut multe probleme şi le-am făcut şi noi multe bucurii.

Dl. Gabrielescu: - Dvs. aţi afirmat că revoluţia a făcut-o poporul român, că au fost şi forţe din afară pe care le-am simţit în radiolocatoare, dezinformare generală, tăiere de fire, toate acestea dacă le-a făcut KGB, care încă există, cei de astăzi nu trebue să ştim?

Cum au acţionat, prin ce oameni, poate ei acţionează şi azi şi să ştim ce avem de făcut.

Dl. Vlad: - Trebue să se cunoască nişte lucruri, într'adevăr, dar nu vă gândiţi că eu sunt aici de 4 ani şi că lucrurile s'au schimbat?...

Va urma

ÎNTÂMPINARE LA UN DECRET PREZIDENŢIAL

În Monitorul Oficial al României, Partea I, Nr.880, din 19 Decembrie 2000 a apărut un decret prezidenţial privind conferirea unor Medalii Naţionale unui grup de 85 de persoane, printre care şi subsemnatul.

Socotesc o datorie de conştiinţă să aduc la cunoştinţa opiniei publice că, personal, nu consider elementele constitutive ale acestui decret ca fiind satisfăcătoare.

Iată de ce, doresc să fac îndeobşte cunoscut pe această cale faptul că nu accept decoraţia conferită mie de conducerea care a părăsit luna trecută Palatul Cotroceni - Ordinul Naţional Pentru Merit în grad de Ofiţer - pentru următoarele motive:

• Lansarea, în ultimele zile ale regimului în fruntea căruia a stat un preşedinte cu realizări dezolante, a unei asemenea iniţiative decorative, vizând un număr de persoane disproporţionat de mare, din numeroase ţări şi invocând adesea justificări dubioase sau insuficiente, sugerează mai curând dorinţa de a capta - aproape la întâmplare şi cu tot preţul, în ceasul al unsprezeceleoa - bunăvoinţa cât mai multor persoane decât de a răsplăti într'adevăr, prin dovada unui înalt simţ selectiv, contribuţii majore la promovarea cauzei româneşti în lume, aşa cum ar fi fost de aşteptat.

• Conferirea unui Ordin Naţional, la capătul unui mandat prezidenţial lansat cu mari făgăduinţe şi nădejdi şi încheiat în defetism şi marasm, infirmă beneficiul oricărei credibilităţi prestigiului moral al Palatului Cotroceni, şi nu se ridică, după opinia mea, la înălţimea cerută de solemnitatea şi noblеţea inseparabil legate de decernarea unor atari distincţii.

• Asocierea, fie ea şi tardivă, cu nesăbuita decernare, acum câţiva ani, şi sub aceeaşi semnătură, a unei înalte distincţii naţionale unui fost comandant al penitenciarului dela Sighet, repugnă conştiinţei. Şi chiar dacă acea decorare acordată de Palatul Cotroceni unui torţionar, a fost în cele din urmă retrasă, simplul fapt al înscrierii mele, azi, în rândul unor astfel de decernări grăbite şi între timp retrase, impune conştiinţei mele o delimitare fermă.

• In sfârşit, superficialitatea şi amatorismul demonstrat în selecţia unui număr ridicat de străini, printre care unul cel puţin - chiar dacă voalat - s'a pronunţat public împotriva Tratatelor care au consfinţit frontierele de azi ale României, este raţiunea finală a deciziei mele de a refuza distincţia Ordinului Naţional Pentru Merit, în grad de Ofiţer, suctindumă totodată de orice alt comentariu.

Dr. Ştefan ISĂRESCU

"OMENESC ŞI DUMNEZEESC"

Nicolae RĂGAN

Sunt două noţiuni cu care teologia creştină deţine posibilitatea de ancorare imediată în realitatea fizică şi în cea metaforică. Două noţiuni care au în comun divinitatea creatorului şi ataşamentul intrinsec a celui creat. Omul în sine nu e bogumilic; Satan îl poate ispiti şi chiar înşela dar nu poate pretinde niciodată apartenţa la conceperea omului. Prin această natură umană în ciuda vicisitudinilor, rămâne visceral şi eminamente ***bună***. E o concluzie la care se ajunge firesc prin logos şi prin ***credinţă***. Şi credinţa nu înseamnă numai raţional ci şi iraţional, fiindcă ambele atribute vin dela Dumnezeu. Nici o matematică a lumii, la nivelul cel mai avansat şi exhaustiv nu poate nega existenţa necesară a ambelor elemente.

Pentru a înţelege BIBLIA - Cartea Cărţilor, cum se cuvine, nu e necesar numai să vrei ci trebue să şi poţi. Ai nevoie de ***har***. Har înseamnă înţelepciune nativă, reveniţiozitate faţă de Univers, smerenie, instict virtual şi acel ghemotoc de suflet absolut intim şi ***pur***, în ciuda oricărui ambalaj maculat şi orgolios, pe care pământescul şi omenescul ţi-l construieşte. Din ignoranţă şi nevoia stupidă a zădărniei.

Ce se mai hârjonesc ateii cu Biblia, şi cum o înţeleg ei, încercând s'o întineze prin concepte precare, absurde şi improprii. Trebue să folosim faimoasele algoritme creştine sub unghiuri diametral opuse: *"Nu cred pentrucă e absurd"*, ci *"e absurd, pentrucă nu cred"*.

O! cu ce apetenţă demenţială şi logică oligofrenă, a încercat marxismul să demonteze Biblia. Pentru cititorii dornici de informaţii care s'au ocultat, sunt nevoit să fac o scurtă divagaţie. Vă rog să luaţi aminte că marxismul e falsificator şi plastograf prin definiţie. Există mărturii de necontestat că tot ce a scris Marx asupra concentrării capitale a şterpelit deta Pecquer. Charles Andler în *"introducerea istorică la Manifestul Comunist"* a scris copios de Marx şi Engels şi identificat fără tăgadă toate izvoarele din care se inspiraseră cei doi *"fondatori"* ai aşa zisului *"socialism ştiinţific"* care cuprinde un talmeş-balmeş din teoriile socialismului utopic. Dar ambii au plastografiat grosolan şi au ciugulit idei sprinţare din Blanqui şi Barbes (dictatura proletariatului), la fel pe faimosul Sismondi, iar materialismul economic a fost inspirat de Bazard. Lista e lungă, nu e cazul să mai insistăm, să arătăm totul în complexitatea giganticei gogoriţe, ca şi atacurile tembele de o inconsistenţă morală şi psihologică, monumentale, la adresa Bibliei, a ceea ce este omenesc şi dumnezeesc.

Ce mai zarvă au făcut ageamiii ştiinţei cu citatul 5/7 din Ioan, scos din context şi vehiculat fals şi facil: *"Căci nici fraţii lui nu credeau în el"*. Dar Iisus era atât strat omenesc cât şi Dumnezeesc.

De altfel la 7/6, Iisus le-a zis: *"Vremea Mea n'a sosit încă, dar vremea voua totdeauna vă e prielnică"*. Este acesta răspunsul cel mai înalt pe care mintea pirpirie a ateului nu o poate pricepe şi nici înfrunta fiindcă nu-i de mirare să înţelegi extaziat o minune ce ţine de dumnezeesc, dar e o poticnire să înţelegi greu sau deloc vorbele ce ţin de omenesc. De aparenţa care-ţi pare apropiată ţie - omnescul, te poţi îndoi dar de ***esenţă*** nu, pentrucă te prăbuşeşti în ridicolul de a te desfiinţa prin propria nerecunoaştere. Acesta este păcatul. La aceasta te îndeamnă Satan. Cât de iluminat le predestinează Iisus ucenicilor, cu mult înainte de a se şti că între ei se afla un trădător, desigur, referindu-se la Iuda, fiul lui Simion Iscarioteanu: *"Nu v'am ales eu pe voi cei doisprezece? Şi totuşi unul din voi e diavolul."* (Ioan 6/60).

Există şi biblişti, de fapt pseudo credincioşi, care accentuează-pedalează pe faptul că proorocirile Vechiului Testament cu privire la restaurarea lui Israel în ţara lui, ţintesc cel puţin într'un sens, la un viitor luminos. A înţelege aceste proorociri numai în sensul că ele se vor împlini în mod literal în Palestina în timpul mileniului, înseamnă să ne întoarcem înapoi la naţionalismul evreesc şi să nu vedem planul pe care il are Dumnezeu cu poporul său răscumpărat. Dar a înţelege că aceste proorociri au ca ţintă finală pământul cel nou şi locuitorii săi glorificaţi, adunaţi din toate semniţiile, din toate popoarele înseamnă să le armonizăm cu fluxul continuu al revelaţiei Noului Testament şi să le facem semnificative pentru toţi credincioşii.

Aceste anticipări pline de inspiraţie le desprindem şi din vedeniile din Apocalipsa 21/22: *"Apoi am văzut un cer şi un pământ nou"*...

In sprijinul acestor afirmaţii care ţin de sfinţenia Cărţii Cărţilor dar şi de bunul simţ, venim cu un argument de necontestat chiar dacă în mod abject ateii îl speculează stupid: Cristos lărgeşte înţelesul cuvintelor din Psalmul 37/11: *"Cei blânzi moştenesc ţara"*. În predica de pe munte, Cristos parafrazează acest pasaj în felul următor: *"Ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul"* (Matei 5/5). Observaţi cum ţara din Psalmul 37 a devenit ***pământul*** în Matei.

Este exact normalitatea dialecticii divine, e ceea ce aproprie pe OMENESC de DUMNEZEESC, dar ateii calcă în gropi şi n'au nimic sfânt.

Nu pot încheia modestul meu eseu teologic fără a aminti de memorabilele cuvinte înserate de Sergiu Grossu într'un splendid articol publicat recent: *"Să nu uităm că datoria noastră nu este numai să vorbim despre Adevăr, ci să-l şi apărăm. Căci Adevărul acesta este Iisus"*.

BLESTEMUL NEMURIREI ÎN GÂNDIREA EMINESCIANĂ

Ion TECŞA

Religiile de pretutindeni şi dintotdeauna promit credincioşilor după săvârşirea din viaţă, fie transcendenţa către altă existenţă, într'un univers celest fie, după meritele celor expiraţi, reîncarnarea într'o altă făptură umană sau animală.

Ciclul viaţă-moarte-supraexistenţă este un deziderat uman către veşnicie; de asemenea toate credinţele mistice făgăduiesc, în altă lume, conservarea individualităţii, în sensul că X rămâne după moarte, cu memoria despre sine şi ambietalul în care a trăit şi s'a dezvoltat, nelaterate: altfel, raiul şi iadul, binele şi răul, conştiinţa, însul, şi-ar pierde sensul.

Gânditorii, mistici, asemenea filosofilor idealişti, furnizează omului ceea ce îşi doreşte ancestral, anume că cei ce se aliniază perceptelor divine, după moarte, se vor bucura de o altă viaţă, eternă, infinită în timp şi spaţiu.

Analizând cu ajutorul raţiunii *"pure"* kantiene, facultate cu care Creatorul a înzestrat pe om, dezbărat de prejudecăţi despre nemurire, rămâne *"Ideea"* cosmogonică în care raiul veşnic, sau iadul perpetuu îşi pierde perceperea de bine şi rău, umană. Pedeapsa prin suferinţă sau răsplata prin beatitudine, devine superfluă. Ele nu pot exista decât atâta vreme cât suportul material vital are consistenţă, după care, după degradarea humei din care suntem cu toţii plămădiţi, prin nisipare, eul, trecut prin purgatoriu, părăseşte, încet, încet cunoaşterea de sine, trecând într'un plan superior spiritului.

Rugăciunea Domnului nostru Hristos, *"Tatăl Nostru"*, rostită timp de 2000 de ani de către miliarde de oameni ne spune clar: *"Precum în cer, aşa şi pre pământ"*; desigur sensul major este acela de a ne dori ca legile morale ale Cerului să guverneze şi *"pre pământ"*. Totuşi şi reciproca nu poate fi decât adevărată. De pildă natura care ne înconjoară, pe care mereu o redescoperim, am aflat că fiinţează aidoma legilor care dirijează stelele şi galaxiile: GT 2/2, acceleraţia gravitaţii, a fost descoperită de un gânditor căruia i-a căzut un măr în cap.

Una din cele mai necontestate legi ale arheologiei şi geologiei, a fost formulată cu mare competenţă de către profesorul Maliţa, în lucrarea *Aurul Cenuşiu*, cea a stratificării. Tot ce se dezvoltă şi piere pe pamant, după ce şi-a îndeplinmit rolul existenţial, rezidual, se suprapune, generaţii peste generaţii. Sub presiunea stratului superior, cele inferioare, sub acţiunea gravitaţiei, se aşează în adiancime, de aceia regăsim tot mai puţine urme de viaţă. Ultimile forme geologice fiind şisturile cristaline sau carbonifere.

Natura devine, astfel, istorie.

Ca teorie, stratificarea devine aplicabilă şi în domeniul spiritului, unde generaţiile îşi trimit, nu detaliile, ci esenţele, întocmai materiei care i-a fost suport.

Retroactiv contemporalul a derivat din istorie, acesta din preistorie etc. De reţinut că tot ce este individual omului şi vieţuitoarelor în general, piere, malaxorul fiind timpul, timpul care face ca totul să treacă în lumea umbrelor, el fiind doar o funcţie a materiei, sau după cum Eminescu, destăinuie în Luceafarul: *"Şi vremea 'ncearcă în zadar, din goluri a se naşte"*.

Să reiterăm legenda biblică a izgonirii din Eden a lui Adam şi aconsoartei sale Eva. Contrar celor relatte de către Geneza lui Abraham, existenţa (mai curând nonexistenţa cuplului care ar fi trăit în perpetuă fericire nu putea fi decât o nesfârşită murire. Şi pe pământ cei care au fost dăruiţi cu tot ce le trebue (dar cărora până la urmă nu le mai trebue nimic) ajung la saturaţie. Dar după miliarde de ani de opulenţă? Dunmnezeul cel milostiv, pentru a-şi desăvârşi opera, prin şarpele înţelepciunii, i-a îndemnat să se înfrupte din pomul cunoaşterii binelui şi răului, a ceea ce este sublim şi detestabil, a sucurgerii timpului.

Preţul: Existenţa, trecătoare, dar conştientizată, vie.

A meritat schimbul veşniciei pe ceea ce este vremelnic? Eminescu crede că da. Preluând şi poetizând gândirea lui Schopenhauer, poetul roagă Tatăl ceresc, prin versul Luceafărului: *"Reia-mi al nemuririi nimb / Şi focul din privire / Şi pentru toate dămi în schimb / O oară de iubirte"*...

Cu aspiraţia către nemurire, omul, cu toată ştiinţa sa şi a computerelor care-i amplifică memoria şi raţiunea, este incapabil să perceapă, decât declarativ, finitul şi infinitul. Imaginaţi-vă un obiect. Limita lui va fi moleculele şi atomii. Dar dincolo de atomi? Protonii. Dar mai departe, mai departe? Mintea se întunecă...

De asemenea, conştientizarea infinitului, timpului, sau a materiei. Ce se află dincolo de stele? Desigur tot Dumnezeu. Dar poate fi El cuprins?

Nu. Pentrucă, omul, născut muritor, nu poate înţelege decât ceea ce are un sfârşit, ceea ce-i poate fi semnalat de simţurile sale, direct sau printr'un terminal al calculatorului dreptajutor. Paradoxal, omul nu realizează nici ceea ce posedă un terminal. De ce? Pentrucă la capătul oricărei materii insufleţită sau inertă, apare de asemenea infinitul marelui şi micului univers.

Deşi aspirăm spre veşnicie, îngroziţi de glaciaţiunea ei, alegem întocmai Cătălinei, efemerul, osebit de cel croit din substanţa divină. Luceafărul, reîntors pe orbita-i, mereu, mereu aceeaşi, se resemnează: *"Trăind în cercul vostru strâmt / Norocul vă petrece / Ci eu în sfera mea mă simt / Nemuritor şi rece"*...

MUZICA LA EMINESCU

-Notă de lectură-

Cei pasionaţi de cercetarea operei eminesciene pot lua un exemplu dela scriitoarea Lucia Olaru Nenati, cum se poate face o nouă cercetare exhaustivă a unui aspect inedit când se părea că s'a spus tot ce se putea spune despre poetul naţional.

Este adevărat că în afara poeziei, istoricii şi criticii au analizat proza sa ziaristică şi încercările de teatru, dar un aspect mai puţin obişnuit nu a fost studiat în amănunţime şi anume legătura lui Eminescu cu muzica, deşi referiri la subiect au fost făcute la istoricii literari cunoscuţi mai vechi.

Ca orice talent ieşit din comun, Eminescu a avut preocupări intelectuale deosebit de variate, dar nu s'au aprofundat până la Lucia Olaru conexiunile sale cu arta muzicală.

În volumul *Eminescu - De la muzica poeziei la poezia muzicii*, autoarea - în timpul activităţii sale ca muzeograf la muzeul poetului din Ipoteşti, a făcut o muncă ieşită din comun, scoţând la iveală cu date, documente şi exemple neştiute sau ignorate până acum, interesul deosebit pe care Eminescu l-a avut pentru muzică.

Trăind la Viena, a fost normal pentru el să se educe în arta muzicii simfonice şi de operă aşa că, revenind în ţară, a scris cronici muzicale la spectacolele de epocă, activitate puţin aprofundată până la volumul menţionat, mai ales luând în considerare faptul biografic că Eminescu a activat ca sulfeur la Teatrul Naţional, unde se ţineau de altfel şi spectacolele de operă ale timpului.

Dar ceea ce este inedit în lucrarea de care vorbim este trecerea dela documentarea literară la exemplificarea muzicală.

Autoarea a cercetat şi a recolectat textele folclorice favorite ale lui Eminescu, le-a suprapus pe partiturile muzicale cunoscute şi deşi nu avem vocea poetului, avem cântecele lui favorite imprimate pe casetă, Lucia Olaru fiind înzestrată cu o voce plăcută şi antrenată profesional, melodiile cântate de poet acum mai bine de o sută de ani fiindu-ne prezentate din nou.

Este o metodă de cercetare total inedită pentru care Lucia Olaru merită toată lauda şi recomand ca volumul şi caseta să nu lipsească din casa oricărui iubitor al lui Eminescu.

Camil UDREA

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

Nicole Valéry Grossu

"BÉNIE SOIS-TU, PRISON!" (BINECUVÂNTATĂ FII ÎNCHISOARE!)

O carte despre suferința femeii române din închisorile comuniste

——George BĂJENARU——

Despre suferința femeii române din închisorile comuniste, descrisă de **Nicole Valéry Grossu** în a sa carte intitulată creștinește, ***"Binecuvântată fii, închisoare!"*** au aflat mai întâi străinii. Cartea a fost publicată pentru prima oară în limba franceză, de editura ***Plon*** din Paris și retipărită în anii 1977, 1978, 1983, în limbile engleză, italiană și norvegiană. La cititorul de limba română a ajuns, fapt inexplicabil, abia după aproape douăzeci și unu de ani, în anul 1997, grație editurii *"Univers"* din București.

Reacțiile presei franceze și ale cititorilor de limbă franceză din Europa, Canada și USA, antologate de biograful autoarei, **Cicerone Ionițoiu**, în cartea ***"Nicole Valéry Grossu- O lumină în bezna exilului românesc"***, apreciază pe lângă valoarea generalumană, istorică și politică a acestei cărți, perspectiva religioasă creștină, din care este scrisă, precum și harul divin al autoarei, de a reproduce scene din viața și patimile femeilor deținute din motive politice, în închisorile comuniste din România anilor '50. O scurtă cronică, semnată de Elie Olivier în publicația franceză *"L'entente evangelique"* no. 233/1976 apare astăzi ca un omagiu adus autoarei și femeilor care au suferit alături de ea. Citez: *"<O fostă deținută politică în România> vorbește de-a lungul a 235 de pagini, în care găsim ca motto aceste cuvinte ale lui Alexandr Soljențîn: <Acolo mi-am făurit sufletul și-o spun fără ocolișuri: 'Fii binecuvântată, închisoare, și binecuvântat să fie rolul pe care l-ai jucat în viața mea!> Era la Nimes, acum câțiva ani în urmă, cu ocazia unei conferințe despre persecuția creștinilor în Estul Europei. În fundul sălii din strada Antonin, o femeie, cu ființa zdrobită încă de suferință: Nicole Valery. În cartea ei, ea povestește despre perioada sa de detenție, într'un univers concentraționar, rană și rușine a umanității, la acest sfârșit de secol. Univers al regimurilor totalitare, în care sadicul se complace.*

Manejul înseamnă <să mergi în celulă dela ora 6 de dimineață, la ora 22 din noapte. Este distrugerea personalității>: <Distrugerea sa mintală făcea progrese>, scrie ea despre o deținută. <În scurt timp, ea atinse o veritabilă stare de nebunie, și fu internată într'un spital psihiatric al Ministerului de Interne>.

Viața cotidiană este depășită prin viața spirituală. Nicole Valéry și surorile sale într'un Christos, sunt purtătoare de lumină, într'o lume a beznelor; un torent de dragoste care curge de-a lungul paginilor, puternic și dătător de viață, întocmai apei vii, care traversează pășunea alpină și coboară coastele muntelui.

Ce să spunem de Biblia, tăiată și împărțită pe cărți, apoi recitită de sufletele avide de adevăr; de mărturisirea păcatelor; de înlănțuirea rugăciunilor, de transformările care se făceau prin cuvântul lui Dumnezeu; de acea rugăciune neîntreruptă, a călugărițelor catolice și grecocatolice. Cum scrie autoarea: "Admirabila lor atitudine, de a suporta totul, fără crâcnire"...." Fie posibil ca mesajul lui Nicole Valéry, să ne prepare pentru noaptea care se apropie".

Impactul cărții asupra cititorilor ei a fost uluitor de benefic, așa cum rezultă din următoarele rânduri, desprise din scrisoarea adresată autoarei de Bruno Prat din Le Puy, Franța: *"M'au emoționat câteodată opere despre* ***Maica Teresa de Calcutta, Michelle, sora Emmanuelle, sfânta Bernadetta,*** *mica mea sfântă de predilecție: săracă, ignorantă, bolnăvicioasă, umilă.* ***Însă lucrarea ultimă, a Dvs., pe care de-abia am închis-o, a provocat talazuri care nu sunt încă gata de a se potoli și pe care mă voi sili să le întrețin, căci ele sunt folositoare.. Și poate, datorită Dvs., dragostea mea de Dumnezeu și de aproapele meu va fi mai caldă și mai fecundă. Merci...."*** Și cum ar putut fi de altă natură, impactul exercitat asupra cititorului de lectura acestei cărți, când autoarea a scris-o nu din ură, ci din dragostea de Dumnezeu și din credința că viața omului trebue să fie compusă numai din lumină și adevăr? Amintirile din închisoare și bucuria autoarei de a supraviețui prin creștinism, condițiilor inumane ce i-au fost impuse în anii de detenție, fac din cartea ***"Binecuvântată fii, închisoare"***, o variantă feminină, complementară cărții *"Jurnalul Fericirii"* de Nicolae Steinhardt. Oricine ar fi interesat să cunoască lumea din închisorile comuniste dela jumătatea secolului al douăzecilea, ar avea o imagine completă, citind chiar numai aceste două cărți, în care închisoarea devine un adăpost divinizat prin suferință și prin credința care îi unește prin dragoste, pe oameni, indiferent de religia sau naționalitatea lor, Descoperirea unei ***Biblii*** într'o veche biserică, devenită depozit de materiale, va fi urmată de momente de pace interioară individuală și va deveni mobilul unității spirituale de credință a deținutelor. Următorul fragment din capitolul *"Percheziția"*, în care bucuria este prezentă ca o victorie a spiritului dumnezeit prin întruparea lui într'un Christos, asupra suferinței din mediul abject contingent, vine să ilustreze cât nu se poate mai bine afirmațiile de mai sus: *"Ca să sărbătorim Paștele, ne-am hotărît să citim cu regularitate, în timpul* ***Săptămânii patimilor, Drumul Crucii*** *și să meditâm adânc la chinurile lui* ***Iisus.*** *Iubeam atât de mult ultima Lui rugă! Câteva dintre noi au învățat-o pe de rost. De altfel, multe aveau obiceiul să învețe pe dinafară pagini întregi din* ***Sfânta Scriptură.*** *În felul acesta, adunam hrană pentru zile grele. Căci eram convinse că, odată, și odată, vom părăsi această închisoare. Ca să mergem, unde? Nimeni nu știa. Dar plecarea era iminentă. După spusele nou-venitelor și după zvonurile care circulau în închisoare, statul începuse undeva, în Dobrogea, construirea unui canal care să lege Dunărea de Marea Neagră și trimisese acolo, la muncă forțată, mii de oameni. Se părea că momentul în care femeile vor fi trimise și ele în aceste locuri, nu era departe.*

Eram foarte tristă că mă voi despărți de surorile mele din această închisoare. Singurul lucru care mai împrăștia negura ce-mi copleșea sufletul, la gândul despărțirii, era că aș putea fi de folos altora, altundeva. Ceea ce ***Dumnezeu săvârșise la Mislea,*** *putea să se repete și la Canal. Or, eu mă aflam la dispoziția* ***Sa*** *și nu îngăduiam ca tristețea să-mi întunece sufletul. Căutam să mă bucur mereu, cu toate că multe fapte, oameni și deziluzii se așezau împotrivă acestei continue bucurii. În ciuda tuturor tristețiilor, minunatul rezultat, obținut datorită Bibliei strălucea ca o victorie a credinței și dorinței de a nu L sluji decât pe Iisus, și era pentru noi un motiv de permanentă mulțumire.*

Toate cele ce urmasem Drumu Crucii, ne-am hotărît să ne sculăm în noaptea Paștelui. Trebuia să ne trezim la miezul nopții, și să celebrăm în liniște "slujba" învierii.

Când în sat au sunat clopotele, mai mult de cinzeci dintre noi erau în picioare, lângă pat. Maica Eudoxia, așezată într'un pat suprapus, ne domina, astfel încât toate puteam auzi pasajele citite și rugăciunile spuse în surdină. După ce clopotele au vestit învierea și Maica Eudoxia ne-a citit pasajele cuvenite din fiecare Evanghelie, ea ne-a adresat tradiționalul <Hristos a înviat!>

Fără să ne mai temem că vom fi auzite (avusesem însă grijă să închidem ferestrele), am cântat într'un singur glas minunatul cântec ortodox, <Hristos a înviat din morți...>, pe care l-am repetat, după obicei, de trei ori. Tot dormitorul era treaz. Clipa era atât de solemnă, și o atât de mare bucurie umplea parcă atmosfera, încât aproape toate femeile din dormitor coborâră din paturi ca să-și unească vocile cu ale noastre. Cu siguranță că dacă gardiana ar fi fost la postul ei, ne-ar fi auzit. Dar în timpul nopții paza se făcea în afara celei de a doua curți, ce separa închisoarea de birouri și de infirmiere. În dormitor ardea toată noaptea o lampă, fapt ce îngăduia gardienei să vadă că nu se întâmplă nimic interzis.

Am rămas în picioare mai multe minute, cântând în surdină aceleași cuvinte pe melodii diferite. O boare de liniște se așternuse peste tot dormitorul.... În această noapte pascală se născu un obicei. Ne-am hotărît să formăm un lanț al rugăciunii, care să înceapă la ora cinci dimineața și să se termine la miezul nopții, printr'o rugăciune comună. În timpul zilei, fiecare urma să se roage, în liniște, timp de zece minute. Acest lucru cerea o foarte mare putere de concentrare, dat fiind zumzetul vocilor din dormitor. La miezul nopții, atunci când undeva, în depărtare, se auzea sunând o sirenă, (Mislea aflându-se în apropierea celei mai bogate zone pertolifere din România), cea care constituia ultima verigă a lanțului, ne scula pe toate. Coborând, fără zgomot, din paturi. Cercul celor ce se rugau, devenea tot mai mare. Inclusesem în el două Evreice care ne spuseseră că doresc și ele să se roage Dumnezeului lor. Ne bucuram de orice suflet ce venea spre noi și ne rugam împreună. Tema rugii noastre era mereu alta; o dată ne rugam pentru familiile noastre, altădată pentru deținutele din dormitor, pentru cele dela carceră, pentru toți cei din închisoare, pentru deținuții din toate închisorile pentru mântuirea sufletelor celor ce ne osândeau, pentru eliberarea țării.. Aceste ore de rugă în comun, ne-au făcut un bine uriaș. Ele încununau opera cuvântului lui Dumnezeu, care pătrunsese în gândirea fiecăreia. Era un gest firesc, de care aveau nevoie o mulțime de suflete unite și solidare într'un aceași credință și Speranță."

Ruga deținutelor pentru propria lor salvare, și pentru mântuirea sufletelor acelora care le torturau, a avut un efect miraculos asupra eroinei, în timpul unei anchete urmate de o noapte a unui *"Crăciun ciudat"* petrecut într'o *"prietenoasă"* singurătate din *"pivnița fără nici o fereastră care să se deschidă spre noaptea de afară..."* Din descrierea anchetei și a extazului *"nopții sfinte"* se desprinde ideea că unitatea cu Dumnezeu, îi poate aduce omului salvare, indiferent cât de dramatice îi sunt clipele, și cât de mare îi este suferința. Reproduc în acest sens din fragmentul tradus din ediția franceză a cărții și publicat în revista *"Cuvântul Românesc"* din Decembrie 1995: *"Întrebările ce mi se puneau se succedau logic dela începutul anchetei. Cu toate că le respingeam, aceasta se apropia cu fiecare zi de miezul problemei. Era deci normal pentru orice spirit rațional, să-mi pună și să insiste asupra chestiunii - cheie, pe care o vedeam apropiindu-se, cu spaimă. Ea nu veni. Nu veni niciodată. A fost primul miracol al acestui Crăciun..."*

"- Duceți-o jos! îi spuse colonelul adjunctului. Lăsați-o să doarmă până mâine.

Nici unul dintre <domnii> care mă interogau, împreună sau în echipe de cel puțin doi, nu mi-au pus întrebarea ce se impunea logic, și trebuia să se suprapună peste întregul dosar...

Aveam certitudinea că cineva invizibil, aproape de mine, intervenea, ori de câte ori era nevoie, pentru a-mi deruta dușmanii. Simțeam, aproape fizic, prezența îngerului meu păzitor. Era acolo pentru a le pune bețe în roate, pentru a le bruia raționamentele, astfel ca ei să nu pună întrebarea care ar fi atras după sine întemnițarea atâtor inocenți, a căror unică vină era de a fi refuzat să se plece înaintea comunismului totalitar și ateu...."

Simțindu-se ușurată de primejdia care se îndepărta, în timp ce călăii care o anchetau i se păreau ridicoli, deținuta face o criză de râs. Este dusă jos, în pivniță, unde *"<liniștea nu mai avea nimic lugubru; devenise solemnă și prietenoasă, în seara aceea, să pătrund sensul incomensurabilului eveniment creștin, care este Crăciunul. Era blândă și calmă. Această ciudată noapte de Crăciun, petrecută în pivnița fără ferestre, însă cu steaua Betleemului strălucindu-mi în suflet. Acolo se desfășura misterul nașterii lui Iisus. În sufletul meu era și ieslea, și copilul Iisus, și Părinții lui, și Magii, amestecați în mulțime, familia și prietenii mei.*

Iisus trăia în mine. Sufletul mi se umpluse de prezența Sa. Steaua strălucea și mai puternic, bucuria de a-i aparține lui Iisus, devenea, ea însăși, imensă, prea grea, pentru sărmana mea inimă. Cântările de Crăciun mă învăluiau miraculos din toate părțile. Cerurile se deschiseră, inundând încăperea cu cântări, culoare, fericire...> Atmosfera divină a închisorii comuniste, creată de martirajul femeii încarcerate, va fi misterul supraviețuirii lui Valéry. Altminteri, cartea ei n'ar mai fi existat".

Ajunsu-s'a la vorba noastră ?!

Urmare din pag. 8

oare Ștefan-Vodă al Moldovei, Mihai Viteazul, Eminescu, înaintașii noștri întru onoare, loviți pe nedrept, huliți, martirizați, ce-și dorm *"somnul de veci"*, în așteptarea Judecății de Apoi, în criptele făr'de inscripții din coasta mânăstirii Predeal, în gropile comune presărate în mai toată România ori în morminte-simbol din țintirimuri și locașuri de cult? Dar eroii dela Majadahonda și din Carpații anilor '50? *"Dă-i Românului mintea cea de pe urmă"!* Tristă (și amăgitoare) consolare! Cu atare *"înțelepciune"*, fără fapte, nu ne putem hrăni la nesfârșit. Dar va veni o vreme iară... Mila Domnului.

Valeriu ARBORE

ÎN CĂUTAREA LIBERTĂŢII SAU PSIHOLOGIA EXILULUI

-Note de lectură pe marginea cărţii D-lui Dr. Emil Oneţ-

Cartea *"În căutarea libertăţii"* are o prefaţă, semnată de autor, în care acesta justifică scrierea ei.

Dl. D.E. Oneţ dă dovadă în prefaţă de o modestie exagerată, punând sub semnul îndoielii, sub semnul întrebării, atât valoarea literară a cărţii cât şi *"utilitatea"* ei pentru cititor.

Medic veterinar fiind (şi nu orice medic, mi-aş permite să adaug, ci chiar profesor universitar şi adevărat om de ştiinţă în materie, adevărat savant cu serioase tratate de specialitate) Domnul Emil Oneţ îşi închipuie că o carte ca cea de faţă, scrisă de un om ca dumnealui, n'ar putea avea *"pretenţii"* la acelaşi nivel cu aceea scrisă de un *"scriitor de profesie"*.

Cartea însă contrazice cu succes această părere exagerat-modestă a autorului cu privire la talentul său literar.

Astfel Dl. E.O. reuşeşte (probabil fără intenţie?!) să facă din *"relatarea aventurii"* sale tragice un fermecător şi captivant roman de aventuri pentru orice cititor obişnuit şi un roman cu valenţe mult mai complexe pentru *"cititorul avizat"*, adică acela care are la rândul său experienţa exilului (care cititor va pricepe mai bine *"psihologia"* şi *"mişcarea subconştientului"* şi, reuşind să citească şi printre rânduri şi să priceapă mai nuanţat aspectele *"subtextului"*, va găsi şi o mare bogăţie de aspecte ale psihicului uman decât un cititor oarecare lipsit de o experienţă similară cu a autorului).

Intriga acţiunii (scânteia care va declanşa întreaga acţiune a cărţii) se consumă la un ghişeu de *"miliţie"* când *"tovarăşului doctor"* i se reţin paşaportele (al său şi al soţiei) cu viza turistică pentru Grecia, proaspat aplicată...

În acest moment dramatic în mintea autorului se naşte - inexorabilă - ideea de a-şi părăsi definitiv patria. Dureroasă hotărâre, dar pentru a cărei irevocabilă ducere la îndeplinire va lupta cu hotărâre şi tenacitate şi va trece pe parcurs prin momente critice, de mare stress, de mare consum nervos.

Însoţit de soţia sa, D-na Virginia, va trece prin *"vămi"* unde se va confrunta cu securişti versaţi şi bănuitori, cu vameşi civilizaţi şi binevoitori, dar în final călătorii noştri trecuţi prin *"şocuri"* psihologice la trecerea vămilor, precum şi impresionaţi de *"semnele civilizaţiei"* care li se dezvăluie privirilor în mod gradat, în timp ce înaintează spre Vest, însoţiţi de noroc, protejaţi de Sf. Anton şi, făcând la nevoie uz şi de *"abilităţile"* de conjunctură, ajung cu bine (după destule emoţii transmise cititorului cu real talent literar) în Germania.

În ciuda *"norocului"* care-i întovărăşeşte ca un miracol permanent (căci nu-i puţin lucru să-ţi iasă în cale, din cele două variante bine-rău, întotdeauna *"binele"*); în ciuda faptului că găsesc peste tot (în Austria, în Germania) oameni săritori, binevoitori şi civilizaţi, adevăraţi prieteni mulţumită cărora confortul şi întreţinerea nu le lipsesc şi până la urmă obţin chiar un post bun - de nivel universitar - în Germania, în pofida tuturor acestor aspecte, confruntarea cu lumea capitalistă *"civilizată"* este - cel puţin la început - dezamăgitoare.

(Dezamăgirea derivă din preconcepţia despre această lume a omului scăpat din iadul comunist, cu o psihilogie de sclav, oprimat, frustrat, exasperat - care are *"teoretic"* vorbind o imagine preconcepută ideală despre lumea de dincolo, despre *"lumea liberă"*.

Iar atunci când realitatea acestei lumi nu coincide cu *"idealul"* său despre ea, omul este dezamăgit. În subconştientul său, omul *"evadat"* dintr'o lume diabolică se aşteaptă ca *"dincolo"* să fie paradisul - o lume perfectă. De aceea toate imperfecţiunile (atât de specifice, vai! societăţii omeneşti) îl deranjează.

Iar când întâlneşte o *"birocraţie"* aidoma celei comuniste (absurdă, cel puţin aparent) de care sperase să fi scăpat definitiv, este de-a dreptul şocat.

În cartea D-lui E. Oneţ se conturează trei momente creatoare de psihologie negativă; la primul contact cu *"lumea liberă"*:

- În Austria când, neprimind prompt permisiunea de intrare în Germania Federală, *"aspiranţii"* noştri spre liberate sunt nevoiţi să zăbovească mult peste aşteptările lor;
- În Germania când sunt nevoiţi să aştepte peste un an aprobarea de intrare în Statele Unite;
- În SUA când, o dată ajunşi, serviciile *"Fundaţiei Tolstoi"*, singurele pe care se sprijină - funcţionează deplorabil, cel puţin în primele momente.

Cât despre stilul cărţii, caracterizat prin umor (în ciuda subiectului tragic în fond) prin oralitate, prin folosirea cu dexteritate a limbii, precum şi a modurilor de exprimare, conduce pe cititor la concluzia că personajul-autor are un suflet înzestrat cu sensibilitate artistică şi cu har, cu *"vocaţia scrisului"*.

Dar scrierea acestei cărţi îi propune D-lui Prof. Dr. Emil Oneţ şi o provocare: continuarea subiectului... *"În lumea nouă"*, într'o altă carte pe care o aşteptăm cu interes.

Angela ŞUTA

CONVORBIRI CU ARTISTUL PLASTIC ION POPESCU NEGRENI

-Interviu realizat de Gabriela BIDU-

În galeria marilor maeştri ai picturii româneşti, Ion Popescu Negreni este o personalitate aparte marcată de discreţie şi distincţie. Acum, la aproape 94 de ani de viaţă din care 70 i-a dedicat artei, Ion Popescu Negreni ne apare ca acelaşi artist vibrant ce ne oferă cu o rigoare progresivă un excepţional ritm creator. Elev al lui Camil Ressu, Ion Popescu Negreni nu a fost ocolit de vicisitudinile destinului. Ani mulţi i-a pierdut în război prin stepele Rusiei, unde, ca prizonier a trebuit să-şi reducă imboldul creator la realizarea unei colecţii, de altfel unice, de desene pe foiţă de ţigară şi de scluptură în os. Intimii artelierului său pot vedea aceste lucruri originale, din când în când. Din 1948, când s'a reîntors din prizonierat, lumea sa a cunoscut doar o dimensiune: cea a artei, fie că ea se desfăşura la catedră sau în tihna atelierului, la şevalet.

Reţinută şi tainică totodată, pictura lui Ion Popescu Negreni suscită o admiraţie fără rezerve, fiindcă e întotdeauna directă şi sinceră. Maestrul ia parte la viaţa ascunsă a lumii exterioare şi pictează în funcţie de aceasta. Făurindu-şi o tehnică adaptată la evoluţia gândirii sale plastice acest artist realizează un spaţiu plastic ce trăieşte în mişcare şi densitate. Limpezimea liniei lipsită de orice crispare este pusă în valoare de sonorităţile cromatice. În opera sa distinsă, de o discreţie exemplară, recunoaştem o unitate destul de rar întâlnită. Această unitate înseamnă, de fapt, întâlnirea unor axe esenţiale, conjuncţie de perfecţionări, mereu înnoite.

Mereu primitor, în atelierul său din inima Bucureştiului, maestrul răspunde cu tâlc la întrebările mele:

Gabriela Bidu: Cum vedeţi trecutul? Vă place să vă amintiţi de el?

Ion Popescu Negreni: O să-ţi fac o mărturisire care o să te mire, poate. Am 93 de ani şi trecutul abia acum încep să-l trăiesc, pentrucă oamenii în vârstă trăiesc mai mult cu trecutul şi nu prea mai pun bază pe viitor. Numai tinereţea se gândeşte într'una la viitor. Gândul meu se îndreaptă, aşadar, deseori spre trecut.

G.B.: Şi ce concluzie a desprins un artist ca Dumneavoastră privindu-şi trecutul?

I.P.N.: Încă de tânăr, am căutat să învăţ limbajul picturii, să pot răspunde prin imagine plastică înclinaţiilor mele native. Sensibilitatea specifică ne este dată, venim cu ea pe lume, totul este să ştim să-i păstrăm autenticitatea, candoarea. Ştiu acum că arta nu poate ajunge niciodată la absolut, la o finalitate sau la un maximum. Arta trăieşte din noutate, dar nu din noutatea programată, contrafăcută ci din noutatea spontană, rodul unui proces interior de acumulare, de combustie, stilul nou trebue să izvorească în mod firesc din personalitatea fiecărui artist în parte.

G.B.: Ce vi se pare acum din perspectiva timpului şi a propriei experienţe important în evoluţia artistică?

I.P.N.: Mi-am dat seama că pentru a te realiza în artă, pe lângă dotare trebue multă muncă pentru însuşirea meşteşugului care te ajută să construeşti imaginea conformă cu obiectul emoţional şi mai trebue totodată îndrăzneală şi curaj ce te vor feri de ademeniri străine trăirilor tale. Am căutat să înving greutăţile prin străduinţă, atât în practica de atelier cât şi în cunoaşterea noilor forme de expresie, în pictură.

G.B.: Apropo de noua expresie a picturii. Cum priviţi noile tendinţe ale artei contemporane?

I.P.N.: În ceea ce mă priveşte apreciez noutatea în artă numai când ea deschide drumuri mai largi sensibilităţii, în acord cu idealul de umanitate şi progres al epocii în care trăieşte artistul. Există în arta modernă o alergare după inedit pentru a satisface o parte din atributele noutăţii. Consider însă că numai trăirea temei generează emoţia, iar aceasta îşi mai caută prin puterea artistului, forma de traducere în imagini plastice. Îmi plac lucrările realizate cu spontaneitate, dar şi cu fermitate de gândire plastică. Nu mă impac cu stângăciile şi primitivismele afişate, preţuite de unii cunoscători ca atribute pozitive. Tablourile mele le-am pictat în tăcere şi cu bucurie, le-am gândit şi le-am vrut podoabe în luminoasele locuinţe ale oamenilor de astăzi.

O HARTĂ GENETICĂ A EUROPEI

-Recenzia unei cărţi neobişnuită-

Nicolae DIMA

Profesorul de origine italiană Luigi Luca Cavalli-Sforza a publicat recent o carte interesantă şi cu totul surprinzătoare intitulată *"Genes, Peoples, and Languages"*, ori... *Moşteniri genetice, Limbi şi Popoare*. Într'adevăr, prin analize genetice ingenioase, prin studii istorice, lingvistice, genealogice, şi arheologice, profesorul a reuşit cumva să traseze harta genetică a întregii Europe.

În mod cu totul neaşteptat, autorul a pornit dela studierea unor cărţi de telefoane şi a unor note de plată a consumului electric din Sudul Italiei. Examinând numele abonaţilor, Dl. Cavalli-Sforza a constatat că în Vestul Siciliei predomină numele de origine feniciană, în Estul Siciliei cele de origine greacă, şi în Sudu-Estul peninsulei italice, a găsit multe nume de origine albaneză. Această distribuire patronimică corespunde de fapt migraţiilor care au avut loc în regiune în urmă cu sute ori chiar mii de ani. Ulterior, profesorul Sforza a cerut permisiunea de a recolta probe de sânge dela diferite persoane din zonele studiate şi constatările sale patronimice au fost confirmate genetic.

Domnul Sforza şi-a continuat apoi studiile în Nordul Italiei şi în alte ţări europene şi a colaborat cu un număr de cercetători şi oameni de ştiinţă din diferite domenii pentru a-şi verifica şi eventual confirma ipoteza. Concluziile la care a ajuns confirmă un aforism enunţat de fapt de mai mult timp de geneticieni, anume că omenirea îşi poartă întreaga istorie în secvenţele DNA.

Se ştie de altfel că majoritatea covârşitoare a Europenilor provin dintr'o zonă care se întinde dela Marea Neagră şi Munţii Caucaz până prin Irakul de azi. Limbile Indo-europene provin şi ele dintr'o zonă situată în Nordul şi Nord-Vest Mării Negre. Venirea şi extinderea Indo-europenilor în Europa s'a produs treptat între nouă mii şi şase mii de ani în urmă. Ei au adus cu ei limbile care le poartă numele, agricultura, civilizaţia pe care o creează, şi, cel mai important element, secvenţele DNA care îi caracterizează până în ziua de azi. Propagarea acestor elemente s'a produs dela Est spre Vest şi dela Sud spre Nord.

În extinderea lor continuă, Indo-europenii au intrat însă în contact cu populaţii şi mai vechi ale continentului, în special cu populaţia Cromagnon care trăia în acea perioadă în Europa. Între cele două populaţii s'au stabilit contacte şi a avut loc probabil un amestec treptat. Amestecul a fost limitat în Sud-Estul Europei unde noii veniţi erau în număr foarte mare, şi din ce în ce mai frecvent, în Nordul şi Vestul continentului. În consecinţă, grupa sanguină RH negativ predomină marcant în Sud-Estul Europei şi este mult mai redusă în Nord şi Vest. Pe de altă parte, autorul este convins că populaţia bască din Nord-Vestul Spaniei şi Sud-Vestul Franţei, care vorbeşte o limbă cu totul diferită de limbile Indo-europene şi care aparţine altor secvenţe genetice, este ultima reprezentantă a populaţiei Cromagnon, care între timp a dispărut.

Întrebat dacă năvălirile barbare care au bântuit Europa în perioada evului mediu au schimbat natura genetică a locuitorilor autohtoni, autorul susţine că acestea au lăsat extrem de puţine urme genetice pentrucă fiind popoare năvălitoare nu s'au stabilit nicăieri în număr mare.

Cu privire la Huni şi alte popoare ugro-finice, de exemplu, profesorul Cavalli-Sforza arată că aceştia au cucerit unele regiuni europene şi şi-au impus legile şi limba, dar studiile sale genetice dovedesc că năvălitorii s'au suprapus pe majorităţi locale indo-europene care nu şi-au schimbat mult vechile secvenţe DNA. Aici trebue adăugat că şi Ungurii, de exemplu, şi-au impus doar limba şi parţial cultura asupra populaţiei băştinaşe pe care au asimilat-o cu forţa fără să-i schimbe însă natura genetică.

Concluziile cercetătorului Luigi Cavalli-Sforza sunt clare şi vorbesc dela sine. Oamenii îşi poartă biografia genetică şi identitatea în gene, iar studiile patronimice, lingvistice, şi arheologice confirmă în mare măsură acest lucru. În ciuda diferenţelor de culoare, de aspect, ori de constituţie, toţi Europenii sunt impresionant de asemănători din punct de vedere genetic... Un studiu inedit şi interesant care ridică însă noi semne de întrebare şi care deschide noi posibilităţi de a ne cunoaşte pe noi înşine.

ELIMINAREA ARMATEI DIN SCENARIU

Urmare din pag. 10

tenţei unei opoziţii armate la înlăturarea dictatorului, nu era necesar să tragă şi nici măcar să fie implicate în integralitatea lor Armata şi Securitatea. A tras o treia forţă, constituită special şi redusă numeric, ca parte integrantă a structurilor create ad hoc pentru înlăturarea lui N. Ceauşescu. Chiar dacă ea a fost constituită, nu în exclusivitate, ci preponderent din personale recrutate din personalul acestor două instituţii, ele nu au reprezentat, executând aceste însărcinări Armata şi Securitatea. Această forţă s'a autodizolvat o dată cu *"emanaţia"* noii Puteri.

Marin PÂRVULESCU

Al cincilea an dela moartea Nicoletei Valeria Grossu

În seara de 14 Ianuarie, la orele 20,45 - ora Bucureştiului - într'un spital, din regiunea pariziană, a deschis ochii pentru Viaţa de după viaţă, aceea care a fost pentru întreaga frăţietate a Oastei Domnului şi pentru toţi prigoniţii pentru credinţa în Hristos, din întreaga lume, Nicoleta-Valeria Grossu.

A văzut lumina zilei la 4 Iulie 1919, într'o familie de intelectuali, de cea mai nobilă tradiţie românească. Din partea tatălui se trăgea din familia Bruteanu, ale cărei origini urcă până la o străveche familie de cronicari moldoveni, iar după mamă, era nepoata patriotului şi bărbatului de stat Iuliu Maniu. Primeşte o educaţie creştinească şi intelectuală aleasă, iar pe lângă cursurile liceale, urmează Conservatorul Regal de Muzică, din Bucureşti.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în clandestinitate, iar după sfârşitul acestuia, în puţinul răstimp de libertate, îndeplineşte funcţia de secretară a ilustrului ei unchi - Iuliu Maniu. Tânără fiind, şi mânată de dorinţa de a face ceva pentru ţara de abia scăpată dintr'o robie şi ameninţată de o alta şi mai grea, intră în vârtejul vieţii sociale, culturale şi politice a vremii, dedicându-se luptei pentru apărarea credinţei şi a fiinţei neamului nostru. Condeiul sprinten al ziaristei militante şi îndrăzneala ei deranjează autorităţile comuniste ce se infiltrau viclean şi ireversibil în toate sferele vieţii României postbelice. Astfel, în primăvara anului 1945, este arestată şi eliberată după o lună şi ceva. Era doar începutul calvarului pentru toţi aceia care au înţeles să nu se lase duşi de apele învolburate ale istoriei, ci să li se împotrivească în numele Adevărului şi al Credinţei.

Începând cu anul 1949, sora Coleta va cunoaşte, fără întrerupere, închisorile şi lagărele de muncă forţată ale regimului politic al teroarei şi necredinţei. La 25 Septembrie 1953, este pusă în libertate, într'o ţară ce-şi va pierde, pentru mai bine de 40 de ani, adevărata libertate. Îşi câştigă existenţa greu, dar cinstit, dând lecţii de pian, în particular, şi *"bucurându-se"* de o strictă supraveghere, din partea organelor Securităţii. Experienţa acestor ani bogaţi în suferinţe, dar şi în binecuvântări duhovniceşti îşi va găsi mai târziu (în 1976) expresia artistică în lucrarea *"Fii binecuvântată, închisoare!"*, apărută în limbile: franceză, engleză, germană, italiană şi norvegiană. (tradusă şi în limba lui Eminescu, mai târziu n.r.) Între timp, îl cunoaşte pe fratele Sergiu Grossu, înrolat pe fronturile Oastei, încă din frumoşii ani ai tinereţii sale. Absolvent a trei facultăţi, afirmat ca un intelectual de elită, tânărul a considerat că întrarea şi lupta în această Asociaţie Ortodoxă, înfiinţată în 1923, la Sibiu, de către Preotul Iosif Trifa, este calea cea mai eficace de a da o replică convingătoare ateismului agresiv, exportat cu ajutorul tancurilor de către marele vecin din Răsărit.

Prin fratele Sergiu, talentata pianistă şi ziaristă va cunoaşte Oastea Domnului şi idealurile ei, devenind pentru noi ceea ce vom rosti întotdeauna, cu respect, admiraţie şi recunoştinţă, *sora Coleta*. Se vor căsători, în Aprilie 1957, Dumnezeu unindu-i după un plan al Său, numai de El ştiut. Astfel, literatura şi muzica se întâlnesc în cei doi şi se contopesc într'un cântec de luptă, jertfă şi biruinţă, sub bolta de azur a credinţei în Iisus Hristos. Cei doi îşi dau seama că numai luptând, pentru ca întreaga ţară să ajungă la mântuire în Biserica moştenită dela înaintaşi, vom putea asigura viitorul acestei naţii. Lupta împreună era frumoasă şi proiectele îndrăzneţe. Fratele Traian Dorz şi alţi ostaşi de nădejde îi priveau cu multă dragoste, văzând în ei arta şi cultura puse în slujba Golgotei şi a mântuirii. Dar, în 1959, marele val de arestări, îl va lua cu sine şi pe fratele Sergiu, alături de alţi fraţi din Oastea Domnului, despărţind pentru câţiva ani pe cei doi soţi. Însă, uniţi prin Taina Sfântă a Cununiei şi întăriţi de idealul de mântuire prin Jertfa lui Iisus Hristos, nici suferinţa şi nici moartea nu i-au putut despărţi pe unul de celălalt şi pe amândoi de Adevăr. Cei 12 ani de temniţă grea, la care a fost condamnat, n'au reuşit să le zdruncine credinţa şi căsnicia. Dumnezeu avea altceva în vedere cu aceste vase alese ale Sale. Un decret de amnistie îi va da fratelui Sergiu libertatea, în 1962, după trei ani de suferinţe prin închisorile şi lagărele de muncă forţată comuniste. Cei doi se reîntâlnesc cu inimi mai călite prin botezul de foc al suferinţei şi cu un elan tineresc mai combativ, pus în slujba lui Hristos şi al Bisericii Sale.

Dumnezeu i-a trimis pe amândoi în şcoala suferinţei, i-a trecut prin umilinţe şi lipsuri de tot felul, prin persecuţii şi necazuri, pentru a-i face vrednici de chemarea la care i-a rânduit, spre a-L vesti pe El, într'o zi, printre neamuri.

Şi iată că, în Aprilie 1969, Domnul hotărăşte, prin înţelepciunea Sa nemărginită, ziua ieşirii lor din *"Egiptul faraonului roşu"*. Un fericit concurs de împrejurări îi face să ajungă în capitala Franţei, unde vor obţine statutul de exilaţi politici. Ajunşi aici, ei nu pierd o clipă din vedere scopul pentru care Dumnezeu i-a adus în libertate. De aici înainte, fratele Sergiu şi sora Coleta (cu numele ei de exil Nicole Valéry Grossu) vor scrie unul din cele mai emoţionante şi mai cuprinzătoare capitole din istoria luptelor, pentru propovăduirea şi apărarea credinţei şi pentru dezvăluirea persecuţiilor cumplite la care erau supuşi credincioşii din toate denominaţiunile creştine, din ţările stăpânite de ideologia regimurilor comuniste.

Timp de 21 de ani - din Octombrie 1971 până la sfârşitul anului 1992 - publicaţia periodică *"Catacombe"* (*"Catacombe"*) va lua apărarea tuturor acelora pentru care singurul mijloc de exprimare şi de protest era tăcerea. Cărţi în limba franceză şi în alte limbi de circulaţie, radioul şi televiziunea vor face cunoscute lumii întregi persecuţiile apocaliptice la care erau supuşi credincioşii din Cuba, URSS, România, ţările din Sud-Estul Europei, Africa şi China, care voiau să-şi trăiască în mod real credinţa lor în Iisus Hristos.

Strigătul de alarmă al acestor doi neînfricaţi ostaşi ai lui Hristos, documentele zguduitoare prezentate prin toate mijloacele posibile, au trezit Occidentul şi SUA la realitatea tragică pe care n'o cunoscuseră până acum. Regimurile comuniste, aflate la putere, folosindu-se de slăbiciunile unor oficiali ai Bisericii, demonstrau că nu există o problemă religioasă în ţările comuniste, conştiinţa fiind liberă, drepturile omului funcţionând normal. Acum, întreaga lume liberă a rămas uimită şi îngrozită, dându-şi seama că a fost minţită. Cunoscându-se adevărul, s'a creat în Occident şi SUA un val de sinceră compătimire pentru credincioşii prigoniţi, intrând şi aceştia în atenţia celor care luptau pentru drepturile omului. La conferinţele internaţionale şi la ONU erau incluse pe ordinea de zi şi problemele creştinilor din *"Biserica Tăcerii"*. Prin emisiunile dela *"Lumea creştină"* (*"Radio Europa Liberă"*) şi *"Duh şi Adevăr"* (*"Radio Lisabona"*) fratele Sergiu şi sora Coleta au menţinut treaz conştiinţa creştină, întărindu-i în luptă pe fraţii ostaşi şi luându-le apărarea în faţa forurilor internaţionale.

În toate aceste acţiuni, sora Coleta i-a fost fratelui Sergiu un ajutor nepreţuit, încât nu poţi vorbi despre unul fără să vorbeşti şi despre celălalt. Mai rar se poate vedea un cuplu familial atât de unit în cuget, în simţire şi'n faptă! Sora Coleta era puternic antrenată şi în acţiuni cu caracter umanitar. În calitate de preşedintă a Asociaţiei *"Ajutor pentru Biserica Tăcerii"*, a alinat multe suferinţe şi a ajutat pe mulţi oameni aflaţi la strâmtorare. Noi înşine, cei din Oaste, am beneficiat de ajutorul generos al acestei binecuvântate familii. După revoluţia din Decembrie 1989, acest ajutor s'a diversificat. Cele mai frumoase realizări, de aici, dela Casa Centrală a Oastei din Sibiu, poartă şi pecetea dragostei şi a bunătăţii frăţiilor-lor.

Cu toate că se aflau răsădiţi pe malurile Senei, unde au deschis către lumea întreagă coroana bogată şi rodnică a sufletului lor, rădăcinile le-au rămas tot în România. Cunoscători desăvârşiţi ai limbii franceze, în care şi-au publicat cea mai mare parte a operei lor literare, vorbeau mereu o românească fluentă şi curată, pe care n'au pierdut-o niciodată din inimă şi sânge.

O boală descoperită prea târziu a răpit-o pe sora Coleta dela masa de scris şi dela tribuna Evangheliei rostite şi trăite. În ciuda vârstei şi a suferinţei prin care a trecut, vigoarea spirituală, elasticitatea gândului şi zborul simţirii i-au rămas tinere. Căci cei ce trăiesc în curţile Domnului, ne spune Psalmistul, sunt plini de suc şi puternici, precum cedrii din Liban, şi la bătrâneţe. În ciuda trupului trecător, ei nu cunosc uscăciunea şi zbârcitura spiritului.

Cât de mult a fost legată sora noastră întru Domnul de plaiurile Mioriţei şi de fântâna Meşterului Manole, ne-o dovedeşte faptul că a dorit nespus de mult ca la Marea Înviere să audă glasul trâmbiţei cereşti de aici, din pământul românesc, scăldat de sângele martirilor şi sfinţit de moaştele sfinţilor.

Joi seara, sicriul cu rămăşiţele lutului care a dăruit tot ce a avut mai sfânt în el, a făcut un ultim popas în capela cimitirului *"Sf. Vineri"* din Capitală. Vineri dimineaţa, la orele 10.00, fraţi şi surori din Bucureşti şi din ţară s'au strâns în jurul cuibului de lut din care pasărea nemuritoare a sufletului a zburat în grădinile Raiului, la cuibul pe care Domnul Iisus i l-a pregătit pentru veşnicie.

Ne-am rugat, am plâns şi am cântat alături de scumpul şi iubitul frate Sergiu şi de alte rudenii ale familiei. Au rostit cuvinte de mângâiere şi au adus din lumina amintirii frânturi duioase, fraţii: Mircea Andronic - Bacău, Moise Velescu - Arad, Ioan Vâtcă - Timişoara, Gheorghe Precupescu - Sibiu şi Valer Irinca din Cărpinişul Simeriei. Sosesc cunoscuţi şi personalităţi care vin să aducă un ultim omagiu celei care a slujit, cu devotament şi strălucire, credinţa şi neamul, dincolo de fruntariile ţării. Printre acestea se află şi domnul senator Ticu Dumitrescu, preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România.

La orele 13.00 s'a început slujba de înmormântare. Prezenţa Prea Sfinţitului Teodosie Snagoveanu, episcopul Bucureştiului şi a părintelui profesor Constantin Galeriu, alături de ceilalţi cucernici părinţi, printre care se afla şi preotul ostaş Ilie Drăgşan, sporeşte solemnitatea sacră a momentului, şi aduce un prinos de aleasă cinstire memoriei celei care a luptat ca o bună ostaşă a lui Hristos.

După cuvântul duhovnicesc rostit de P.S. Sa Teodosie şi de P.C. părinte prof. Galeriu, urmează cuvântul de caldă omagiere al altor personalităţi din rândul acelora care au luptat pentru o Românie creştină şi liberă de robia păcatului devastator.

Ne luăm şi noi, ostaşii, rămas bun, prin cântarea *"Ne vom revedea odată"*. Avem sentimentul că nu ne despărţim, că buna şi scumpa noastră soră Coleta trăieşte. Da, ea n'a murit, ci a trecut din viaţa trecătoare la Viaţa Veşnică. Hristos a biruit moartea prin înviere, ca să ne dea viaţă din belşug şi pentru veşnicie.

Şi în timp ce sicriul înaintează spre locul de odihnă, însoţit de paşii noştri tăcuţi şi de ochii umeziţi de lacrimi, ne vin în minte versurile fratelui Sergiu: *"Doar trupul suferă zăvoare / şi stă cu lanţuri la picioare, / căci spiritul, uitând ce-i mersul, / străbate'n iureş Universul / şi-i liber spiritul să zboare."*

O, sora noastră! Tu ţi-ai sfârşit alergarea şi sufletul tău, purtat de îngeri, se duce în Ţara Sfântă de dincolo de nori, unde prin îndurarea Domnului, vom ajunge şi noi, dacă ne vom sfârşi lupta şi alergarea ca tine şi ca toţi sfinţii înaintaşi!

Gh. PRECUPESCU - Sibiu (*"Iisus Biruitorul"*, Feb.1996).

ÎNTR'ADEVĂR ŞI NOI...

Într'adevăr şi noi o să murim
la fel cu tot ce este viu sub soare,
chiar dacă azi visăm şi ne iubim,
chiar dacă ştim că sufletul nu moare.

E legea morţii scrisă'n univers
şi-i scris să vadă omul putrezirea -
şi numai prin iubire este şters
blestemul care-a'ntunecat iubirea.

De-aceea, vino'n braţe, să-ţi cuprind
în vâlvătaia dragostei, făptura;
învins de moarte, să renasc, iubind
şi ochii tăi şi mâinile şi gura.

Într'adevăr, şi noi o să murim.
Cu trupul ne-om întoarce în ţărână.
Dar tot ce azi, iubito, făurim
prin mii şi mii de ani o să rămână...

4 Iulie 1958

Sergiu GROSSU

MARC BOISSONNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR
Professional services in the following areas:
IMMIGRATION
FAMILY LAW • DIVORCE • CUSTODY OF CHILDREN
ADOPTION • FINANCIAL SUPPORT • CRIMINAL JUSTICE LAW
Pentru informaţii în limba română, contactaţi pe Ms. Rachel, la
TEL: (416) 515 - 1987 ; (416) 515 - 0463
Adresa: 2 St. Clair Avenue West, #801
Toronto, Ontario, M4V 1L5, Canada

Ioan ALEXANDRU

În ziua de Crăciun a acestui an, marele poet român și predicator creștin Ioan Alexandru ar fi împlinit 59 de ani, născut fiind în satul Topa Mică, în ziua binecuvântată de 25 Decembrie, când colindătorii Ardealului preamăresc Nașterea Mântuitorului Cristos. Anul acesta, cel mai mare poet creștin al României nu și-a putut sărbători ziua nașterii nici în satul său dela Poalele Apusenilor, nici în chilia îndelungatului său martiriu din capitala Germaniei, unde și-a trăit ultimele zile, cu conștiința unui sfânt din pustiul Iudeii și a murit cu inima pe Biblie și cu sufletul împodobit de icoana României natale. Domnul Dumnezeul nostru, care ține capetele destinelor tuturor muritorilor lumii în sfânta sa mână, a hotărît ca ultima zi de naștere a poetului Ioan Alexandru, din ultimul Crăciun al acestui mileniu, să și-o petreacă în cer, de-a dreapta Sa, acolo unde marele imnograf român a ostenit toată viața să ajungă cu duhul fiecărui imn al său.

Ioan Alexandru n'a prea fost înțeles în timpul vieții sale, cum s'ar fi cuvenit, și a traversat cu marile culegeri ale imnelor sale anii dictaturii comuniste și apoi deceniul tulbure ce a urmat, cum altădată profeții Bibliei treceau printre irozii Țării Alese predicând în pustiu. S'ar putea ca adevărata lucrare a viziunilor din imnele poetului Ioan Alexandru abia acum să înceapă: un grup inspirat de oameni de cultură l-au evocat pe Ioan Alexandru și lumina duhului său proiectată asupra României creștine de mâine, într'o seară binecuvântată, cu o bucurie a unui prea plin sufletesc, cum puține ne-a dăruit acest sfârșit de Decembrie.

Sculptorul creștin Liviu Mocan și-a pus la dispoziție spațiile expoziției sale *"Învierea"* (Galeria Apollo, la parterul Teatrului Național), dedicată lui Ioan Alexandru, motivându-și inițiativa cu o amintire fabuloasă: vizitându-l în tinerețe pe poet, au ieșit pe hotarele satului Topa Mică, într'o noapte cu lună plină și în lanul cu grâu de pe vârful unui deal au căzut împreună în genunchi și s'au rugat fierbinte, în singurătatea nopții, pentru poporul român, sub cerule fermentând de stele și alte necreatele lumi ale cosului divin. Părintele Galeriu a rostit Tatăl nostru, cu toți cei de față, binecuvântând întâlnirea cu sufletul lui Ioan Alexandru și citind un text cutremurător, pe care i l-a trimis poetul dela Bonn, prin Doamna Ulvine: o întoarcere simbolică a lui Ioan Alexandru la mormântul mamei sale din Ardeal, pentru a-i povesti, dincolo de moarte, despre toți martirii și marii duhovnici creștini ai României, din suferința întrupată a imnelor sale.

Silviu Despa, ucenic al lui Ioan Alexandru la cursurile sale biblice dela Universitatea București, a cântat *"Lumină lină"* și a citit un mesaj trimis de pe patul de suferință din Germania, *"Curajul de a fi creștin"*. Marele cărturar român Nicolae Balotă și-a amintit primele întâlniri cu tânărul poet Ioan Alexandru și a povestit, în inimitabilul său stil din celebrul deja *"Caiet albastru"*, o peregrinare cu poetul român prin pădragina unui parc berlinez, evocând *"uraciunea pustiirii"* acestei lumi, spre o utopică, fabuloasă casă de odihnă sufletească a însinguratului poet.

Ziaristul de televiziune Cristian Țepeș și omul de credință profundă dela departamentul *"Viața spirituală"* al TVR a proiectat un film documentar cu Ioan Alexandru, un mixaj cutremurător realizat din predicile poetului (în diverse spații de rugăciune din România și America) și ultimele lui cuvinte, rostite în cămăruța sa din Bonn, înainte de a muri. Sunt secvențe antologice, ca și aceea din Parlamentul României, când Ioan Alexandru a oprit, cu crucea în mână și patosul marilor profeți ai Bibliei, devastatoarea năvălire a minerilor în Casa Legii, ultimul simbol al ordinii și civilizației în fața barbariei descreierate.

Seara dedicată primului Crăciun ceresc al lui Ioan Alexandru, inițiată de sculptorul Liviu Mocan și sprijinită de colega noastră Maria Oprea, s'a încheiat cu binecuvântarea părintelui Galeriu, care a făcut din acel spațiu privilegiat din centrul unei capitale o oază de România profundă, care abia acum urmează să-l descopere pe marele poet care și-a trăit, până în ultima clipă a vieții, martiriul suferinței cu toată luciditatea și ardoarea arderii în Domnul, ca o jertfă asumată pe crucea învierii sale în logosul mileniului ce vine.

Ion ZUBAȘCU

ZIUA UNIRII

24 Ianuarie

Domnitorul Alexandru Ion Cuza, cel care a realizat Unirea din 1859

Momente istorice din viața marelui Domnitor

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ (1927-2000)

- X -

Prof.Univ. Dr.Nicolae CIACHIR

Urmare din numărul trecut

În Iunie 1941, când Rusia Sovietică a fost atacată, mari mutații se produseseră deja în Europa. Din cauza URSS-ului, au dispărut 4 state independente (Polonia, Lituania, Letonia, Estonia) și două ciuntite, Finlanda pierde Carelia Occidentală cu principalele orașe: Viipuri, Kakisalmi, Sortavala și majoritatea insulelor din golful Finlandei), iar România: Basarabia, Bucovina de Nord și zona Herței.

Iar Gemania a ocupat Norvegia, Danemarca, Olanda, Belgia, Luxemburg, Franța, jumătate din Polonia, iar împreună cu Italia, Iugoslavia și Grecia. Rămân în Europa un total de 15 state independente, dintre care 8 sunt aliate ale Germaniei și Italiei: Finlanda, Ungaria, România, Bulgaria, Slovacia, Croația. Spania și Portugalia mai demult erau conduse dictatorial, de către Franco și Salazar. Anglia, regat constituțional democratic, era în război cu puterile Axei, ca și URSS-ul comunist și dictatorial dela 22 Iunie 1941. Elveția, Turcia și Irlanda, erau republici constituționale și rămâneau neutre. (**N. Ciachir**, *Istoria politică a Europei dela Napoleon la Stalin*, București, 1997, p. 284).

Se cuvine să menționăm, că după sosirea misiunii militare germane în România Anglia, față de țara noastră, are un comportament mai rezervat, iar la 15 Februarie 1941, își retrage întreaga misiune diplomatică și sistează funcționarea consulatelor. Ni se recomandă să intervenim pe lângă guvernul suedez pentru ca acesta să preia apărarea intereselor României *(Arh. MAE, fond 71, Anglia, dos.42 (1941-1944), f.104).*

În aceeași zi - 15 Februarie 1941 - odată cu ruperea relațiilor diplomatice cu Anglia, România este inclusă în blocul țărilor supuse blocadei britanice, oficialitățile engleze considerând că Iuliu Maniu era singura persoană care ar fi putut să conducă mișcarea de rezistență.

Din 1941, România ciuntită, împreună cu Slovacia și Croația, încearcă să refacă Mica Antantă, să strângă legăturile economice, culturale, politice și militare și toate trei, încearcă să contracareze propaganda și acțiunile Ungariei. *(Arh. MAE, fond Slovacia, vol. XI (România), teleg. 21 Sept. 1939, etc).*

Istoricul maghiar Daniel Csatári, într'o lucrare apărută la Budapesta în 1945, simultan în ungară și franceză, privind relațiile româno-maghiare, consemna: *"Meritul politicii externe a lui Horty a fost că s'a alăturat primul Germaniei fasciste și a obținut astfel ajutorul lui Hitler pentru revendicările sale revizioniste, în măsura în care interesele și obiectivele politicii imperialiste germane aveau nevoie de serviciile sale".* Mai adăuga, că arbitrajul dela Viena n'a soluționat nici frontierele etnice și nici cele geografice. De aceea diplomația românească trebuia să fie atentă la toate mișcările Budapestei.

Revenind la Basarabia, arătam în episodul precedent că, listele privind deportările de familii întregi s'au făcut pe la începutul lunii Mai a anului 1941. În ciuda păstrării secretului, deoarece au fost consultați și localnici, unele lucruri s'au aflat. Dintre cei peste o sută de fini pe care îi aveau în comună părinții mei, tâmplarul Boca, care era moldovean, dar mai mult își pierdea timpul pe la primărie (sovietul sătesc), a aflat că suntem și noi pe listă, trei persoane: tata, mama și cu mine. Boca rămăsese orfan de tată din Primul Război Mondial, iar mama lui, Fedorca vindea de sărbători alviță în fața bisericii. Fedorca se plângea că este bolnavă, nu putea munci, mai mult stătea pe la noi și pleca de fiecare dată cu lapte, brânză, smântână, căci aveam două vaci. Când fiul ei a început să stea mai mult pe la primărie cu securiștii sovietici, evita să mai treacă pe la noi. Într'o zi, după ce s'a întunecat, a venit la noi printr'o grădină și în șoaptă i-a spus mamei că vom fi deportați, suntem pe lista finală. N'a vrut să intre în casă, iar eu fiind la doi metri de mama, am auzit întreaga discuție. *"Coană preoteasă, ne-ați ajutat foarte mult și vrem să vă răspundem cu aceeași monedă. Dați-ne ce aveți mai de preț, inele, aur, bijuterii, ceasuri, noi le vom ascunde și când vă întoarceți din Siberia, vi le vom restitui integral. Vor fi deportați peste 150, trebue la momentul oportun pregătite căruțele, căci nu se știe dacă armata și miliția vor avea camioane suficiente, apoi comisii din 3 persoane, vor face imediat inventarul rămas, iar fiul meu a nimerit la D-voastră".* Mama, a început să se vaite, ca afară de verighetă n'are nici un obiect din aur, le-a înstrăinat când a trebuit să plătească copiilor cei mari, taxe, care sunt acum în Regat. De unde se grăbea, Fedorca a stat la poartă peste o oră, smiorcăindu-se să-i dăm lucrurile cele mai de preț din casă. În Mai 1941, nu mai aveam vaci, doar o viteluță de vreo 6 luni, pe care mama i-a oferit-o pe loc, să intre în grajd și s'o ducă acasă. A refuzat, căci treaba ar da de bănuit și până la urmă și Ion Boca, ar ajunge cu noi în Siberia. Aveam 14 ani și mă gândeam ce greșeală mare fac părinții mei că cele câteva bijuterii și două ceasuri de aur, nu le dau în păstrare acestei femei atât de cumsecade. Ai mei au gândit altfel. Îngropăm bijuteriile și dacă Nicușor, adică eu, mă voi întoarce vreodată, mă duc să le iau dela sursă. Apoi, dacă mama îi dădea lui Fedorca Boca bijuteriile, chiar dacă nu eram pe listele de deportare, Boca ar fi insistat să fim deportați, ca să rămână cu lucrurile noastre de preț. Deși era vară și era cald, dormeam îmbrăcați, cu trei perechi de ciorapi, cu indispendabili plus chiloți și pantaloni, un săculeț cu pesmeți făcuți din cozonac și alte bunătăți, pe care mama, în naivitatea sa, credea că,în bunătatea lor, călăii ni le vor lăsa.

În noaptea spre 13 Iunie 1941, pe toată frontiera vestică a URSS-ului, din Finlanda (teritoriile care reveniră Sovieticilor), coborînd spre Sud până la Dunăre și Marea Neagră, deci incluzând fâșia Ismail-Cetatea Albă, zeci de mii de familii încărcate inițial în căruțe și camioane, apoi îmbarcate în trenuri au luat drumul Siberiei și al Asiei Centrale. Prietenul meu, Pavel Mocanu, care o viață a lucrat în radiodifuziunea română, filolog și jurist, politolog, vorbește curent toate limbile slave, în plus este autorul dicționarului româno-portughez, susține că aceste deportări n'au fost opera NKVD-ului (Securității), ci a Armatei. Dânsul avea atunci 10 ani și în noaptea aceea s'a găsit în casa bunicilor săi, într'o comună din județul Cetatea Albă. Bunicii săi au fost deportați, iar el lăsat să plece pentrucă nu figura în scriptele familiei respective. În localitățile unde capii de familie fuseseră arestați mai înainte (ca primari, implicați în activitate politică, sau ca țărăniști, liberali, cuziști, georgiști, averescani etc.) familiile au rămas pe loc.

Totuși, îi argumetez eu, fratele mamei mele, Ștefan Cecatti, protopop de Comrat a fost arestat în August 1940, iar fiica sa, în noaptea de 13 Iunie 1941, a rămas să doarmă la o colegă a ei și a fost arestată cu familia acesteia și dusă în Asia Centrală, în Cazahstan.

Pavel Mocanu, pe care l-a interesat problema în mod special și după decenii a stat de vorbă cu bunicii săi, susține că aceștia au fost numai strămutați, nu li s'a făcut niciodată vreun proces și ulterior li s'au reținut bani, echivalentul costului din munca prestată pe calea ferată între Basarabia și Siberia. Dacă era implicată Securitatea li s'ar fi făcut imediat un proces și dați un număr de ani de pușcărie. Dacă inițiatorul principal al listelor, era Armata, ele fuseseră făcute în Mai 1941, ori Rușii porneau un război, ori aveau informații precise că foarte curând ar fi fost atacați de Reichul german și nu aveau nevoie de oameni care să pactizeze cu inamicul.

O serie de istorici români au scris că această deportare avea ca scop să lovească în special pe Români, celelalte populații etnice fiind lăsate în pace. Personal, nu sunt de acord cu această teză. S'a urmărit în primul rând criteriul luptei de clasă, fiind deportați masiv și Bulgari, Ruși, Ucraineni, Găgăuzi, Polonezi, Lituanieni etc. oameni înstăriți, fruntași ai satelor. Dela noi din sat au fost deportate în valul dela 13 Iunie 1941, 123 de suflete. Cercetătorul dr. Cervencov, dela filiala Academiei de Științe Moldovenești, dela Chișinău, mi-a făcut un xerox cu cele 123 de persoane, listă aflată în arhivele din Odessa. A fost un miracol că am scăpat, dar eram trecuți pe a doua listă, care urma să fie pusă în aplicare pe 28-29 Iunie 1941. Cum am scăpat?

Ori faptul că tata era preot încă în activitate și deservea circa 10 comune, ori Boca spera să intre în posesia câtorva bijuterii ale noastre, ori Nădejdea Hrușciova a intervenit. Trebuia să-i mulțumim lui Dumnezeu că n'am fost luați în transportul din 13 Iunie, iar următorul planificat pe 28 Iunie 1941 - care urma să marcheze un an de stăpânire sovietică n'a mai avut loc. Noi continuam să dormim îmbrăcați și așteptam ca mielul de Paște, să fim sacrificați.

Azi noapte la Prut, războiul a început, Românii trec dincolo iară...

22 Iunie, a căzut în anul acela într'o Duminică. Încă soarele nu răsărise, dar se cunoștea că va fi o zi senină și frumoasă de vară. Încă înainte de 6 dimineața, cineva era la poartă și au început câinii să latre. Era unul din pândarii satului, care voia să vorbească urgent cu tata. Iată părinte, ești primul om la care vin, căci acum două ore au zburat multe avioane și au aruncat manifeste în limba română. Eram anunțați că a început războiul și vom fi eliberați. Peste o oră vine altul și spune că s'a dat o luptă aeriană la 4 kilometri și a căzut un avion românesc.

Numai exista nici un aparat de radio în comună, deci nu știam practic ce se întâmplă. În cursul zilei de Duminică au dispărut milițianul, pionerka și directorul școlii, Sidorenko. Dintre Sovieticii stabiliți în sat au rămas numai soția directorului, Nadejda Hrușciova și cei doi copii. Luni spre Marți a plecat și dânsa. Cei dela Sovietul sătesc erau derutați, căci și dela raion au fugit deja unii. Sovieticilor le era frică să nu fie linșați de populație, iar populația aștepta în liniște de frica represaliilor. Când trecea tata pe stradă, se sculau țăranii și îl salutau cu aceeași plecăciune ca înainte de ocupație. Nu dau amănunte ca istoric, pe unde au atacat trupele germane, care a fost aportul românesc la eliberarea Basarabiei, rezistența sovietică la Țiganca, ci ce-a văzut acolo, local, un tânăr de 14 ani. După 5 zile, Rușii au adus un tun enorm, pe care l-au așezat pe dealul cel mai înalt ce domina satul. Era așezat ca într'o copaie, prin mijloc curgea un râu, iar casele se întindeau pe cele două versante ale dealului. Apoi au venit și au instalat o mitralieră în clopotniță și câțiva militari, într'o mașină, au cutreierat străzile satului, anunțând printr'un megafon, că dacă oamenii întreprind ceva împotriva puterii sovietice, comuna va fi rasă de pe suprafața pământului. Toată lumea era fericită, dar nimeni nu se exterioriza, căci le era frică de represalii din partea crudului asupritor.

La 3 kilometri de comună, era un râu cu un mic zăgaz chiar lângă podul peste care trecea șoseaua spre Bolgrad. Plecam de dimineață să facem baie, ne întorceam seara pe întuneric, iar ziua ne coceam cartofi în jăratec. Venise într'o zi o subunitate, care a făcut vreo două zile tranșee în zig-zag, toți erau sovietici și le era frică să nu-i atace țăranii noaptea și să-i lichideze. Sudul Basarabiei a căzut fără luptă, subunitatea și-a abandonat tranșeele, iar când ne-am trezit, într'o dimineață, dispăruse și tunul.

Documentele arată că în fața fortelor germano-române, Rușii dispuneau de 30 divizii infanterie, 14 brigăzi motorizate și 8 divizii de cavalerie. Prima operație a frontului român a fost un bombardament foarte puternic al aviației germano-române efectuat în ziua de 22 Iunie 1941, la orele 4 dimineața, distrugând la sol și în aer peste 400 de avioane sovietice. În zilele următoare armata a 11-a a făcut trei capete de pod peste Prut la Ștefănești, Sculeni și Ungheni. La 29 Iunie, Hitler anunța pe generalul Antonescu printr'o scrisoare, că având în vedere înaintarea frontului german, în scopul coordonării ofensivei, Armata română trebuia să întârzie trecerea Prutului cu câteva zile.

În dimineța de 2 Iulie s'a trecut la ofensivă pe întreg frontul românesc. Armata a 3-a română atacă terenul împădurit și accidentat din Bucovina și pe 4 Iulie eliberează Cernăuțiul, capitala Bucovinei și în 4 zile ajunge pe Nistru. Armata a 2-a română a făcut mai multe capete de pod peste Prut și a urmat flancul drept al armatei a 11-a germană, curățind și forțele ruse din Sudul Basarabiei. Divizia română care - sub ordinele armatei a 4-a - se găsea în apărarea Dunării, trece în Basarabia la 21 Iulie, eliberând Ismailul, iar la 26 Iulie intră în Cetatea Albă, oraș la vărsarea Nistrului în Marea Neagră.

Flotila sovietică de pe Dunăre, cu bază la Ismail, trece în Marea Neagră încă în zilele de 18-19 Iulie, de asemenea numeroasele trupe cantonate lângă Bolgrad, se retrag fără luptă, spre a nu cădea în încercuirea forțelor germano-române care, trecând Nistrul, coborau spre Sud în direcția Odessa. În acest context, Sudul Basarabiei a căzut fără luptă.

Noi nu aveam de unde să știm acest lucru și am cărat în beci și în hruba respectivă aproape toate lucrurile de preț din casă, crezând că se vor da lupte de stradă.

În această fază de incertitudine, sub comanda profesorului de educație fizică, Mircea Nicolae, care avea 23 de ani, am confecționat două steaguri tricolore, pe care le-am ascuns în fundul căruții, punând deasupra diferite lucruri, ca să nu se vadă și cu care să putem primi unitățile românești și să-i informăm că la noi în sat și în împrejurimi nu sunt militari sovietici. Eram 5 elevi, cu vârsta între 12 și 14 ani, plus Mircea, iar la căruță doi telegari de toată isprava.

Într'o zi, cineva ne-a anunțat că în comuna vecină Calceva au intrat Românii. Ne-am urcat în căruță, și mergând vreo 3 kilometri, am văzut niște călăreți într'un nor de praf și am vrut să desfășurăm steagurile. Cineva dintre noi a spus, stați, nu vă grăbiți. Bine că nu ne-am grăbit, căci era un escadron de cavalerie sovietic care rătăcise drumul. Ne-au oprit, dar am scăpat ca prin urechile acului, plângând că mergem la o înmormântare, unde s'au înnecat 2 colegi de-ai noștri. Peste două zile, o grupă de cercetași români, la 6 dimineața, au intrat în sat și s'au oprit în curtea bisericii. A venit lumea ca la urs, iar dintre populația adunată, mulți erau Bulgari, care sărutau caii armatei române. Pe seară conducerea regimentului de cavalerie, era cantonată la noi în casă, iar mama de bucurie și-a tăiat toate orătăniile. A doua zi, s'a făcut un mare te-deum, o mare slujbă în cinstea eliberării noastre, oficiată de tata, cu majoritatea satului prezent. O fotografie imortalizează evenimentul, fiind și eu de față.

Va urma

Trupele române înaintând în Basarabia

HOREA

Doru MUNTEANU

În fiecare an, de Crăciun, un gând se întoarce mereu în urmă, la vremea colindelor din 1784 şi poposeşte la focul din scorbura fagului din pădurea Scorocet, de pe coama muntelui Drăgoioasa, unde Horea şi Cloşca ascultau îngânările de cântec risipite şi purtate de vânt pe la colibele moţilor. Era ultimul lor Crăciun, cum întotdeauna există un ultimul pentru cineva.

Şi mă gândesc la Horea, la ţăranul fabulos al istoriei noastre române, pentrucă oricum l-am privi, peste timp, el este un erou iobag, urcat pe soclul istoriei Europei.

L-am numit odată: grosul anonim al ordinii feudale, fără să-i ştirbesc din personalitate şi renume, pentrucă acest lucru îl ştia numai Împăratul Iosif al II-lea, dar îl trecuse sub tăcere.

Despre Horea s'a scris mult, însă toţi s'au oprit la logica şi conţinutul documentelor, unii recunoscând în ele căpetenia, alţii numai oraganizatorul răscoalei, dar valoarea exactă a măsurii sale, a efectului pe care l-a produs în feudalismul imperiului a fost mai puţin revelat şi poate, nici chiar recunoscut.

E absolut notabil pentru istorie, că înainte cu cinci ani de revoluţia franceză, glorificată pe tot mapamondul, din a cărei rentă mai trăiesc şi astăzi Francezii, un iobag anonim în anuarul statistic al Imperiului Austriac a fost însufleţit de aceleaşi idealuri, într'o formulare precisă şi substanţială, cerând dreptul lumii autohtone la independenţă, lumii feudale să treacă la religia mulţimii, încercând să impună autoritatea colectivă.

Expresia lui: *"slobozenie de gând şi suflet"* era balsam şi leac pentru oameni, înscriind prin fapte prima constituţie socială a Transilvaniei, bazată pe egalitate juridică şi libertate politică. Horea proclama pentru prima dată în Răsăritul Europei dreptul pământului la posesia avuţiei naţionale în dauna beneficiarilor proprietăţii sociale sacrosancte. Răscoala lui produce un divorţ în sistemul de gândire feudal silind birocraţia să califice abuzul şi să sancţioneze fărădelegea socială, iar evenimentul pe care îl declanşează găseşte cel mai mari ecouri în Europa.

Cine a fost Horea? Ştim că se naşte prin 1730, fără să avem nici o dată despre lună, zi, anotimp, pentrucă în negura unui veac, când mijea din ochi un copil de iobag, întâmplarea era obscură şi sortită ignoranţei. Pruncul vedea lumina zilei, fără identitate marcantă în gloata posomorită, istovită şi săracă a iobagilor. O legendă îl scoate din anonimat în vremea adolescenţei sale. Făcuse înconjurul Apusenilor o întâmplare nefericită: un vătaf schilodeşte în bătăi trei familii de iobagi. În faţa bisericuţei din Albac, oamenii murmură povestea, dar un ţăran aprobă, în glumă, sălbăticia pedepsei. Vasile Nicola Ursu se smulge din pâlcul de copii şi sub o avalanşă de pumni îl culcă la pământ pe imprudentul sârman. Apoi, descărcat de violenţă şi plin de remuşcare, îi întinde iobagului trântit la pământ o bucată de mămăligă. Dacă faptul e adevărat sau nu are mai puţină importanţă, dar exprimă perfect caracterul eroului ce va să vie, pe care fantezia şi admiraţia populară broda poveşti. E un amestec de distincţie şi brutalitate, de nostalgie şi realism, de certitudini şi neîncredere, de înţelepciune şi credulitate, de veselii şi încruntări, un capital sufletesc ca un aluat din care s'a plămădit o structură puternică, cel care peste timp va fi groparul ordinii feudale.

Mai târziu, poreclit Horea, poate pentru uşurinţa cu care *"horea"* doinele, iobagul devine revoluţionar prin forţa împrejurărilor, care-i transformă vocea caldă şi melodioasă în glas poruncitor, ochii blânzi şi umezi de visare în privirea ce împurpurează văzduhurile, doina melancolică în vibraţii de marsillieză, pentrucă lumea cu ceasul istoric ruginit îl împinge treptat din poziţia de petiţionar la cea de protestant.

În *"Cronica anonimă"* dela Sibiu din 1795 i se face un portret reuşit. *"Privirea lui este întunecată şi melancolică, cu ochiul ager şi pătrunzător. O perpetuă seriozitate a tras mai multe brazde pe faţă decât pe fruntea sa. O barbă neagră şi subţire îi umbreşte şi întunecă şi mai mult fizionomia. Configuraţia capului este prelungită, faţa ovală, cu o frunte marcantă, care nu este prea tânără, însă nici îngustă, cu sprânceana bine potrivită. Nasul ca de şoim este îngust, arcuit şi deosebit de fin, la rădăcină foarte ascuţit. Gura lui bine proporţionată are o linie spiritualizată. Profilul frumos şi bărbia ascuţită se potriveşte foarte bine cu fruntea şi mai cu seamă cu chipul său oval. Gâtul lung şi drept este într'adevăr foarte frumos. Întreaga ţinută arată, după principiile fizionomice, că figura aceasta nu poartă un cap comun. Ochii negri nu sunt prea mari, însă plini de foc, observând tot şi oprindu-se instantaneu. Părul este castaniu deschis, scurt şi moale. La fel şi genele, sprâncenele şi mustaţa. Horea este de statură mijlocie, mai mult zvelt. În general, toată natura corpului său, cu pieptul şi umerii solizi şi tari, ne prezintă pe un bărbat plăcut şi bine proporţionat, care când mergea sau sta se ţinea întotdeauna drept.*

După aparenţă, nu poate avea o vârstă mai mare de 48 de ani, cel mult 50 de ani. Portul său obişnuit era cela ce se purta în domeniul Zlatnei; un suman negru care ajunge aproape de genunchi, pe ambele aripi împodobit cu cusături albastre. Purta căciulă neagră şi de obicei ţinea în mână o nuia de alun. Tot astfel era îmbrăcat şi când a fost prins, afară de suman, în locul căruia, fiind iarnă, purta un cojoc de blană de oaie".

Asemenea trăsături au impresionat atât de mult pe contemporani, încât iconografia lui Horea, ţăranul revoltat din Apuseni, devine una dintre cele mai bogate, adunate peste timp, în albumul unchiului meu,

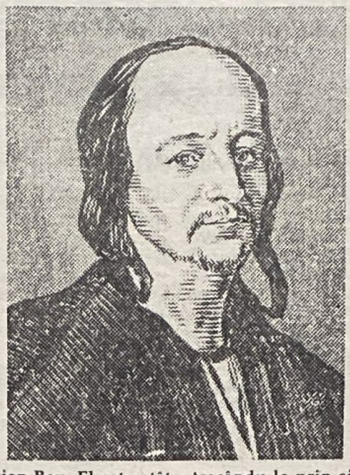

Octavian Beu. El este atât de popular în epocă, încât ţăranii îi închină cântece, îi pomenesc numele cu respect, castelanii se înfioară de teamă, iar gravorii curţilor domneşti se întrec în a-i păstra chipul în diverse ipostaze. E trimisul iobagilor la Iosif al II-lea, la început numai petiţionar, sperând cu naivitate că suferinţele se înlătură prin stăruinţă şi servitutea poate fi desfiinţată prin îndurarea celor puternici. Când pe lângă petiţia colectivă adaugă şi o jalbă personală, scrisă în latineşte, intitulată *"Humillium pro memoria"*, iscălită *"Indigus famulus, Nicola Ursu"*, personalitatea lui se decupează altfel, mult mai pregnant.

Petiţiile şi jalbele lui sunt respinse, interpretate ca nişte obrăznicii, ba chiar ca delicte, zdruncină în el naivitatea şi credulitatea faţă de *"drăguţul de împărat"*, reverberând în vreme o stare şi o atmosferă propice unei explozii sociale. După cinci ani de petiţionar, după 60 de luni în care apelează la înţelegere, după aproape 2.000 de zile de pribegie pe la curţile domneşti pentru înlăturarea abuzurilor mandatarul Munţilor Apuseni nu dezarmează, dar ştie că legitimitatea actelor sale nu o mai poate da decât insurecţia.

Şi totuşi, mai face o ultimă încercare, ultimul drum la împărat, după ce în 1779, 1780 şi 1782, însoţit de Cloşca şi alţi ţărani, mesagerii cămăşilor albe îi consideră pe cetăţenii Vienei cu ţinuta lor coborâtă din cine ştie ce legendă fabuloasă. Petiţiile lui le-a luat cancelaria aulică, fără să fie primiţi de împăratul ce se credea un mare chirurg social.

E Noembrie 1783, o toamnă târzie şi plumburoasă, cu văile munţilor înnecate în ceaţă, cu drumuri podite de frunze veştede şi cuprinse de o crustă de gheaţă. După cinci săptămâni de mers pe jos, Horea ajunge în Decembrie la Viena, dar împăratul e plecat şi trebue să-l aştepte până în Marie 1784, când se va întoarce. Ce-o fi făcut Horea în acest răstimp de patru luni? Unii spun că ar fi frecventat o lojă masonică, alţii că a luat contact cu familiile de Români, căutând sprijin pentru cauza iobagilor. Nu ştim mare lucru despre ce a făcut, dar înzestrat cu inteligenţă va fi învăţat multe din sfaturile şi îndemnurile adresate, trecându-le prin sita propriei conştiinţe. El a venit să ceară împăratului desfiinţarea iobăgiei şi până nu va afla răspuns din gura maiestăţii sale la problema sa, se abţinu să răspundă cu *"da"* sau *"nu"*, recurgând la un cuvânt intermediar al ţăranilor ardeleni, folosindu-se de un *"de"*, ce însemna că chibzuinţa lui s'a oprit la atât.

Audienţa i se fixează pe 1 Aprilie 1784. Să fie oare o farsă, o păcăleală socială? O stampă ilustreză această convorbire. Horea poartă plete până la grumaz, cu sarica lăsată pe umeri, cu căciula strânsă la piept, în semn de cuviinţă, încălţat cu opinci, ale căror nojiţe sunt răsucite dela gleznă până sub genunchi. Aşteaptă să fie întrebat, cu muşchii feţei încordaţi, dar aşezat bine pe picioare, hotărît să vorbească puţin, dar apăsat. Ce i-o fi spus Horea lui Iosif al II-lea e lesne de înţeles. Numără pe degetele lui noduroase că lunea, marţea şi miercurea muncesc pentru domnetul feudal, joia, vinerea şi sâmbăta pentru coroană şi duminica i-o dăruiesc lui Dumnezeu. Aşa că pentru noi când să mai trudim, majestate? şi adaugă abuzurile funcţionarilor imperiali, ale domnilor, pe care le scrisese în atâtea petiţii fără răspuns, cerând răspicat desfiinţarea iobăgiei şi pedepsirea nobilimii. Dacă e adevărat sau nu că Iosif al II-lea i-ar fi răspuns *"Tut Ihr das!" (Faceţi voi asta!)* nu se ştie precis, pentrucă nici un document nu păstrează sintagma şi mulţi o contestă. Că Horea a făcut revoluţia în numele împăratului se poate nega, dar că a plecat dela Viena cu ordinul să înceapă înscrierea ţăranilor în regimentele grănicereşti, deci cu statut de oameni liberi, asta nu se poate sminti, pentrucă lui Iosif al II-lea îi convenea o presiune asupra castelanilor din Transilvania, ce ştirbeau, în ultima vreme, autoritatea curţii imperiale.

Întors acasă, Horea îi adună pe iobagi şi le spune că împăratul a dat ordin ca ei să fie înrolaţi militari şi din 81 de comune, în doar patru săptămâni, aceştia se înscriu în regimentele de graniţă, considerându-se liberi. Nimeni nu mai e dispus să asculte poruncile nobililor şi în această temperatură socială izbucneşte revoluţia lui Horea. Îşi alege cei 120 de căpitani, numai din ţărani, ocupă centrul Apusenilor, iar oştile ţărăneşti sub comanda lui, a lui Cloşca şi Crişan se îndreaptă spre centrele urbane. Insurecţia începuse şi se desfăşura sub logica ei: la violenţă se răspunde cu vioenţă. Horea se dovedeşte un bun psiholog, reuşind să menţină la temperatură înaltă optimismul şi moralul oastei sale. Asaltul Devei, după tactica *"cirezii"*, cum o numea Crişan este un dezastru. Aflat la Roşia Montană, Horea trimite o somaţie nobilimii din Deva, solicitându-le dacă acceptă cele cinci puncte, să ridice prăjini cu steaguri albe, dar obrăznicia lui trebue curmată. Nobilimea şi administraţia se coalizează şi reprimarea răscoalei începe în forţă. Armistiţiul dela Tibru din 12 Noembrie, al lui Cloşca, dizlocă revoluţia, iar la 14 Decembrie, chiar Horea îşi dizolvă oştirea. Practic, revoluţia lui n'a fost înfrântă ci s'a descompus.

Ce mai era să facă, unde să se ducă? Casă nu mai avea, castelanii îl vânau şi avea nevoie de un răgaz până la primăvară, când să pornească din nou insurecţia. Se refugiază pe coama dealului Drăgoioasa, la locul numit Scorocet, împreună cu Cloşca, împrovizându-şi o colibă dir crengi, lângă un fag găunos, în mijlocul pădurii, care nu trădeaza niciodată. Duhul lui era încă viu, oamenii şi-l închipuiau trecând călare la ceasul înserării, iar nobilii nu scăpaseră de panica iureşului stârnit de ţăranul ce nu mai recunoscuse ordinea.

Un colonel, Kray, intrat în istorie pe uşa din dos, plăteşte şase ţărani care pleacă în ziua de Crăciun pe urmele lui Horea. Naivitatea lui l-a costat. N'a bănuit o clipă că aceştia îl vor trăda. Îi cunoştea foarte bine, erau de-ai lui din Albac. Cei şase se năpustesc asupra lor şi-i leagă, dar Horea mai are timp să arunce în foc nişte hârtii. Ţăranii nu bagă în seamă gestul. Sunt secretele revoluţiei? Nu ştim, dar misterul creat depăşeşte capacitatea de descifrare şi provoacă în lumea feudală cea mai irirantă curiozitate. De Sf. Ştefan, în 27 Decembrie 1784, după Crăciun, Horea e prins şi escortat dela Zlanta spre Abrud şi apoi spre Alba, pe jos, de o trupă numeroasă. Anul nou începe liniştit pentru autorităţi. În 2 Ianuarie, Horea şi Cloşca sunt întemniţaţi în firidele porţii cetăţii din Alba-Iulia, cu lanţuri la picioare.

Se porneşte ancheta care se încredinţează contelui Iancovicz. Interogatoriul începe la 26 Ianuarie 1785 şi Horea răspunde la 118 întrebări, dar nimeni n'a putut afla mai mult decât a vrut el. Cere doar să fie dus la împărat, amănunt omis din procesele verbale. În hruba cetăţii, în singurătate şi linişte, Horea îşi recapătă seninătatea. Pe conştiinţa lui nu apasă nimic. A făcut ce trebuia să facă.

E 28 Februarie 1785, la două zile dela pronunţarea sentinţei. Când preotul Raţiu îşi face apariţia în celulă, Horea se ridică în picioare, ca în strana bisericii din Albac şi începe să-şi mărturisească ultimele dorinţe. *"Pe oamenii care m'au prins, Mătieş Nuţi, Mateia Onu şi fratele său Gheorghe, Trifu Ştefan a lui Neagu Andrei, doi feciori, Simion, frate-său: îi iert din toată inima"*. Despre împărat, nimic, o lespede de tăcere. Horea răsplăteşte infamia împăratului cu o discreţie totală, de care nu s'au bucurat Habsburgii în toată istoria lor. Convorbirea lui cu împăratul a rămas taina pe care Horea a coborît-o în mormânt.

Alba-Iulia, oraşul întregirii lui Mihai Viteazul, aştepta într'o linişte apăsătoare. Pe Dealul Viilor stăpânirea adusese peste 6.000 de iobagi din 419 sate. Supliciul trebuia să aducă peste Transilvania ţărănească o linişte de ţintirim. Pe podiumul de execuţie erau doar Horea şi Cloşca. Crişan se spânzurase în celulă. Demni priveau peste mulţimea adunată sfidând moartea. Gâdele îl executâ pe Cloşca, trântind roata de douăzeci de ori peste trupul său. Nu s'a auzit nici un vaiet, decât o înjurătură printre dinţi în 8 minute de linişte copleşitoare.

Urmează Horea. Se aşează pe scândura înroşită de sângele tovarăşului său. Cineva rosteşte cuvântul *"tâlhar"* şi Horea îl admonesteză din priviri. De 18 secole nu se modificase nimic în despotismul împeriilor; autorii revoltelor politice erau toţi *"tâlhari"*, răstigniţi pe cruce, iar acum zdrobiţi cu roata. Infernalul instrument sfârtecă fluierele picioarelor, apoi pieptul şi glasul lui Horea amuţeşte pentru vecie. Legenda se naşte pentru a nu ştiu câta oară. Unora li se pare că Horea ar fi vrut să vorbească. Ce să mărturisească? că împăratul a încurajat răscoala spunându-i *"Faceţi-vă voi dreptate!"* Nu, Horea n'a scos nici un cuvânt. Victimele imaginaţiei stârnite de panică au fost comandantul execuţiei, destituit pentrucă n'a ordonat călăului o pauză între lovituri şi gâdele, caruia i s'a plătit mai târziu şi mai puţin taxa promisă.

Represiunea nu s'a mărginit doar la atât. În mai puţin de şase luni au fost executaţi peste 40.000 de iobagi, drumurile fiind presărate cu un tufiş de ţepi în vârfurile cărora stăteau împlântate capetele ţăranilor. În vremea ce a urmat, mintea oamenilor nu putea concepe dispariţia lui Horea. Panica autorităţilor se alimenta la fel. Fantome de iobagi cu căpitanul lor în frunte apăreau pe văile Apusenilor şi legenda creştea.

Revoluţia lui Horea a însemnat ceva? Cu siguranţă, pentrucă la cinci luni dela execuţia lui la Alba, la 22 August 1785, Viena monarhistă şi catolică afla că împăratul a semnat un edict care desfiinţează iobăgia. Cel mai întangibil drept al feudalităţii se năruie lângă ţărâna proaspătă în care se odihneau trupurile sfârtecate ale lui Horea, Cloşca şi Crişan. Duhul lui nu s'a stins o clipă nici în veacul său, nici în celelalte ce au urmat. Cine va scrie istoria universală a revoluţiilor nu va putea trece cu vederea că un iobag, fără matricolă de naştere şi certificat de şcoală, a învolburat pământul Transilvaniei, cerând înainte cu cinci ani de revoluţia franceză, slobozenie

Continuare în pag. 18

FARA ARMÂNEASCĂ

GENEZA ŞI EVOLUŢIA CONŞTIINŢEI NAŢIONALE LA MACEDO-ROMÂNI

Constantin PAPANACE

Urmare din numărul trecut

Pe de altă parte, după ce procesul de romanizare în Sud-Estul european s'a desăvârşit prin cucerirea Daciei, a început seria năvălirilor barbare care a continuat apropae fără întrerupere: la 249 Goţii apar în frontierele Greciei; iar la 260-268, ocupă Atica. Din nou la 395, Goţii conduşi de Alaric, invadează Grecia, distrug Eleusis, ocupă Atena şi pradă Peloponesul de unde sunt goniţi de Stilicon. La 549 se produce invazia Slavilor, iar la 588 aceştia împreună cu Avarii pătrund în Pelopones. Între 746-747 Slavii se stabilesc în Pelopones până în regiunea Taygetului şi rămân acolo.

Fără îndoială, toate aceste năvăliri barbare, ajunse până în fundul Greciei, au răvăşit romanitatea balcanică, înainte de consolidarea ei, obligându-se să se concentreze în regiunile muntoase. Dar au răvăşit şi mai mult aşezările greceşti formate din Greci şi grecizaţi, situate în general, la câmpie, sau pe litoral. Mai ales că bogăţiile lor atrăgeau pe barbarii căutători de pradă. Elementul romanizat punându-se în defensivă n'a mai avut puterea să continue procesul de romanizare. O dovadă a întreruperii acestui proces o constituie Traco-Ilirii semiromanizaţi, care sunt Albanezii din zilele noastre. Dar nici Grecii sau elementele grecizate n'au putut să exercite în toată această perioadă de timp, influenţa lor deznaţionalizatoare. Cu atât mai mult cu cât elementul romanizat era restrâns în regiunile muntoase. Pentru mult timp, deci, s'a păstrat, sub acest raport, *"staus quo"*-ul etnic existent până la începerea năvălirilor barbare. Acest lucru era cu atât mai posibil, cu cât limba statului era limba latină. Poate unii din coloniştii italici stabiliţi la câmpie, retraşi în timpul năvălirilor barbare în cetăţile întărite de pe litoral, să se fi contopit în masa greacă sau grecizată predominantă în mediul urban. Cei mai mulţi însă, este firesc să se fi retras în ţinuturile muntoase, la un adăpost, aducând cu ei şi multe deprinderi din civilizaţia citadină mai evoluată. Prin amestecul cu aceşti Italici autentici se va legitima şi mai mult mândria romană.

Oricum, caracterul romanizat al Peninsulei Balcanice apare evident, în prima perioadă a Imperiului de Răsărit.

Mai târziu (1893) Tomaschek adaugă în această privinţă: *"Întreaga organizaţie a statului din Imperiul de Răsărit purta încă cu totul caracterul roman în drept şi judecată, în armată şi în instituţiile bisericii. Întâiaşi dată, cu începere dela Heraclius, iese la iveală caracterul grecesc."* Sub Justinian doar a scris gramaticul Priscianus ale sale *Institutione grammaticae*, a redactat *Trebonianus Digesta* (530-533), şi castele nou clădite au primit nume romane. Încercase el, nu-i vorbă, Cappadocul Ioannes pe la 540 să introducă limba greacă în serviciile publice, dar fără succes, anume, cum observă Ioannes Lydus *(De magistratibus III, 68) "dia to tous tis Evropis oikitoras ti ton Italon fthegge-thai foni"*, ceea este o problemă decisivă contra tuturor acelora care socot că provincialii traci ar fi vorbit greceşte. În Rodope şi în Hemus se auzea încă pe la Zheraclius în toate părţile lingua rustica romanistica, un exemplu tipic pentru acesta ni-l oferă cunoscutele vorbe *torna, retorna, fratre*, pe care le-a strigat la 587 un soldat camaradului său, pe când fugeau printr'o trecătoare din Haemus. Soldaţii de rând şi cei dela bagaje erau de origine bessă (cfr. Laurentius Lydus (după Philippide aceleaşi cu Ioannes Lydus), *(De magistratratibus I, 47)*. Romanii trumesc *"Trironas tous tapeinous, opoious einai symbainei kath imas tous legonenouos besus, ous Arrianos en tois peri Alexandrou prosigorevse Triballous"* . Cu mândrie însă aceşti Bessi îşi ziceau Romani, aşa cum îşi zic descendenţii lor de azi, Vlahii!

Alexandru Philippide, după ce corectează pe Tomaschek în sensul că nu este Cappodocul Ioannes cel care a încercat să introducă limba greacă în serviciile publice, ci a fost Cyrus Aegyptius, înainte de 441, reproduce din Lydus un text mai complet şi puţin deosebit pe care îl tălmăceşte în felul următor: *"În Europa inovaţia lui Lydrus n'a putut prinde din cauză că locuitorii dintränsa, măcar că erau Greci cei mai mulţi, vobeau însă latineşte, mai ales funcţionarii publici"*.

Recent, într'o lucrare apărută în limba greacă, Sokrate N. Liako, comentând textul lui Lydus reprodus mai sus, extinde interpretarea lui Tomaschek şi pentru populaţiile greceşti sau grecizate din restul Peninsulei Balcanice, Mica Europă, cum se chema pe atunci. *"Prin secolul al VI-lea - scrie el - Grecii din Macedonia, Epir, Tesalia, Grecia continentală (Stereaus) şi cel puţin Peloponesul din Nord-Vest, au fost latinizate sub raport lingvistic şi deci, erau deja Romani-Romaioi sau, după cum îi chemau Goţii (şi după aceştia şi Slavii), Vlahi."*

"... în timpul dominaţiei romane, după categorica mărturie a lui Lydus (pe care am citat-o mai înainte), referinţele lui Priscus cu privire la prizonierii lui Atila, mărturiile lui Theofani şi Theofilact, categorica mărturie a lui Justinian etc., locuitorii Peninsulei noastre şi cu deosebire Grecii aceştia, au pierdut limba lor maternă şi s'au făcut latinologi. Exact acelaşi lucru au păţit şi Grecii din Magna Grecia (Italia Meridională). Latinizarea lingvistică şi a Grecilor din Peninsula noastră este pusă la îndoială numai de înguste preocupări (omfaloskoupous) şoviniste."

Latinizarea Grecilor din Magna Grecia (Italia de Sud) ca şi turcizarea lingvistică a celor Microasiatici mai târziu, sunt de natură a întârzia încă o dată teoria *"superiorităţii culturale"* ca piedică de neîntrecut, în procesul de deznaţionalizare. Cu atât mai mult apare mai evidentă netemeinicia acestei teorii, cu cât, *"ellenismul, superioritatea culturală"* ale acestora erau mai certe şi mai consistente decât acelea ale triburilor primitive tracoiliro-epiroto-macedonene sau tesalo-etoliene. De altfel, unii învăţaţi greci care iau în consideraţie demarcaţia zonelor de influenţă lingvistică stabilită de Jirecek şi atribuie o proveniență nordică a Vlahilor, pentru a explica lipsa totală a elementului grecesc în regiunile muntoase ale Pindului, invocă o teorie diamentral opusă: poporul care posedă limba cea mai rafinată, termină prin a-şi însuşi limba mai puţin rafinată a poporului cu care conlocuieşte, adică se pune la acelaşi nivel cu el. După această teorie s'ar putea explica şi slavizarea elementului grecesc sau grecizat din ţinuturile mai joase ale Macedoniei. Dar aceasta ar constitui o infirmare şi mai radicală a premizei pe care s'a bazat Jirecek în culegerea şi interpretarea *"resturilor arheologice găsite la întâmplare"*.

Dar compararea procesului de latinizare din Macedonia cu cel din Itatia Meridională (Magna Grecia) ar putea oferi sugestii în legătură cu problema influenţei sau neinfluenţei vechii limbi elene asupra dialectului macedo-român, până acum nesatisfăcător rezolvată. Unul din argumentele provenienţei nordice a acestora era şi faptul că nu se observă în dialectul lor influenţe din limba greacă veche. Cercetări lingvistice mai recente au dus la concluzia că tocmai datorită influenţei limbii elene s'a ajuns atât în Italia meridională, cât şi în Macedonia şi în Epirul de Sud, la dispariţia infinitivului. *"Dalla Macedonia ove la perdita dell'infinitivo e assoluta, leforme della sostituzione sarebbero passate ben presto e senza limitazioni, ai pastori rumenti di quie territori...."* La Macedoromâni infinitivul este completamente necunoscut; la Dacoromâni *"solo dopo il verbo <potere, l'infinito e ancora in uso>"*.

Coincidenţa fenomenului la dialectele din Sudul Italiei (fosta Magna Grecia) şi la dialectul cel mai sudic al limbii-române limitrof cu vechea Elladă, dacă nu este hotărâtoare, poate indica noi piste de cercetare pentru lămurirea deplină a acestei importante probleme.

După aproape opt secole de stăpânire romană, de când Romanii au pus piciorul pe teritoriul balcanic şi până la înlocuirea limbii latine cu cea greacească, pe la începutul secolului al VII-lea, sinteza Romano-*"Barbară"* s'a extins în toată Peninsula Balcanică, cu excepţia doar numai a teritoriului vechi grecesc al Peloponesului şi Helladei şi oraşelor greceşti de pe coastele acestei peninsule. Cât de profundă a fost această sinteză o demonstrează cei 38 împăraţi romano-tracoiliri, dintre care unii de primul rang ca Aurelian, Diocleţian, Constantin cel Mare, Marcianus, Leo I, Anastasius, Justinian, au condus destinele Imperiului Roman din Apus şi Răsărit. De asemenea numele romane la comandanţii oştirilor din Imperiul de Răsărit este copleşitor. Pentru ultima oară apar nume romane de militari în războaiele contra Perşilor, Avarilor şi Slavilor sub Mauriciu (582-602), adică în timpul când, odată cu substituirea limbii latine cu cea greacească, Imperiul Roman de Răsărit începe să fie condus de elemente grecolevantine. Dar şi pentru această perioadă amprenta stăpânirii romane va fi atât de puternică încât şi orgolioşii greci sau grecizaţi, vor renunţa la numele de Elleni şi vor continua să se mândrească cu cel de *"Romani"* sau *"Romaioi"* denaturându-i cu timpul sensul adevărat.

***

Din cele arătate mai sus s'ar putea desprinde următoarele:

1) - Sinteza Romano-*"Barbară"* cu populaţiile din Peninsula Balcanică, inclusiv triburile dela munte Epiroto-Macedonene, a fost mult mai amplă şi profundă, din cauză că aceste populaţii care se găseau - cum am văzut - în discrepanţă cu Grecii cosmopoliţi de pe litoral, aveau mai mari aderenţe cu civilizaţia austeră, dar mai sănătoasă, adusă de organizaţia militaro-statală romană.

2) - Războaiele civile din epoca republicană romană (Farsala, Philippi, Actium), cu numărul mare de refugiaţi politici din elita conducătoare a Republicii, adăugaţi la vechile colonii, au creat un climat italic de natură a favoriza latinizarea, legitimând la toţi aceştia, mândria originii lor romane.

3) - Grecii, inclusiv cei bastardizaţi din epoca de decadenţă *"hellenistică"*, iritând în permanenţă popoarele limitrofe, printre care şi mândrii Macedoneni, cu denumirea de *"barbari"*, le impingeau spre latinizare travestind mândria lor, cu toate sentimentele şi resentimentele trecutului, în mândrie romană, accesibilă tuturor mai târziu, când Caracalla la 212 d.Chr. a decretat conferirea lui *"civis romanus"*, în masă.

4) - Populaţia Macedoniei (în momentul când această ţară cu poziţia ei cheie s'a afirmat în istorie) fiind un amestec Traco-Iliro-Epiroto-Macedonean, era structural polivalentă şi deci proprie de a constitui o bază de plecare pentru romanizarea Peninsulei Balcanice.

5) - Năvălirile barbare, prin răvăşirea produsă în coloniile romane şi romanizate, au întrerupt desăvârşirea şi consolidarea procesului de romanizare, dar au slăbit în acelaşi timp şi mult diminuata putere de influenţă grecească, creindu-se astfel un status quo etnic.

6) - După rolul pe care l-a jucat romanitatea orientală câteva secole de-a rândul înainte şi după împărţirea Imperiului Roman, prin împăraţii, comandanţii de oşti şi legiunile date, se poate deduce că baza acestei romanităţi orientale a fost mult mai extinsă decât a vrut să o delimiteze Jirecek pe baza unor *"epigrafii sporadice şi întâmplătoare"*. Mărturia istoricului Ioannes Lydus, contemporan cu Justinian, că în acel timp până şi *"Grecii vorbeau latineşte, mai ales funcţionarii publici"* trebue luată ca bază spre a putea aprecia obiectiv realitatea istorică a epocii respective, sub raport etnografic.

7) - În acest complex de împrejurări favorabile, s'a conturat în forma latină (poate în timpul când s'au rostit faimoasele cuvinte *"torna, retorna, fratre!"*), formă care va străbate - cum vom vedea - nealterată, prin veacuri întunecoase, până în timpurile moderne.

8) - Mândria romană afişată de elementele latinizate rezultate din sinteza Romano-*"Barbară"*, dospită în mediul cosmopolitan al oraşelor de pe litoral.

9) Elementul latin sau latinizat dela Sud, din cauza contactului şi frecuşului continuu cu elementul grec sau grecizat cu care s'a găsit limitrof sau interpenetrat, în ţinuturi de mare rezonanţă în istoria Romei, a păstrat vie legitima mândrie de *"Roman"*, suport al conştiinţei naţionale.

Va urma

IN MEMORIAM!

GEORGE VASU

Din pădurea viguroasă a Transilvaniei s'a mai prăbuşit un stejar, un stejar din Ţara Făgăraşului, unul din reprezentanţii de seamă ai Biroului Avocaţilor din Făgăraş şi Cluj-Napoca, avocatul George Vasu. A văzut lumina zilei, cu 82 de ani în urmă, la 26 Februarie 1918 în Lorain, Ohio, USA din părinţii Nicolae Vasu din comuna Arpaşul de jos şi Ludovica Silea din comuna Ucea de sus, judeţul Făgăraş, emigranţi la începutul secolului în America, pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei băieţi: George, Eugen şi Cornel.

În toamna anului 1922 s'a întors cu părinţii pentru prima oară în ţară, în comuna Arpaşul de jos, unde părinţii cumpăraseră prin bunica dinspre tată, Maria Vasu, născută Bucur, casa lui Popa Trandafir de lângă biserica ortodoxă din sat şi pământ. În perioada anilor 1922-1928 a copilărit împreună cu fraţii săi în comuna Arpaşul de jos, unde a urmat primele clase primare, având ca învăţător pe dascălul Boieru. A hoinărit cu fraţii şi copiii din sat pe uliţe şi la descoperirea cuiburilor de păsări, la culegerea de porumb pentru fript, cireşe, mere şi alte fructe din grădinile vecinilor şi s'a scăldat în pârâul *"Gostaie"* când era mic, apoi la valea din sat, iar mai târziu la *"râul mare"*, de unde prindea peşti, fratele său Eugen fiind cel mai priceput in acest meşteşug.

În toamna anului 1928 s'a întors cu mama şi cu fraţii săi în America la tatăl lor, unde a rămas până în 1932 când, din cauza crizei economice, s'a întors în România. În această perioadă a urmat şase clase la *"Oakwood Public-School"* în Lorain-Ohio, iar după terminarea clasei a VI-a la *"Wittier Junior High School"*, unde s'a distins la limba engleză, matematică, geografie şi sport, fiind selecţionat în echipa de atletism a şcolii.

În 1932, la vârsta de 14 ani s'a întors cu părinţii în ţară, în comuna Arpaşul de jos, unde aveau casă şi pământ. A urmat cursul inferior al liceului *"Radu Negru"* din Făgăraş, astăzi colegiu, iar cursul superior la liceul *"Sfântul Vasile cel Mare"* din Blaj, unde a avut şansa să aibă, printre alţii, ca profesori, pe Ioan Suciu, fost episcop şi mitropolit greco-catolic de Alba Iulia şi Făgăraş, arestat în 1948, întemniţat la Sighetul Marmaţiei, unde a şi murit ca un martir în 1954, pe muzicianul şi compozitoprul dr. Sigismund Toduţă, doctor de Roma şi alţii care i-au influenţat mult dezvoltarea intelectuală, civică şi socială.

A fost licenţiat al Facultăţii de Drept din Bucureşti (1939-1943), unde a avut ca profesori renumiţi pe Vintilă Dongoroz, Istrate Micescu, Mihai Antonescu şi alţii.

În decursul celor 35 de ani de avocatură efectuate între anii 1943-1955 în oraşul Făgăraş, iar din 1955 în Baroul Avocaţilor din Cluj-Napoca, avocatul George Vasu, a desfăşurat o activitate intensă, participând la procese civile, penale, litigii de muncă, instanţe militare şi notariat de stat, inclusiv în cadrul Tribunalului Suprem al RSR, urmărind totdeauna stabilizarea justiţiei, a dreptăţii şi a adevărului nealterat.

A deţinut funcţii de conducere în Consiliul Colegiului de avocaţi, a desfăşurat o vastă activitate extraprofesională, a fost ofiţer de rezervă şi veteran de război.

Concomitent a scris şi publicat numeroase articole critice în reviste de specialitate, numeroase articole în ziarele din ţară şi în *"Cuvântul Românesc"* din Canada, precum şi monografiile *"Încheierea, modificarea şi desfăşurarea contractului de muncă"*, Ed. Min. Justiţiei 1962, şi *"Controlul provenienţei bunurilor dobândite ilicit"*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1965.

A fost căsătorit cu dr. Ileana Rădulescu, medic primar pediatru, cu care a avut un singur copil, Mariana, născută în 1948, căsătorită cu Gligor Gruiţă, doctor în filologie, lector, astăzi prof. dr. şef de catedră la Facultatea de Litere din Cluj-Napoca. Copilul lor, Călin Anton Gruiţă, unicul nepot al regretatului nostru conjudeţean şi prieten, a fost preparator la Catedra de Automatică a Facultăţii de Calculatoare şi Automatizări, din cadrul Universităţii Tehnice din Cluj-Napoca, astăzi stabilit şi el împreună cu soţia în SUA.

Avocatul George Vasu, plecat dintre noi, a rămas toată viaţa credincios gliei strămoşeşti, obiceiurilor, tradiţiilor de libertate, cinste, omenie şi adevăr a neamului nostru, atât de încercat, dar şi binecuvântat de Dumnezeu. Avocatul George Vasu, om bun şi generos, s'a identificat cu profesiunea pe care a cinstit-o şi apărat-o cu pasiune, fiind un exemplu de muncă, de cinste, corectitudine, onestitate şi omenie.

Asociaţia Făgărăşenilor din Cluj-Napoca, conjudeţenii din Ţara Făgăraşului, foştii colegi şi prieteni, împreună cu toţi cei ce l-au cunoscut şi stimat, ne rugăm ca Dumnezeu să-l odihnească în pace în lumea dreptilor.

Prof.dr.doc.

Ioan GRECU

HOREA

Urmare din pag. 17

de gând şi suflet şi ca pământul să fie al celor ce-l muncesc. Când în 1790, clopotele Vienei anunţau moartea lui Iosif al II-lea, ţăranii din Apuseni prăznuiau amintirea lui Horea prin îngenunchere cuviosă şi pălpâiri de lumânări. În 1791, la şase ani după revoluţia lui Horea, lumea intelectuală redactează celebra petiţie *"Suplex Libellus Valachorum"*, document ce poartă în întregime pecetea gândurilor şi aspiraţiilor pentru care a murit iobagul.

Ce-a urmat, ce s'a ales de trădătorii lui Horea? Un blestem a funcţionat asupra lor: unul a murit nebun, altul s'a spânzurat, al treilea îşi târa trupul plin de bube din spital în spital, iar al patrulea, în cârje, cerşea mila publică.

Lumea Europei s'a cutremurat şi s'a minunat că un iobag covârşit de anonimat a zdruncinat din temelii rânduiala feudală. Şi peste datele istoriografiei şi ciocnirea violentă a pasiunilor, generaţiile dintotdeauna vor trebui să ştie că în munţii şi în câmpia Ardealului s'a desăvârşit unica revoluţie din lume făcută şi cârmuită numai de popor, fără nici o participare intelectuală, că un iobag a anticipat idealurile revoluţiei franceze şi că în toată istoria Habsburgilor, singurul om care a păstrat secretul unei convorbiri cu împăratul a fost Horea, zdrobit pe roată, cu gura încleştată şi cu tăria caracterului său de stâncă.

Dacă metafora începutului acestui text, *"groparul anonim al ordinii feudale"* vi se pare nelalocul ei, înlocuiţi-o cu un singur nume, Horea, care nu este o ficţiune, e un ţăran român fabulos, ce a schimbat ordinea lumii europene.

Doru MUNTEANU

CITIŢI
ŞI RĂSPÂNDIŢI
ACEST ZIAR

LA REVEDERE MAESTRE

ION OMESCU

Bănuiam că trecuse în lumea celor drepţi, dar refuzam să cred. Ţineam permanent contact prin telefon, dar când am încercat să-l contactez ultima dată, automatul mi-a răspuns că numărul dela Paris este deconectat. Şi tot am refuzat să cred pentrucă nu voiam să mai pierd din nou un prieten de care eram legat ca de un frate mai mare, de peste patru decenii.

Scrisoarea primită azi mi-a spulberat orice iluzie: maestrul Omescu într'adevăr s'a dus *"în lumea eroilor fără nume"*.

Cu discreţia lui specifică s'a urcat în barca lui Caron, a trecut râul Styx şi nu ne-a spus nimic celor ce îl chemam *Maestre*, nu a voit să ne întristeze.

Ultima dată ne-am întâlnit acum patru ani în Franţa şi am bănuit că inevitabilul era aproape. Era slăbit, o umbră din impunătoarea lui prezenţă scenică, mult mai slab chiar atunci când era distrofic prin închisori şi lagăre împărţite împreună, ani de zile, timp de neuitat când discutam la nesfârşit tot ce era de discutat în materie de teatru, artă, literatură, limbi străine, căci Maestrul Omescu era un om al Renaşterii şi, cu largheţă rar întâlnită, împărţea cu eleganţa sa aristocratică tot ce ştia şi - Doamne -, nesfârşite erau cunoştinţele sale!

Am scris despre el, în paginile acestui ziar, în cartea mea *"Din Ţara lui Cain"* unde l-am numit numai *Maestrul*, din respect pentru modestia şi discreţia lui ieşite din comun. Şi am scris pentrucă e nevoie de istoria prieteniilor noastre ca să nu avem surpriza ca să citim din nou o istorie scrisă noaptea şi cu mâna stângă.

Maestrul era destinat să joace Hamlet înainte de a împlini 24 de ani, dar nu a fost să fie. Dcă soarta era alta şi România nu era să fie vândută la 23 August, foarte probabil că ar fi fost cel mai tânăr Hamlet din istoria teatrului dela acea dată şi, indubitabil, unul dintre cei mai memorabili.

Dintr'o familie de intelectuali distinşi, mediul social şi intelectual de după invazia comunistă era ultimul lucru în care Maestrul ar fi putut supravieţui normal. Cu o structură morală normală, intelectul său deosebit nu era de vânzare şi nici candidat la prostituţie culturală. Împreună cu alţi intelectuali fuge din ţară în 1948, dar sunt prinşi în sectorul sovietic de lângă Viena. Urmarea este de aşteptat: Canalul, de unde iese în 1956. Fostul Hamlet şi viitorul doctor în Shakespeare dela Sorbona, cu numele citat în Larousse, şi-a cizelat o parte din formaţia lui intelectuală la Canal şi, mai târziu prin Brăila şi la Gherla.

Datorită unei întorsături perverse a soartei, e arestat din nou în 1958, petrecând în total aproape 12 ani prin închisorile şi lagărele comuniste.

În a doua perioadă a închisorilor sale a fost, folosind o expresie care îi era dragă, din Pascal, *un roseau qui pense*. Slab, mai tot timpul distrofic, se mişca cu eleganţă ce ţi-o da blestemul lui Hamlet. Deşi flămând ca toţi ceilalţi nu l-am auzit niciodată vorbind despre cele necesare cărnii, timpul lui fiind dedicat studiului şi învăţăturii altora. Probabil că a fost cel mai eficient profesor de franceză al multora din generaţia mea.

În finalul unei piese scrisă în ţară, *Vlad Anonimul*, face o profeţie pe care mulţi dintre noi ar fi trebuit s'o urmeze...*când n'a rămas nimica de făcut, atât de mult se poate face, încă...*

După ieşirea din închisoare, în 1964, se reface profesional, joacă (Romeo, Neron, Thomas Becket, Oreste, Franz Moor etc.), regizează, scrie eseuri, un scenariu de film, teatru, mai ales pe baza subiectului atât de deceptiv la ora aceea, al naţionalismului reînviat sub egida unei false revoluţii culturale, tipăreşte şi un volum de versuri scrise în memorie, în celulele Securităţii, volum intitulat *Filtru*. În 1972 se stabileşte ca refugiat politic în Franţa, apoi cetăţean francez, unde devine Doctor în studii engleze la Sorbona, profesor la Academia de teatru din Maastricht (Olanda), director de scenă în Benelux şi continuă să scrie. Cartea sa despre Hamlet *(Hamlet ou la tentation du possible)* este premiată de Academia Franceză, devenind critic de referinţă pentru Hamlet la Comedia Franceză. Tot despre Shakespeare mai scrie încă două volume: *Othello, chef-d'oevre en sursis*, în 1990 şi *Shakespeare, son Art et sa Tempête*, în 1993.

Tot în domeniul eseului publică în 1978 un volum doctoral intitulat *La métamorphose de la tragédie*.

În plus, îşi traduce (sau rescrie) în franceză lucrări scrise în româneşte: *Lui et l'autre*, 1992 *Le fumet de la chimère, trois drames (Vlad l'Anonyme, L'Enfer et l'Oiseau, Au-delà des rives*, 1997 *-L'homme qui se dit Lenine, trois farces tragiques*, 1998.

În Decembrie 1999 am primit dela el ultimul lui volum, *l'homme a la balafre*, publicat în acelaşi an, unde în dedicaţia lui îmi scrie, ca răspuns la o discuţie mai veche dintre noi... *această cărţulie nu este nici un capitol de istorie, nici o culegere de amintiri. Este o ficţiune scrisă la persoana întâia. Un roman.* De fapt, este singura lui scriere în care a vorbit despre închisori.

Într'un poem al său, *Torquemada către curteni*, zice Marele închisitor... *eu ştiu că floarea Spaniei se duce, / pe galioane protestanţii fug...*, versuri profetice pentru România, unde Maestrul a avut perfectă dreptate: floarea culturii române, sau ceea ce ar fi putut fi acea floare, a părăsit Ţara.

Ca un adevărat înţelept pascalian, ca o trestie gânditoare, zice el în Don Quijote către Sancho...*Să punem, dară, foc la manuscrise / şi să ne facem gândurile sul / nespus de veseli c'am scăpat de vise, / şi-atât de trişti că n'am visat destul...*

N'a fost să fie ca Maestrul să-şi mai pună în manuscrise visele sale.

Nu-mi fac iluzia că regimul neocomunist să aibă decenţa de a numi un teatru cu numele de Ion Omescu, sau cel puţin un bulevard. Nu mai am nici o iluzie la acest capitol.

De câte ori ne-am întâlnit, în ţară sau în libertate, niciodată nu ne-am spus adio, deşi ştiam că poate e ultima noastră întâlnire.

Ne spuneam *la revedere*.

Şi acum zic la fel: *Au revoir cher Maitre Omesco.*

D. PHILLIP

PENTRU VÂNZĂRI
ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER

ELITE REALTY

ULTIMATE SERVICE

George & Dorothy Donison
Sales Representatives

775 Upper Wentworth Street
Hamilton, Ontario, L9A 4V7

Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

FOSTUL PREMIER ISĂRESCU CRITICĂ SUBORDONAREA POLITICĂ A BĂNCII NAŢIONALE

Subordonarea politică a Băncii Naţionale a României ar implica costuri foarte mari, deoarece ar intra în contradicţie cu intenţia de apropiere a BNR de coordonatele Băncii Centrale Europene, a declarat Primministrul Mugur Isărescu. El a arătat că, în procesul de aderare la Uniunea Europeană, Banca Naţională trebue să se apropie de coordonatele acestei instituţii, continuând politica de independenţă, de efectuare a unor *"operaţiuni pure de bancă centrală"* şi de neimplicare în alte operaţiuni comerciale.

Isărescu a precizat că problema schimbării conducerii BNR va fi abordată în cursul lunii Ianuarie. *"Eu am înţeles că este vorba de o modificare mai amplă a legii, dar voi comenta doar după ce am o discuţie cu PDSR pe această temă"*, a spus Isărescu. El a arătat că anticipează o modificare a politicilor monetare printr'o mai mare transparenţă a acestora, inclusiv a cursului de schimb. *"Anumite schimbări în politica monetară întrevăd chiar cu mine la BNR. Un lucru pe care l-aş face imediat, cu o inflaţie sub 20%, ar fi tăirea a patru zerouri la o bancnotă"*, a spus Isărescu.

Conform unor surse din PDSR, Mugur Isărescu ar putea fi înlocuit dela conducerea BNR, cu Florin Georgescu, în Ianuarie 2001. Potrivit surselor, procedura de înlocuire a lui Mugur Isărescu se va face prin promovarea, în acest sens, a unei legi în Parlament.

PROGRESELE ROMÂNIEI CĂTRE ADERAREA LA U.E. SUNT PREA LENTE

Evaluarea Comisiei Europene privind România (care aparţine celui de-al doilea val de candidaţi la integrarea în UE) a arătat că această ţară este singura care nu a înregistrat nici o ameliorare semnificativă în cadrul progresului către o economie de piaţă eficientă şi stabilă, ca să poată face faţă presiunilor concurenţiale pe care le implică statutul de membru al UE.

Nici Fondul Monetar nu este satisfăcut, în prezent, de evoluţiile din România. FMI nu va acorda a treia tranşă din creditul *stand-by* dacă principalele probleme (politica salarială, arierate, politici bugetare şi privatizare) nu sunt soluţionate. În aceste condiţii, rezolvarea importantelor dificultăţi structurale, care afectează serios economia, ar trebui să fie principala sarcină a noului guvern.

Absenţa unui sistem financiar sănătos şi eficient se înregistrează în continuare în activitatea economică, iar climatul nefavorabil de afaceri se reflectă în declinul investiţiilor străine directe. Pe de altă parte, implementarea şi intrarea în vigoare a legilor sunt deficitare, ca urmare a slabei capacităţi administrative şi judiciare. Corupţia continuă să fie o problemă spinoasă, iar barierele birocratice şi funcţionarea pieţei imobiliare rămân obstacole pentru investitorii potenţiali.

NUMIREA PRIM LOCŢIITORULUI ÎN MINISTERUL DE INTERNE

Generalul de brigadă Toma Zaharia a fost numit prin hotărâre de guvern, secretar de stat şi prim-adjunct al Ministerului de Interne. Prin aceeaşi decizie a Executivului, Alexandru Fărcaş, şeful Direcţiei Juridice din cadruul Ministerului Afacerilor Externe, va ocupa cel de-al doilea post de secretar de stat din cadrul Ministerului de Interne.

DATORIA PUBLICĂ INTERNĂ A CRESCUT ŞI EA

Datoria publică internă a României era, la sfârşitul lunii Noembrie, de 74.899,3 miliarde lei.

DATORIA EXTERNĂ A ROMÂNIEI

Datoria externă a României a crescut în perioada Ianuarie - Octombrie 2000 cu 1,9%, atingând la 31 Octombrie, nivelul de 9.221,1 milioane de dolari, se arată într'un comunicat al BNR.

PROCESUL DE PRIVATIZARE AL TURISMULUI

Conform programului de guvernare al Cabinetului Năstase, procesul de privatizare a societăţilor din turism se va încheia până la sfârşitul anului 2001.

A ÎNCEPUT SUSPENDAREA ORDONANŢELOR CABINETULUI ISĂRESCU

Guvernul Năstase a suspendat o serie de acte normative adoptate de Cabinetul Isărescu, urmând ca acestea să fie analizate, prioritar, de Parlament. Astfel, au fost suspendate Ordonanţa de Urgenţă 23/1999 privind regimul monopolului de stat, Ordonanţa de Urgenţă 95/2000 privind stingerea unor obligaţii ale agenţilor economici care prestează servicii şi furnizează produse pentru instituţiile publice din sistemul de apărare, Ordonanţa de Urgenţă 22/2000 privind îmbunătăţirea modului de funcţionare a comisiilor de specialitate din Ministerul Culturii, Ordonanţa de Urgenţă 27/2000 care modifică şi completează o serie de articole ale Codului Penal şi ale Codului de Procedură Penală, Ordonanţa de Urgenţă 112/2000 privind modificarea şi completarea Legii referitoare la constituirea rezervaţiei biosferei Delta Dunării. Au mai fost suspendate Ordonanţele de Urgenţă 133/1999, 59/2000, 74/2000, 98/2000, 1877/2000, 204/2000, 130/200 şi 143/2000.

UN NOU SECRETAR LA DEPARTAMENTUL PENTRU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Vasile Ionescu, fostul director al postului Radio România Internaţional (RRI), va fi noul secretar de stat la Departamentul pentru Românii de pretutindeni, a declarat Ministrul Informaţiilor Publice, Vasile Dâncu. Acest departament se va afla în subordinea Ministerului Informaţiilor Publice.

FOSTUL PRIM-VICEPREŞEDINTE AL BĂNCII DACIA FELIX APĂRAT DE PDSR

Senatorul PDSR Doru Ioan Tărăcilă va acorda asistenţă juridică fostului prim-vicepreşedinte al Băncii Dacia Felix (BDF), Mircea Horia Hossu, în apelul împotriva sentinţei Tribunalului Suceava prin care a fost condamnat la zece ani de închisoarre pentru luare de mită. Horia Hossu a solicitat şi a primit dela Dan Andronescu, patronul SC Thetis Invest SRL Cluj, suma de 20.075 milioane lei, în vederea aprobării unui credit bancar în valoare de 225 milioane lei.

REORGANIZAREA M.A.E.

Noul guvern a adoptat o hotărîre de reorganizare şi funcţionare a Ministerului Afacerilor Externe, potrivit căreia Departamentul de Comerţ Exterior din Ministerul Industriilor şi Comerţului trece sub subordonarea MAE. Trecut în MAE, Departamentul Comerţului Exterior se va transforma în Departamentul pentru Comerţ Exterior şi Promovare Economică. Acordarea gradelor diplomatice personalului transferat din MIC în MAE se va face prin examen.

Numărul maxim de posturi în MAE este de 1.808, din care 608 în centrală, exclusiv demnitarii şi posturile aferente cabinetului ministrului.

CREŞTE NUMĂRUL SECRETARILOR DE STAT

Structurile organizatorice ale diferitelor ministere din cabinetul Năstase cresc într'una. Numărul Secretariolr de Stat din Ministerul Finanţelor Publice (MFP) a crescut dela trei, la cinci. În Ministerul Industriei şi Resurselor (MIR) numărul Secretarilor de Stat vor fi tot cinci, conform hotărîrii guvernului. La fel şi la Ministerul Agriculturii, Alimentaţiei şi Pădurilor (MAAP), numărul Secretarilor de Stat a crescut dela trei la cinci. În noul Minister al Integrării Europene (MIE) vor funcţiona doi miniştri, asistaţi de trei Secretari de Stat. Funcţionarii fostului Departament al Afacerilor Europene din MAE vor fi transferaţi în noul Minister al Integrării Europene.

EXAMEN MEDICAL PENTRU MILITARII ROMÂNI CARE AU PARTICIPAT LA MISIUNI ÎN BOSNIA

Toţi cei peste 1.440 de militari români care au participat la misiuni în Bosnia-Herţegovina vor fi supuşi unor examene medicale pentru a vedea dacă aceştia prezintă simptome ale unor boli cauzate de emisii radioactive.

Şeful Direcţiei Sanitare Militare a declarat că nimeni dintre aceştia nu arată eventuuale îmbolnăviri cauzate de pe urma iradiaţiilor.

NOUL ŞEF AL SPP

Colonelul Gabriel Naghi a fost numit în funcţia de director al Serviciului de Pază şi Protecţie, se arată într'un comunicat al Preşedinţiei. Naghi înlocuieşte în această funcţie pe ge te în această funcţie pe ge-Niculae Stoia.

REZERVA VALUTARĂ A CRESCUT

Într'un comunicat dat de Banca Naţională a României (BNR) a fost de 2.496,99 milioane dolari la sfârşitul lunii Decembrie, în creştere cu 193,2 milioane de dolari faţă de luna precedentă.

ALŢI DOI MEMBRI MARCANŢI AI PNŢCD AU DEMISIONAT DIN PARTID

Este vorba de Vlad Roşca, fostul Ministru al Funcţiei Publice şi Mihai Gheorghiu, fost deputat.

EXPORTURILE AU ATINS UN RECORD ÎN ANUL 2000

Exporturile româneşti, din punct de vedere statistic, în anul 2000, au înregistrat o premieră, depăşind pentru prima dată valoarea de 10 miliarde dolari, a declarat în cadrul unei conferinţe de presă, Mihai Ionescu secretar general al Asociaţiei Naţionale a Exporturilor şi Importurilor din România..

DELEGAŢIA ROMÂNIEI LA ADUNAREA PARLAMENTARĂ A CONSILIULUI EUROPEI

Deputatul PDSR Viorel Hrebenciuc va conduce delegaţia României la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, din care vor mai face parte şi senatorul Cornel Vadim Tudor şi Ilie Ilaşcu.

Parlamentul a mai hotărît să-i numească pe: senatorul PDSR Liviu Maior la preşedinţia Comisiei pentru integrare europeană şi pe deputatul PRM Mitzura Arghezi la şefia delegaţiei române la Adunarea Parlamentară a francofoniei; Deputatul PRM Dorel Onaca a fost ales preşedinte al delegaţiei la Adunarea parlamentară a Cooperării Economice a Mării Negre, iar deputatul PD Cristian Dumitrescu va fi şeful reprezentanţilor români la Adunarea parlamentară a OSCE.

SPORT

FORMAŢIA RAPID BUCUREŞTI SE ÎNTĂREŞTE

Antrenorul echipei feroviare giuleşteană Mircea Rednic, a anunţat că UFC Rapid Bucureşti l-a împrumtat pe Sabin Ilie dela Valencia până la finalul sezonului 2000-2001. În acelaşi timp el a declarat că fundaşul Adrian Iencsi, al cărui contract cu gruparea rapidistă a expirat la finalul anului 2000, şi-a prelungit contractul pe încă un an şi jumătate. Cu această ocazie el a mai prezentat noii fotbalişti ai formaţiei, Sorin Ghionea şi Milorad Bukvici. Jucătorul brazilian Nivaldo a semnat şi el cu clubul giuleştean un contract pentru şase luni.

Formaţia rapidistă, se va reuni pe 10 Ianuarie şi va efectua pregătirea de iarnă la Poiana Braşov, urmând ca începând de pe data de 29 Ianuarie să participe la turneul dela Norcia (Italia).

HANDBALISTĂ ROMÂNĂ ÎNTR'UN CLUB FRANCEZ

Handibalista română Carmen Amariei în vârstă de 22 de ani a semnat un contract pe un an şi jumătate cu formaţia franceză de primă ligă ESBF Besancon. Contractul dintre Besancon şi Amariei este valabil pentru perioada 1 Ianuarie 2001 - 30 Iunie 2002.

ANTRENORUL BALACI LA UNIVERSITATEA CRAIOVA

Antrenorul Ilie Balaci a semnat în cadrul unei conferinţe de presă, care a avut loc la discoteca *"Space"* din Bucureşti, un contract pentru o perioadă de trei ani şi jumătate cu FC Universitatea Craiova. Tehnicianul român a primit o primă de instalare în valoare de 200.000 de dolari, salariul său lunar fiind stabilit la suma de 20.000 dolari, lunar.

MIJLOCAŞUL CĂTĂLIN MUNTEANU CONSIDERAT CEL MAI BUN JUCĂTOR

Săptămânalul spaniol *"Don Balon"* l-a desemnat pe mijlocaşul român al echipei UD Salamanca, drept cel mai bun jucător al lunii Decembrie a lui 1999 din liga a doua a campionatului spaniol *"Segunda Division"*. Cătălin Munteanu a avut o contribuţie importantă la succesele obţinute, în această lună, de formaţia antrenată de Juan Senor. Românul a marcat patru goluri (câte unul în partidele cu Cordoba şi Tenerife şi două în meciul cu Universidad Las Palmas).

ADRIAN MUTU A AVUT UN ACCIDENTT RUTIER

Atacantul român Adrian Mutu, care evoluează la echipa italiană Verona, şi soţia acestuia, Alexandra Dinu, au fost victimele unui accident rutier în Ianuarie, în timp ce se întorceau din Poiana Braşov, dar nu au suferit leziuni grave.

ANTRENORUL MIHAI STOICHIŢĂ SOLICITAT DE PANAMA

Antrenorul Mihai Stoichiţă a declarat că Federaţia de Fotbal din Panama a trimis la Federaţia Română de Fotbal o ofertă pe numele său, în vederea preluării de către tehnicianul român a conducerii selecţionatei panameze. Tehnicianul român a adăugat că o ofertă din partea unei echipe sud-americane este un lucru bun. Mihai Stoichiţă a antrenat echipa bulgară Litex Loveci.

JUCĂTORUL DE TENIS ADRIAN VOINEA

Jucătorul român de tenis Adrian Voinea ocupă, cu opt puncte, locul 18 în clasamentul ATP. Aceasta fiind cea mai bună clasare a sa în ierarhia mondială.

ATLETĂ ROMÂNĂ ÎN LOCUL CINCI AL CELOR MAI BUNE SPORTIVE DIN EUROPA

Atleta română Gabriela Szabo a ocupat locul al cincilea în clasamentul celor mai bune sportive din Europa în anul 2000, realizat în urma unui sondaj efectuat de Asociaţia Europeană a Jurnaliştilor Sportivi (JUEPS), informează Agence France Presse.

Primul loc în clasamentul celor mai bune sportive a fost ocupat de înnotătoarea olandeză Inge de Bruijn.

RUXANDRA DRAGOMIR ÎN PRIMELE 100 LOCURI ÎN WTA

Clasamentul Asociaţiei Jucătoarelor Profesionale de Tenis (WTA) a plasat jucătoarea de tenis română pe locul 44 în ierarhia mondială, cu un total de 706 puncte.

MECIUL DE RETRAGERE AL LUI HAGI

Secretarul general al FIFA, Joseph Blatter, şi-a anunţat participarea la meciul de retragere a fostului căpitan al reprezentativei României, Gheorghe Hagi, programat pentru data de 24 Aprilie 2001. Partida se va desfăşura, cel mai probabil, pe stadionul "Lia Mnoliu", unde vor participa invitaţi şi ai altor foruri fotbalistice internaţionale.

RUGBYŞTII ROMÂNI VOR FI RECOMPENSAŢI

Comitetul Executiv al Federaţiei Române de Rugby a stabilit că fiecare component al reprezentativei - tricolore - să fie recompensat cu suma de 2.000 de dolari pentru fiecare victorie înregistrată în faţa selecţionatelor care evoluează în Turneul Celor 6 Naţiuni (Anglia, Scoţia, Ţara Galilor, Irlanda, Franţa, Italia).

ŞTIRI DIN ŢARĂ

- transmise de Andrei BĂDIN -

NOUA STRUCTURĂ A MINISTERULUI INFORMAŢIILOR PUBLICE

Ministerul Informaţiilor Publice ar putea fi format din Departamentul de comunicare internă şi externă, cel pentru relaţiile cu Românii de pretutindeni, precum şi din Departamentul pentru relaţiile interetnice, a declarat ministrul de resort propus de PDSR, Vasile Dâncu.

Dâncu a precizat că, în conformitate cu proiectul iniţial de organizare a ministerului, Departamentul de comunicare va fi format din Direcţia de comunicare socială, care să asigure un dialog *"continuu"* cu societatea civilă şi Direcţia de monitorizare socială şi analiză, cu rolul de a monitoriza efectul proiectelor de lege asupra populaţiei, având în vedere că până în prezent nu a existat un *"feed-back"* în această problemă. Departamentul de comunicare se va ocupa şi de comunicarea externă, având rolul de a monitoriza imaginea României şi de a populariza progresele făcute în ţară. O altă dimensiune a acestui departament va asigura coordonarea activităţii de comunicare a Guvernului, prin includerea Departamentului purtătorului de cuvânt al Executivului şi prin coordonarea strategiei de comunicare cu purtătorii de cuvânt dela toate ministerele, a spus Dâncu.

Întrebat ce se va întâmpla cu personalul de specialitate din actualul Cabinet, Dâncu a spus că el, personal, nu are *"culoare politică"* şi, ca atare, nu este interesat de orientarea politică a colaboratorilor săi. *"Personalul de acum, în măsura în care se va adapta noilor proiecte, va continua să lucreze"*, a afirmat ministrul Informaţiilor Publice. El a adăugat că a avut deja o întâlnire cu purtătorul de cuvânt al Guvernului Isărescu, Gabriela Vrânceanu-Firea, care i-a prezentat *"mai mulţi tineri valoroşi"* care lucrează la Departamentul de comunicare.

LIDERII PDSR, PD, PNL ŞI UDMR, PÂNĂ ACUM SE ÎNŢELEG BINE

Liderii celor patru partide PDSR, PD, PNL şi UDMR au semnat o declaraţie comună privind obiectivele care reprezintă priorităţi în dezvoltarea României şi în integrarea euro-atlantică.

Premierul desemnat, Adrian Năstase, a afirmat că semnarea declaraţiei este un moment de referinţă în viaţa politică românească, nefiind însă vorba de o alianţă de guvernare.

În afară de declaraţia comună, PNL şi UDMR au semnat cu PDSR câte un protocol bilateral în care se angajează să nu depună, în anul 2001, nici o moţiune de cenzură, dacă Guvernul respectă principiile cuprinse în aceste documente.

SRI ŞI SIE VOR VA AVEA NOI DIRECTORI

Preşedintele Ion Iliescu a declarat că îl va numi pe noul director al Serviciului Român de Informaţii şi pe cel al Serviciului de Informaţii Externe în cursul lunii Ianuarie. Ion Iliescu a spus că va efectua aceste numiri după o serie de consultaţii, între care şi cu membrii Consiliului Suprem de Apărare a Ţării. Aceste funcţii sunt ocupate de Costin Georgescu, şeful SRI, şi Cătălin Harnagea, directorul SIE, care au fost numiţi în aceste funcţii după alegerile din 1996.

NOUL SECRETAR AL MINISTERULUI DE INTERNE

Generalul Gheorghe Ion-Apostol a fost numit prin ordin al Ministerului de Interne, secretar general al ministerului, se arată într'un comunicat remis de biroul de presă al MI.

Prin acelaşi ordin, Ministrul Ioan Rus l-a numit pe generalul Gheorghe Carp, fostul secretar general al ministerului, consilier al Ministrului de Interne. Generalul Carp a fost şeful comandamentului de tancuri care a atacat în noaptea de 21 Decembrie tinerii care demonstrau în Piaţa Universităţii din Bucureşti.

REDUCEREA VOLUMULUI DE APĂ

Seceta prelungită şi cantităţile reduse de precipitaţii care vor cădea în următoarele două-trei luni vor impune aplicarea unor măsuri de reducere a debitelor care vor fi distribuite către consumatori, inclusiv în cazul alimentării cu apă a populaţiei, a declarat într'o conferinţă de presă Aurel Constantin Ilie, Ministrul Apelor şi Protecţiei Mediului.

ROMÂNIA DOREŞTE REZOLVAREA RELAŢIILOR CU MOSCOVA ŞI UCRAINA

Nolul Ministru de Externe, Mircea Geoană speră în găsirea unor soluţii în ceea ce priveşte încheierea negocierilor pentru Tratatul de bază cu Rusia, negocieri blocate de *"problemele istorice"* şi de cea a tezaurului. În privinţa documetelor aflate în negociere cu Ucraina, Mircea Geoană a spus că subiectul cel mai delicat este *"delimitarea platoului continental"*. Un alt punct la care părţile nu au ajuns la o înţelegere se referă la delimitarea frontierei de stat. *"Vom încerca soluţii în această direcţie"*, a afirmat ministrul de Externe.

CREŞTERERA PREŢULUI LA CARNE

Preţul la carne şi preparate din carne va creşte cu aproximativ 10% în perioada imediat următoare, ca urmare a dezechilibrelor dintre cerere şi ofertă şi a reducerii efectivelor de animale, se arată într'un comunicat al Asociaţiei Române a Cărnii (ARC).

Preţul intern la carnea de porc este dependent în mare masură de cel european, iar preţurile europene consemnează o tendinţă ascendentă în urma cererii masive de import în Federaţia Rusă şi a efectelor secundare ale crizei BSE (boala vacii nebune).

Întărirea euro şi a mărcii, moneda în care se fac majoritatea importurilor de carne de porc, determină o creştere a costului în lei, cu influenţe asupra preţurilor interne.

ROMÂNIA PREIA PREŞEDINŢIA OSCE

Cu un guvern nou, dar cu priorităţi de politică externă neschimbate, România a preluat, la 1 Ianuarie 2001, pentru un an de zile preşedinţia OSCE. Mircea Geoană, devine, la trei zile după instalarea sa ca ministru, şi preşedinte al OSCE.

În a doua jumătate a lunii Ianuarie, va avea loc la Bucureşti, prima reuniune a troicii OSCE, formată din miniştrii de externe din ţările care au deţinut preşedinţia, din statul care a exercitat aceste prerogative şi din cel care urmează la şefie după mandatul actual.

La ora actuală, OSCE are în componenţă 55 de state. Au statut de membru ţările europene, Statele Unite ale Americii, Canada şi toate republicile ex-sovietice.

SE PREGĂTEŞTE UNIFICAREA SOCIETĂŢII ROMÂNE DE TELEVIZIUNE CU SOCIETATEA ROMÂNĂ DE RADIODIFUZIUNE

PDSR intenţionează să modifice, până la sfârşitul lunii Februarie, Legea de organizare a societăţilor de radiodifuziune şi televiziune, unificând aceste instituţii şi numind un nou consiliu de administrare. Potrivit unor surse, va fi schimbată şi procedura de alegere a Consiliului de administrare, urmând să se renunţe la respectarea algoritmului parlamentar, membrii consiliului urmând să fie reprezentanţi ai societăţii civile, cum ar fi preşedinţii unor uniuni de creaţie, rectori ai unor mari universităţi sau membri ai Guvernului, precum Ministrul Culturii sau cel de Finanţe. Surse din PDSR susţin că în prezent Alexandru Mironov are mari şanse să devină preşedintele viitoarei societăţi publice de radio şi televiziune.

FPS A FOST DESFIINŢAT

Guvernul a decis printr'o ordonaţă de urgenţă desfiinţarea Fondului Proprietăţii de Stat şi înfiinţarea unei noi instituţii, cea a Autorităţii pentru Privatizare şi Administrarea Participaţiilor Statului.

NOUL PREŞEDINTE AL CAMEREI DEPUTAŢILOR, VINE CU REGULAMENTE NOI

Noul preşedinte al Camerei Deputaţilor, Valer Dorneanu (PDSR), a declarat că şi-a fixat ca principal obiectiv modificarea Regulamentului de funcţionare a acestui for în sensul finalizării procesului legislativ în comisiile de specialitate, urmând ca lucrările în plen să se rezume doar la discuţii principiale de natură politică şi la vot.

Ales cu 303 voturi *"pentru"*, cinci *"împotrivă"*, Dorneanu s'a angajat să fie un preşedinte *"harnic şi cinstit"*. *"Parlamentul a ajuns o frână a activităţii legislative, în loc să fie un catalizator. Pe durata mandatului, voi încerca să optimizez şi să accelerez procesul legislativ"*, a spus Dorneanu. El a estimat că, cel mai probabil la sfârşitul lui Ianuarie, va fi convocată o sesiune extraodinară, primul punct de pe agenda de lucru a deputaţilor fiind modificarea Regulamentului.

Dorneanu s'a angajat să schimbe relaţia dintre Parlament şi Guvern, apreciind că aceste două instituţii trebue să acţioneze *"conjugat"*. Noul preşedinte al Camerei Deputaţilor a mai spus că se va trece *"imediat"* la inventarierea tuturor tipurilor de legi, inclusiv a ordonanţelor aflate pe masa de lucru a Camerei, pentru a construi o *"relaţie firească"* cu Executivul, care să evite *"situaţiile aberante de până acum"*. Dorneanu s'a arătat optimist în perspectiva relaţiei de lucru cu Prim-ministrul desemnat Adrian Năstase, susţinând că viitorul premier va fi prezent *"mult mai des"* decât predecesorii săi în Parlament, pentru a expune rapoartele care i se vor cere. Mandatul lui Valer Dorneanu este valabil pentru legislatura 2000-2004.

NĂSĂTASE URMĂREŞTE O CREŞTERE A PIB

Programul cabinetului Năstase privind relansarea economică urmăreşte asigurarea unui ritm mediu de creştere, pe perioada 2001 - 2004, a produsului intern brut de 4,5 - 6%, precum şi reducerea treptată a inflaţiei, care la nivelul anului 2004 să poată fi exprimată printr'o singură cifră.

Guvernul PDSR îşi propune o îmbunătăţire a mediului de afaceri, dezvoltarea competiţiei de piaţă, continuarea procesului de liberalizare a preţurilor, diversificarea instrumentelor bancare reducerea dobânzii reale, întărirea disciplinei financiare şi reducerea blocajului financiar.

ÎN LUNA IANUARIE URMEAZĂ SĂ FIE RECONFIRMAŢI AMBASADORII

Ambasadorii României în străinătate vor fi reconfirmaţi pe posturi în cursul lunii Ianuarie, într'o procedură prin care se doreşte evaluarea activităţii fiecărui şef de misiune şi evitarea rechemărilor masive, au declarat surse diplomatice. Ambasadorii vor primi, în ţările în care sunt acreditaţi, o notificare scrisă dela Ministrul Afacerilor Externe prin care vor fi înştiinţaţi dacă îşi pot continua mandatul. Noua administraţie nu a decis încă definitiv dacă se va renunţa la varianta convocării tuturor ambasadorilor la Bucureşti, pentru o analiză a activităţii pe care au desfăşurat-o de când au fost numiţi la post.

JUMĂTATE DIN ANGAJAŢII PRIMĂRIEI CAPITALEI VOR FI CONCEDIAŢI

Un număr de 600 de persoane, angajaţii Primăriei Capitalei, vor fi concediaţi la începutul acestui an. Personalul disponibilizat nu va primi salarii compensatorii, deoarece îşi vor încheia activitatea prin acordul părţilor.

CENTRALA NUCLEARĂ DELA CERNAVODĂ S'A OPRIT TEMPORAR

Reactorul unităţii numărul unu dela Cernavodă s'a oprit, Vineri 5 Ianuarie, în mod automat, după ce pompele de apă normală care contribuiau la reglarea fină a puterii centralei s'au defectat, a declarat Dan Cutoiu, preşedintele Comisiei Naţionale pentru Controlul Activităţilor Nucleare. Repornirea reactorului nu poate avea loc, din punct de vedere tehnic, decât după 36 de ore.

INVESTITORII STRĂINI SE RETRAG

Investorii străini au retras de pe piaţa românească de capital 6,57 milioane de dolari în luna Noembrie. Majoritatea investitorilor au rămas însă într'o atitudine de expectativă, ca urmare a alegerilor prezidenţiale şi parlamentare dela sfârşitul lunii Noembrie.

MONEDA NAŢIONALĂ S'A DEPRECIAT FAŢĂ DE DOLAR

Moneda naţională s'a depreciat în acest an faţă de dolar cu 42,02%, comparativ cu anul trecut, când a pierdut mai mult în faţa monedei americane. In 1999, leul a scăzut cu 66,69% faţă de dolar.

Ultimul curs oficial stabilit de BNR pentru acest an este 25.255 lei pentru dolar.

CURSURILE PIEŢEI VALUTARE DIN 09 IANUARIE 2001, LA ORA 12.00

Valute în cont	curs leii
1 dolar SUA	- 26.061
1 dolar austra.	- 14.529
1 dolar can.	- 17.432
1 Euro	- 24.547
1 liră sterlină	- 38.844
1 marcă gr.	- 12.551
1 franc fr.	- 3.742
1 franc belgian	- 609
1 leu mol.	- 2.972
1000 lire turceşti	- 39
100 drahme gr.	- 7.204
100 lire italiene	- 1.268
100 pesetas sp.	- 14.753

ROMETELECOM MĂREŞTE TARIFELE

Tarifele practicate de RomTelecom se vor majora, dela 1 Ianuarie 2001, în medie cu 11,72%, după ce în cursul anului 2000 serviciile telefonice s'au scumpit cu peste 26%, a anunţat conducerea companiei. Un abonament pentru linia telefonică principală cu 100 de impulsuri incluse va costa 139.000 de lei, mai mult cu 15.000 de lei faţă de preţul actual. De asemenea, abonamentul cu 50 de impulsuri incluse va avea un tarif de 113.000 lei, faţă de 99.000 lei în prezent, în timp ce abonamentul fără impulsuri incluse va costa 85.000 lei, faţă de 71.000 lei la ora actuală.

Preţul unui impuls telefonic este menţinut la 595 de lei. Nemodificate rămân şi tarifele pentru instalări de linii telefonice principale, taxele de instalare fiind reduse la jumătate.

Principala noutate constă în schimbarea palierelor orare şi a duratei impulsului, atât pentru convorbirile locale, cât şi pentru cele interurbane, inclusiv cu Republica Moldova. În zilele lucrătoare, ziua se împarte în trei paliere orare, faţă de patru paliere orare în prezent: între orele 07.00 şi 16.00, între orele 16.00 şi 22.00, respectiv între orele 22.00 şi 07.00. Sâmbăta este adusă, din punct de vedere al tarifării, la regim de Duminică. Dela 1 Ianuarie 2001, traficul telefonic realizat în *weekend* va fi structurat pe două paliere orare: 07.00-22.00, respectiv 22.00-07.00, ceea ce va conduce la practicarea unor preţuri mai reduse pentru convorbirile locale şi interurbane. Spre exemplu, prin noile tarife, o convorbire telefonică realizată Sâmbăta în intervalul 07.00-22.00 se va taxa cu 1 impuls la 120 de secunde, faţă de 1 impuls la 60 de secunde cât reprezintă nivelul taxării percepute în prezent pentru convorbirile efectuate în intervalul orar 07.00-15.00. Convorbirile interurbane se vor ieftini cu 15% prin modificarea duratei şi a cadenţei impulsului. Între orele 07.00-16.00, convorbirile interurbane sunt taxate cu 5 impulsuri pe minut, între 16.00-22.00 cu 4 impulsuri pe minut, iar între 22.00 şi 07.00 cu 3 impulsuri pe minut. Şi în acest caz Sâmbăta este adusă la regim de Duminică, ceea ce înseamnă că între orele 07.00 şi 22.00 se vor taxa câte 4 impulsuri pe minut, faţă de 5 impulsuri pe minut în prezent. Ultimele majorări ale tarifelor RomTelecom au avut loc la 1 Aprilie, cu 17,62%, respectiv la 1 Iulie, cu 7,367%.

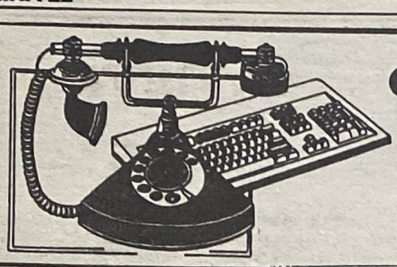

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

AL 43-LEA PREŞEDINTE S'A NĂSCUT GREU...

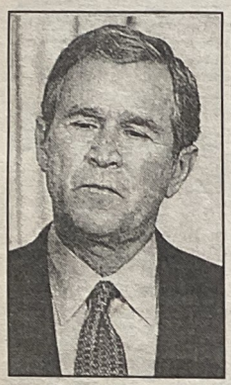

George W. Bush

Al 43-lea Preşedinte al Statelor Unite s'a născut greu, după 36 de zile de travaliu şi a avut nevoie de forcepsul Curţii Supreme a Statelor Unite dela Washington ca să poată apărea în sfârşit la lumină. A fost cea mai lungă perioadă de votare din istoria Statelor Unite.

După o luptă disperată dusă de armatele de avocaţi ale celor doi candidaţi, in diverse tribunale locale, la Curtea Supremă a statului Florida şi în final la Curtea Supremă a Statelor Unite dela Washington, Republicanul George W. Bush (54 ani) a reuşit să obţină victoria asupra rivalului sau democrat, Al Gore.

Interminabilele renumărători de voturi cerute de Democraţi în câteva districte, acţiune cu care se spera ca Gore să diminueze şi eventual chiar să întreacă cele câteva sut de voturi cu care mai conducea Bush, au trebuit să fie stopate după intervenţia Curţii Supreme dela Washington.

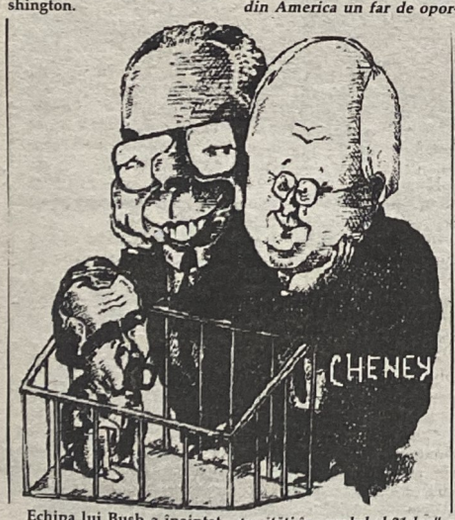

Echipa lui Bush a înaintat plângerea la cel mai înalt for judiciar al Statelor Unite, pe considerentul că decizia Curţii Supreme a statului Florida de a permite continuarea numărătorilor de voturi după expirarea termenului legal este anticonstituţională, stabilind deci o regulă după ce au avut loc alegerile.

Curtea Supremă din Washington, cu un vot de 7-2 a anulat pe data de 12 Decembrie decizia Curţii Supreme a Floridei. Acest lucru a dus la menţinerea unui avans de 537 voturi pentru Bush. Deoarece voturile electorale erau de 255 pentru Gore şi 246 pentru Bush, acesta urma să primească cele 25 de voturi electorale ale Floridei, deci un total de 271 care permitea obţinerea preşedinţiei depăşind cu un vot necesarul de 270.

De remarcat că Al Gore a câştigat votul popular, depăşind cu câteva sute de mii voturile primite de Bush, din cele 100 de milioane de voturi înregistrate. Cazul lui Gore nu este izolat. Astfel, în 1876 Samuel J. Tilden (Democrat), deşi a câştigat votul popular, a pierdut alegerea cu un singur vot electoral - 184 la 185, împotriva lui Rutherford B. Hayes (Republican). În 1888, Grover Cleveland (Democrat) a câştigat votul popular, dar a pierdut votul electoral cu 168 la 233 împotriva lui Benjamin Harrison (Republican).

În seara zilei de 13 Decembrie Al Gore, după ce a felicitat telefonic pe George W. Bush, s'a adresat poporului american la televiziune, recunoscându-şi înfrângerea şi apelând la toţi Americanii ca să se unească în spatele lui Bush. *"Aceasta e America şi noi punem interesele ţării inaintea celor de partid. Vom sta cu toţii impreună în spatele noului preşedinte"*, a spus Gore. El a mai adăugat că *"dezaprob ferm decizia Curţii Supreme a Statelor Unite, dar o accept"*.

La rândul său, Bush, în alocuţiunea sa a promis să intre într'o nouă eră de cooperare în politica Statelor Unite. *"Acum este momentul să găsim o cale comună să stabilim un acord ca să facem din America un far de oportunităţi în secolul al 21-lea"*, a spus preşedintele ales, adăugând, *"Nu am fost ales ca să servesc un partid ci o naţiune"*. El şi-a reinnoit promisiunile ca să dea Americanilor şcoli publice mult mai bune, să îmbunătăţească sistemul de Securitate Socială, să întărească sistemul de acoperire medicală şi să scadă taxele.

George W. Bush devine al doilea caz când un fiu al unui fost preşedinte devine şi el preşedinte. Astfel, în 1824 a fost ales John Quincy Adams, fiul celui de-al doilea preşedinte al Statelor Unite, John Adams.

Pe data de 18 Decembrie cei 538 electori s'au întâlnit în capitalele celor 50 de state şi Districtul Columbia (unde e plasată capitala, Washington), ca să voteze pentru al 43-lea preşedinte al Statelor Unite. Conform tradiţiei şi Constituţiei, votul electorilor are loc în prima Luni după a doua Miercuri din luna Decembrie.

Collin Powel

Desigur, de obicei acest vot este formal, dar de data aceasta putea să apară o surpriză, având în vedere aceastâ alegere atât de strânsă. Pe data de 12 Decembrie fiecare stat a trebuit să-şi aleagă colegiul său electoral, în cazul Floridei 25 de electori, care urmau să voteze oficial pe data de 18 Decembrie. Votul Floridei a fost decisiv, putând să dea lui Bush 271 voturi, după ce Curtea Supremă a Statelor Unite a oprit renumărarea voturilor care au arătat în final numai un avans de 537 voturi pentru Bush. Unii electori ar fi putut acum să-şi schimbe loialitatea. Mulţi au declarat că au primit în acest sens şi e-mail şi telefoane, dar nu a existat nici unul care să-şi schimbe votul.

Dacă s'ar fi întâmplat acest lucru, Gore ar fi fost ales preşedinte şi Statele Unite ar fi fost târîte într'o criză constituţională, cu necesitatea intervenţiei Congresului. Se poate vedea astfel lupta disperată dusă de Democraţi, care au trimis dela Washington câteva sute de avocaţi să lupte în curţile de judecată şi să facă propagandă şi agitaţie în timpul celor peste treizeci de zile cât a durat criza alegerilor din Florida.

Desigur că preşedintele ales a primit felicitări dela majoritatea liderilor lumii, dar a existat o notă de scepticism, care a apărut în mediile de informaţie, atât în unele ţări aliate cât şi în unele ţări fost comuniste sau încă comuniste.

Astfel, aliaţii vestici sunt îngrijoraţi că noul preşedinte ar putea retrage trupele din fosta Iugoslavie. Se exprimă grija faţă de inexperienţa lui Bush în politica externă. Ziarul englez *Guardian* a mers mai departe scriind că *"democraţia a fost pur şi simplu otrăvită prin instalarea lui George W. Bush la Casa Albă"*, punând problema legitimităţii noului preşedinte *"ales de Curtea Supremă"*. Unii văd în Bush un neo-izolaţionist care nu este informat de restul lumii, el însuşi nepărăsind Statele Unite decât de trei ori.

Chinezii şi-au anunţat îngrijorarea faţă de sprijinirea de către Bush a proiectului de apărare american de rachete anti-rachete. Israelienii sunt îngrijoraţi ca preşedintele republican să nu fie mai pro-arab decât predecesorul său. Ţările cu care administraţia Clinton a avut ciocniri, ca Iugoslavia, Afganistanul, Malaezia, speră ca noua administraţie să fie mai

Dick Cheney

puţin ostilă. Putin, după cum se ştie, a declarat încă înainte de alegeri că el spera să conlucreze cu indiferent ce preşedinte vine la Casa Albă.

George W. Bush depune jurământul pe data de 20 Ianuarie, devenind în mod oficial al 43-lea preşedinte al Statelor Unite. Până atunci, el îşi formează noul guvern şi ştiut să aleagă colaboratori cunoscuţi, o calitate pe care unii analişti o consideră foarte importantă pentru un preşedinte. Majoritatea sunt oameni cu experienţă, care au servit în administraţia lui George Bush, tatăl actualului preşedinte în perioada 1988-1992.

De reamintit că vicepreşedintele *Dick Cheney* (59 ani) a fost Secretarul Apărării în timpul Războiului din Golf şi a făcut parte din personalul Casei Albe în timpul preşedinţiei lui Gerald Ford. *Collin Powel* (63 ani), care va fi noul Secretar de Stat, a fost şeful Marelui Stat Major în timpul aceluiaşi război. El este primul Africano-American care este numit pe postul cel mai înalt al diplomaţiei Statelor Unite.

Noul preşedinte şi-a completat o echipă de securitate naţională, tot din vechea gardă republicană care, în afară de Cheney, va cuprinde ca Secretar al Apărării pe *Donald Rumsfeld*, ce a deţinut aceiaşi funcţie în timpul preşedinţiei lui Gerald Ford. El este susţinătorul ideii nevoii de a crea o apărare cu rachete anti-rachetă pentru Statele Unite.

Tot din vechea gardă a fost numită Consilier pentru Securitatea Naţională *Condolezza Rice*, care a avut aceeaşi funcţie în guvernul lui George Bush.

Una din promisiunile greu de ţinut ale lui George W. Bush este scăderea taxelor cu 1,3 trilioane de dolari pe următorii zece ani, măsură la care se opun mulţi Democraţi şi în special Preşedintele Rezervei Federale, Alan Greenspan. Refuzul acestuia de a micşora taxele a contribuit la înfrângerea lui George Bush tatăl, în faţa lui Bill Clinton în 1992.

George W. Bush, într'o declaraţie, a avertizat pe liderii congresului de o posibilă apariţie a unei crize energetice, pentru ca peste câteva zile să fie criticat că a făcut remarci negative asupra economiei. *"Economia noastră ne arată un posibil declin"*, a spus el, pentru ca după criticile primite să motiveze că *"Una din responsabilităţile mele este să anticipez problemele şi să fiu pregătit ca să acţionez atunci când se ivesc"*.

Democraţii cred că aceasta este o tactică pentru ca noul preşedinte care anticipează o posibilă recesie să obţină aprobarea micşorării taxelor, unul din punctele forte ale agendei sale electorale.

Încurcăturile apărute în alegerile americane s'au datorat pe de o parte utilizării unui sistem de perforare mecanică a voturilor, considerat depăşit, cu maşini învechite care au dat uneori rateuri.

Pe de altă parte, conform Constituţiei, fiecare stat controlează alegerile, cu oficiali ai departamentelor respective, chiar dacă este vorba de alegerile pentru Congres sau preşedinte, după legile statului respectiv, cu modele de buletine de vot locale. Aceste inconvenienţe au apărut mai evidente după ce alegerile din Canada din 27 Noembrie au arătat că cele 13 milioane de buletine (de acelaşi tip) ale alegătorilor canadieni au putut fi numărate manual în câteva ore, într'o ţară în care guvernul federal controlează alegerile dela Atlantic la Pacific, cu o singură lege.

Neajunsul sistemului cu colegiu electoral este criticat de peste 60% din Americani, dar conform Constituţiei un amendament de schimbare trebue să fie aprobat de două treimi în Camera Reprezentanţilor şi a Senatului şi în final de majoritatea statelor, dintre care unele îl preferă. Până acum au fost aproape 700 de incercări nereuşite în decurs de 200 de ani.

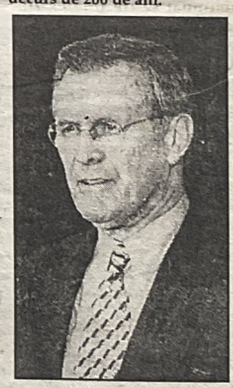

Donald Rumsfeld

CRIZA ISRAELO-PALESTINIANĂ CONTINUĂ ŞI ÎN MILENIUL 3

Criza israelo-palestiniană intră în noul secol şi mileniu nerezolvată. Eforturile Preşedintelui Clinton au eşuat, planul său in care Palestinienii urmau să primească suveranitatea asupra Muntelui Templu dacă renunţau la reîntoarcerea refugiaţilor lor, a fost respins de către aceştia ca şi de reuniunea arabă la nivel de miniştri de externe. La rândul său, Barak a respins cedarea suveranităţii asupra Muntelui Templu.

O mare demonstraţie a extremiştilor israelieni, de aproape o sută de mii de oameni, a cerut respingerea planului Clinton. A fost utilizat ca să negocieze la Cairo cu cele două părţi, fără succes, chiar George Trent, directorul CIA... În tot acest timp au continuat ciocniri sângeroase întreţinute din ambele părţi de grupările extremiste care îşi dau mâna în sabotarea unui acord de pace.

In această atmosferă, Barak are şanse minime de a-şi păstra functia în alegerile dela 6 Februarie pentru postul de prim-ministru, în faţa lui Ariel Sharon, candidatul partidului *Likud*. După cum se ştie, Sharon este împotriva unui acord final de pace cu Palestinienii în prezent. El vrea să târâie procesul încă câţiva ani... şi a declanşat în Septembrie această criză, când a pătruns voit pe esplanada moscheelor, ca să arate suveranitatea israeliană asupra Muntelui Templu.

DIPLOMAŢIA TEZAURULUI

Eugen TOMA

Comorile sunt întotdeauna fascinante, iar povestea trădătorului care i-a spus împăratului Traian că tezaurul dac se găsea ascuns sub albia unui râu mai dezmorţeşte atenţia cititorului.

Dacă este să acordăm încredere lui Jerôme Carcopino, istoric reputat al antichităţii, comoara Dacilor învinşi, constând în 165 de tone de aur (la care se adăugau 331 de tone de argint) a fost transportată la Roma şi a servit la redresarea substanţială a finanţelor statului. Împăratul roman a putut să acorde populaţiei imperiului scutirea de impozite pe anul 107, să organizeze serbări timp de 123 de zile, la care au luat parte 10.000 de gladiatori şi 11.000 de fiare sălbatice aduse din Nordul Africii, să construiască - folosind şi munca celor 50.000 de prizonieri deci - fortificaţii, forumul care-i poartă numele, monumentul Tropaeum Traiani dela Adamclisi, terminat în anul 109, şi să pregătească expediţia împotriva Parţilor. Este de bănuit ca unul din obiectivele atacului roman asupra Daciei să fi fost capturarea tezaurului dac. Minele de aur din Munţii Apuseni erau vestite în antichitate încă din cele mai vechi timpuri, descoperindu-se în vremea noastră aurul din Dacia, de o culoare roşcată, în Egipt şi în echipamentul războinicilor dela Troia.

Teritoriul ţării noastre a continuat să fie interesant pentru invadatori, ca sursă de bunuri de tot felul. După înfrângerea de către Unguri a populaţiei locale, slab înarmată, din Transilvania, precum şi după subjugarea principatelor Valahiei şi Moldovei de către Turci, cantităţile de produse ale solului şi subsolului însuşite din aceste regiuni au fost uriaşe. S'a calculat că tributul total plătit Imperiului Otoman de Ţările Române se ridică la echivalentul a 341 de tone de aur. Până şi coroana voievozilor Basarabilor a fost răpită în 1714, când Turcii au jefuit averea domnitorului Constantin Brâncoveanu, înainte de a-l duce împreună cu fiii săi pe drumul martirajului. Pentrucă, iniţial şi din când în când, Ţările Române s'au opus cu armele şi voievozii noştri au făcut, fără exagerare, minuni de vitejie şi de diplomaţie, Imperiul Otoman a încheiat cu Românii tratate de suveranitate, faimoasele *"capitulaţii"* pe care Turcii destul de des nu le respectau, dar cărora măcar le datorăm absenţa populaţiei islamice în România, contrar situaţiei din Balcani. În vreme ce exploatarea teritoriilor ocupate efectiv de Turci (Dobrogea, raialele) nu poate fi cuantificată, aceea a zonelor româneşti ocupate de Imperiul Habsburgic echivalează cu 857 de tone de aur.

Pagubele provocate de numeroasele ocupaţii ruseşti în Ţările Române, înainte de secolul al XX-lea, s'ar ridica la 64 de tone de aur, fără a se putea estima exploatarea Basarabiei luată de Ruşi în 1812 până în 1918 şi reocupată după 1940, împreună cu Nordul Bucovinei.

Am citat cifrele de mai sus nu pentru a stârni revendicări sau văicăreli retorice, ci pentru a ilustra cum bunurile materiale (nu şi vieţile omeneşti) pot fi evaluate în aur. De fapt, în cele ce urmează vom discuta despre acest metal, despre stocul de aur sau tezaurul statelor, cu preocupare specială pentru mult pomenitul tezaur românesc dela Moscova, amintind şi alte tezaure care au luat calea Răsăritului şi despre care se vorbeşte mai puţin.

Soarta tezaurelor naţionale a fost dintotdeauna să fie adunate cu greu, ca apoi adesea să fie pierdute rapid în mâinile vreunor invadatori. În cazuri de pericol, tezaurele sunt încredinţate unei puteri prietene, pentru a fi puse la adăpost. Adesea, tezaurul conţine şi alte valori, nu numai aur. Câtă vreme aurul va fi socotit metal preţios şi etalon valoric, ispita de a-l acapara va face parte din istoria omenirii. În epoca actuală aurul îşi pierde totuşi treptat rolul de etalon, predominante devenind *"operaţiile financiare"*. Să dăm exemple de aventuri ale unor tezaure.

Tezaurul Spaniei în 1936

Să readucem în memorie episodul puţin mediatizat al tezaurului Spaniei din timpul războiului civil (1936-1939). Când balanţa militară părea să atârne de partea naţionaliştilor franchişti forţele comuniste, ameninţate de pierderea Madridului, şi-au pus problema evacuării tezaurului spaniol ce se găsea în mâna lor. Care era puterea prietenă, ce ajutase intens forţele *"revoluţionare comuniste"*? U.R.S.S., bineînţeles. Deci, de teama ca tezaurul să nu încapă în mâinile *"naţionaliştilor"*, chiar dela începutul războiului problema punerii lui la adăpost s'a rezolvat cu grăbire. Astfel, în Noembrie 1936, stocul de metal preţios al statului a fost încărcat pe vapoare, descărcat la Odessa şi depozitat la Gosbank (Banca de stat sovietică). Aurul Spaniei, în care putem specula romantic că se găsea şi aur incaş şi aztec, atingea frumoasa cantitate de 510 tone. Preşedintele Spaniei republicane (comuniste) de atunci, Largo Caballero, a declarat că pentru o astfel de operaţie nu se putea avea atâta încredere într'o ţară *"capitalistă"*, ca Franţa sau Anglia, cât se putea avea în marele aliat socialist. Urmarea se cunoaşte: s'a anunţat oficial că aurul respectiv a fost cheltuit urgent în scopul sprijinirii idealurilor revoluţionare, prin furnizarea de armament şi muniţii forţelor comuniste din Spania. Fapt este că, în Noembrie 1938, mai rămăseseră din stoc numai 1,88 tone... Sursa informaţiilor, în această privinţă este cea mai autorizată, fiind vorba de cartea unui istoric de stânga (Georges Soria. *Guerre et révolution en Espagne, 1936-1939*, Ed. R. Laffont, Paris, 1976). Se ştie că Uniunea Sovietică avea rezerve mari de metal preţios, fiind producătoare de aur, iar orice suspiciune în privinţa cheltuirii tezaurului spaniol ar fi calomnioasă la adresa măreţei Uniuni Sovietice. De altfel, în istoria ei, patria socialismului, nevoită fiind să cumpere cereale dela capitalişti (în urma politicii ştiinţifice aplicată în domeniul agriculturii), plătit şi direct în aur, transportul cu avionul. Primul stat care a vândut cereale Uniunii Sovietice a fost USA., când preşedintele era J. F. Kennedy.

Cazul Spaniei este un exemplu de evacuare a unui tezaur cu scopul de a fi salvat dela capturare de către inamic.... Cunoaştem povestea încredinţării altor tezaure către alte state, însă cu un final fericit.

Tezaurul Poloniei în 1939

Un tezaur expediat, la ananghie, unei ţări vecine a fost cel polonez, în condiţiile politice ale încheierii între Germania naţional-socialistă şi Rusia comunistă a *"Tratatului de neagresiune germano-rus"* aşa cum a fost denumit în momentul semnării lui (23 August 1939). Pe baza acestei înţelegeri de tristă amintire a fost împărţită Polonia între cele două state agresive. Marile puteri au obiceiul, probat de-a lungul istoriei, să împartă ceea ce nu le aparţine. Aşa au dat Turcii Austriei în 1775 toată Bucovina, iar apoi Rusiei în 1812 toată Basarabia, teritorii ce aparţineau Moldovei, care era principat vasal Imperiului Otoman, nu paşalâc. În 1939, prin protocolul secret anexat tratatului germano-sovietic, Germania lasă *"mână liberă"* Rusiei comuniste în Finlanda, Estonia, Letonia, Estul Poloniei şi Basarabia. Pe această bază, URSS a dat Românei ultimatumul din 26 Iunie 1940, prin care ni s'a răpit Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa. Sovieticii au negat cu înverşunare la Nurnberg, după război, că ar fi existat un astfel de protocol.

Simţim aici nevoia de a deschide o paranteză. Tratatul germano-sovietic din 1939, de împărţire în *"zone de influenţă"*, poartă numele enunţat mai sus sau este denumit de către istoricii serioşi *"Tratatul Hitler-Stalin"*. Nu se ştie când a apărut, ca prin farmec, în presă şi chiar în anumite documente, denumirea de *"Pact Ribbentrop-Molotov"*, după numele miniştrilor de externe semnatari ai tratatului. Pactul nu a fost semnat de Hitler şi Stalin, deoarece ei nu prea ieşeau din bârlog. (Stalin a fost în Finlanda în 1917 şi la Teheran în 1943, iar Hitler - nicăieri). Mai exista la cei doi dictatori şi o anumită *"reticenţă"*: era vorba de un tratat convenit între două puteri cu ideologii net duşmane, care, dintr'o dată, se *"înţelegeau"*. Era convenabil ca semnatarii să fie nişte funcţionari guvernamentali, fără să iasă în evidenţă. Nu aducem aici obiecţii lingvistice, ci politice şi istorice. Tratatul Hitler-Stalin a avut consecinţe grave şi definitive, nu numai teritoriale, ci şi umane, atât în faza iniţială, cât şi prin recunoaşterea ulterioară a unora din urmările lui de către puterile apusene: Finlanda a pierdut Karelia de Sud şi ieşirea spre Oceanul Îngheţat de Nord; Ţările Baltice au fost lipsite de independenţă timp de 50 de ani, furnizând cota lor de victime în Gulag; Polonia a pierdut partea de Est, ceea ce s'a soldat cu 1.800.000 de oameni deportaţi în URSS, dintre care un milion nu au mai revenit (Alexandra Viatteau. Staline assassine la Pologne, 1939-1947, Seuil, Paris, 1999) - dar a fost recompensată înspre Vest, cu Silezia şi Pomerania, rezultând de aici multe milioane de refugiaţi germani; Românei i s'a luat Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa, de unde, în decursul timpului, au dispărut definitiv, lichidaţi sau deportaţi, peste 1.500.000 de Români. Alianţa contra naturii între Germania hitleristă şi Rusia stalinistă a produs milioane de *"persoane dezrădăcinate"* care nu au întrat niciodată în preocupările Oficiului pentru refugiaţi al O.N.U.

Dar, să revenim la Polonia, agresată de Germani la 1 Septembrie 1939, ceea ce declanşează cel de-al Doilea Război Mondial. Temându-se, pe bună dreptate, pentru soarta tezaurului său de 85 de tone de aur, guvernul polonez îa hotărârea, singura posibilă, să-l trimită în România, cu care Polonia, pe vremea aceea avea o bucăţică de graniţă comună. Tezaurul polonez, împreună cu alte valori, cu o parte a guvernului şi zeci de mii de militari şi civili, ajunge în ţara noastră cu puţin înainte de 17 Septembrie 1939, ziua în care Armata Roşie invadează Polonia dinte Răsărit (nedeclanşând nici un protest din partea Angliei şi Franţei). România, respectând convenţia dela Haga din 1907 pentru refugiaţi, nu-i extrădează pe fugari şi trimite aurul Poloniei pe mare, dela Constanţa până în Franţa. Un martor ocular relatează că se aruncase zvonul, din motive de securitate, că plecarea vaporului cu aur din portul Constanţa urma să se petreacă Luni 18 Septembrie la ora 18. Deja la ora 17 se zăreau în largul portului Constanţa periscoapele submarinelor pirat sovietice. În fapt, vaporul plecase la ora 15.

Va urma

THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului
cu cel putin 4 saptamâni înainte.

FĂ CEVA FRATE

Câţi n'au strâns tâmplele în pumni şi feţele în palme fierbinţi, turburaţi de gândul că lumea asta nu mai poate merge aşa înainte şi că e trebuinţă de una mai bună.

Soarele nu e destul de curat, fecioara nu e destul de pură, inima nu tremură în faţa binelui împlinit cu destulă bucurie şi mai ales omul e prea mult duşmanul de moarte al oricărui alt om.

Au pornit spre împlinirea ei şi cei blânzi: popi, dascăli, visători ca şi cei crunţi: împăraţi, voevozi şi căpitani de oştiri, cu sabia ori cu plaivasul, cu glasul ori cu iataganul; toţi au crezut că stau pe partea unde şade dreptatea şi mai binele omenirii şi toţi s'au sfârşit, mai curând sau mai târziu, ori răstigniţi ori răstignind.

Tu stai ascuns între patru pereţi şi ţi se pare că totul începe cu tine şi că tot ce va fi mâine va izvorî din tine, ca pârâul ce iese de sub stâncă şi apoi umple toate văile şi oceanele.

E greu apăsarea răspunderii pe umerii tăi tineri, dar trebue să faci ceva, căci lumea nu mai poate merge aşa. Toţi cei din urma ta au fost nişte înşelători şi nişte netrebnici care au minţit pe cei ce credeau în ei şi i-au lăsat apoi şi mai deznădăjduiţi decât erau înainte: omenire mai mizerabilă şi mai fără speranţă.

Tu trebue să faci ceva, căci altfel ce vor zice toţi urmaşii tai, toată lumea de mâine care aşteaptă ceva dela tine, care depinde, acum, mai mult ca oricând, de tine numai. Îi vezi nepăsători pe stradă, mergând la treburile lor, azi, mâine şi ştii că sunt aşa pentrucă undeva, inconştient, simt că cineva, tu, le va face în sfârşit dreptate.

Nu te îndoi şi nu te opri nici o clipă; o lume viitoare altfel decât cea suferită de toţi cei de până acum e cu putinţă şi numai tu o poţi împlini. Nu vezi toată suferinţa din jur, nu vezi toată batjocora cu care tu însuşi şi atâţia alţii sunt împroşcaţi? Uită-te în ochii celor ce-i întâlneşti pe stradă, cei ce muncesc alături de tine în fabrici, sau camere cu aer stricat şi n'ai să găseşti în ochii lor strălucirea promisă de profeţii mincinoşi de azi.

Tu poţi ridica întunericul din ochii lor, tu poţi aşeza acolo unde nu este, speranţa, tu poţi da linişte şi poţi binecuvânta o viaţă tristă cu bucurie adevărată.

O lume mai bună e cu putinţă şi e aici în mâinile tale puterea de a o face.

Dacă pui numai o piatră căzută pe stradă în drumul trecătorilor la o parte, ai făcut o treabă bună, dacă ai întins o mână cu faţa întoarsă celui lipsit, ai făcut o lume mai bună, la fel ca atunci când ajuţi cu o vorbă celui nedumerit şi cu un zâmbet celui turburat.

O lume mai bună, nu e o lume care se desparte cu totul dela ce e azi şi începe stălucirea neasemuită în momentul în care va veni; e lumea în care fiecare face ceva mai mult, pune o fărâmă din el ce nu îi e cerută şi poate nici nu era de trebuinţă.

Da, tinere, în mâinile tale e ziua de mâine a celor de azi şi a celor ce vor veni apoi şi apoi. Din pasul tău sprijinind neputinţa unui copil poate ieşi drumul de mâine, mai bun al tuturora. Nu e măsură pentru ce e mult sau puţin; binele e enorm prin el însuşi şi nu e cântar care să poată pune deosebire între faptele ce caută să dea lumii sau omenirii un viitor mai bun.

Nu aştepta ziua de mâine fiindcă azi nu poţi face nimic *"mare"*; mâine nu vine nicioadată şi viaţa ta poate să treacă mult înainte de înserat.

Seamănă bobul azi, ară ogorul în dimineaţa asta şi scutură pomul încărcat în faţa trecătorului de acum, ca să se satureze.

O lume mai bună a început să crească demult, dar are nevoie de strădania ta, mai ales nu lăsa nici o clipă de adăugare a obolului tău spre mai binele tuturora.

Nu te turbura de gândul eforturilor zadarnice ale celorlalţi; ale poveştilor despre mucencii ucişi cu pietre fiindcă voiau să-şi rupă de pe ei haina şi să o dea săracului.

Nu te îndoi, nici nu te teme că dăruirea e fără de sens şi bunătatea e inutilă. Cei ce ţi se par că au căzut din pricina unei inimi prea mari, nu s'au pierdut cu adevărat şi lumea de azi e totuşi mai bună decât cea de ieri.

Fapta ta curată, gândul tău drept, efortul tău oricât de puţin în turburarea ce a cuprins totul, e poate picătura de apă ce revarsă cuprinsul paharului în îndoiala pentru o lume mai bună sau mai nevrednică.

Nimeni nu are în el puterea să smulgă din rădăcini un început ce vine de dincolo de mâine, dar fiecare poate să adauge un bob de muştar la zidul care va fi mai bun, mai cald, mai primitor, unei lumi înghemate, nedumerite şi triste în neputinţa ei să vadă toată lumina pe care o zi mai bună, cu o lume mai bună, o ţine undeva pentru noi, gata să o prindem în palmele noastre.

Cu efortul tău, cu dăruirea ta, a tot ce e mai bun în tine, frate.

CRONICA VREMII

O PROBLEMĂ SEMNIFICATIVĂ ŞI NEDISCUTATĂ

——Ion BOIERU——

Este o problemă care nu poate fi trecută cu uşurinţă cu vederea, oricât s'ar dori acest lucru de către cineva, pentrucă este o parte importantă a istoriei româneşti, acoperind o lungă perioadă de timp. Această perioadă este una dintre cele mai dramatice ale existenţei naţionale. Anume, epoca dintre 1945-1989, aceea a regimului comunist, instaurat de Armata Roşie a Moscovei pe pământul românesc. Aceasta a fost singura dorinţă a Moscovei, de a instaura regimul comunist în ţara noastră, cu toate că partidul comunist era minuscul, fără nici o însemnătate, fără nici o trecere în România şi fără nici un suport popular, decât acela al lumpen-proletariatului.

În această epocă istorică, poporul român a trăit una dintre cele mai mari tragedii ale fiinţării sale istorice, pentrucă a suportat o teroare continuă şi neîntreruptă din partea unor indivizi care nu aveau nici un fel de aderenţă la sufletul şi idealurile româneşti, care erau străini de identitatea românească şi tocmai această identitate românească voiau s'o distrugă şi să lichideze toată cultura şi toate tradiţiile strămoşeşti de caracter nobilitar ale neamului românesc.

Întregul popor a fost jefuit de toate drepturile sale umane, de toate bunurile culturale şi materiale, de toate libertăţile sale şi de toate visurile sale de înfăptuire. Acest popor a fost dezumanizat şi umilit în toate chipurile posibile.

Uciderile, fără judecată şi fără lege, au fost dictate doar de legea supremă a regimului comunist din România. Foamea, Jalea, Sângele şi Lacrimile - erau darurile cele mai fireşti date oamenilor în toate zilele.

Singura justiţie era cea dictată de Partidul Comunist. Educaţia Tineretului era bazată pe principiile atee ale ideologiei marxiste.

Omuciderea era un fenomen generalizat pe întreg cuprinsul ţării, în satele străvechi, pentru a impune cu de-a sila colectivizarea, când se lua întreg pământul ţăranului cu japca, adică abuziv şi orice opoziţie era reglementată prin închisoare sau ucidere directă. Temniţele au fost umplute de ţăranii care îşi apărau pământurile lor, moştenite dela părinţii şi strămoşii lor prin legile ţările, legi care, după comunişti, erau ilegale.

Orice împotrivire faţă de abuzurile şi încălcările legilor era aspru pedepsită, de multe ori cu uciderea, aşa încât numărul celor ucişi a crescut înspăimântător, dar fiind aruncaţi nu în gropi individuale, ci în gropi comune, mai rău ca animalele, fără cruci, fără slujbe religioase şi fără rugăciuni.

În campania electorală din toamna anului 2000, s'au ridicat voci care s'au revoltat la acuzele aduse partidului comunist, cu referinţă la epoca specifică, spunându-se să se termine odată cu astfel de acuzaţii. Să se uite un astfel de trecut, care nu a fost atât de păcătos, ci, dimpotrivă a avut multe părţi bune.

Este incredibil să se facă astfel de afirmaţii, când în România există o droaie de documente, martori vii şi acte de înregistrare, care aduc evidenţe despre aceste întâmplări pe întreg cuprinsul ţării. S'a gândit oare cineva să facă un inventar al morţilor din acea perioadă, din cauze cunoscute sau necunoscute, pe baze legale sau ilegale? Ca să se cunoască dimensiunea exactă a ororilor de atunci, să se dovedească adevărul şi să se elimine îndrăzneala unora de a acuza pe alţii de crime, în Ţara Românească. (Un exemplu ridicol a fost în timpul uneia dintre mineriade, când legionarii au fost acuzaţi ca autorii acestei mineriade).

Să se dovedească dacă nu sunt adevărate aceste date, pe care le cunoaşte toată lumea contemporană, care se găsesc în toate dosarele Tribunalelor, ale Securităţii şi în memoriile despre vremurile de atunci, sau în documentele adunate de diferiţi istorici.

De ce pomenim despre toate aceste lucruri?

Pentrucă, după unsprezece ani dela răsturnarea regimului dictatorial al lui Ceauşescu, nu s'a terminat cu rămăşitele marxiste, moştenite dela Partidul Comunist din România, datorită unei nomenclaturi care se prelungeşte la posturile de comandă şi conducere ale destinelor naţionale. Adică, ei, care nu sunt ataşaţi sufletului şi idealurilor româneşti, să îşi asume răspunderea unei democraţii, în care nu au crezut niciodată, să îndrăznească să legifereze pentru poporul român. Ei, care nu au crezut în lege şi nu au avut nici o morală, cum ar putea să guverneze în numele unor legi morale, creştine şi româneşti?

Este o mare ruşine a poporului, că s'a lăsat înşelat în alegeri. Noi nu credem în schimbările năravurilor guvernanţilor de astăzi, şi nu credem nici în capacitatea lor de a conduce ţara, căci nu au dovedit niciodată că au făcut ceva bun în România, timp de 50 de ani. Oricât s'ar strădui să facă bine, noi nu credem că vor fi în stare, după atâta rău cât au dovedit să facă în trecutul lor. Structurile lor ideologice nu le permit să iasă din chingile lor, căci aceste structuri sunt în afară de realităţile româneşti şi nu sunt pe măsura acestor realităţi. Marxismul nu a avut niciodată vreun fel de legătură cu *"spaţiul mioritic"*.

Să nu uităm că rădăcinile lor ideologice şi năravurile lor au fost aduse pe pământul nostru de ARMATA ROŞIE A BOLŞEVICILOR, care nici nu mai există. De ce ar mai exista în România? Prezenţa lor în România este nocivă din toate punctele de vedere, căci sunt în afara *"legii româneşti"*, care a fost instaurată odată cu procesul de geneză a poporului român.

Vom continua să veghem, ca şi până acum la devenirea istorică a culturii româneşti, pentru a se urma ordinea strămoşească şi naţională, nu aşa-zisa *"dezvoltare multilaterală"*, dar găunoasă, de altă dată, azi anacronică.

Credem că *"istoria"* o face Dumnezeu, nu ateii şi oamenii îngâmfaţi de atotputernicia lor. Şi sperăm că se va reface ţara, după alte perspective, decât cele marxiste, adică acelea care au fost drapelul comuniştilor din România, pe care în bună parte au reapărut în constelaţia mai nouă a politicii româneşti, cu care noi nu dorim să aveam de-a face, sub nici o formă şi în nici un chip. Noi suntem mulţumiţi cu identitatea noastră, conştientă şi inconştientă.

NOUL MINISTRU DE EXTERNE, O CREAŢIE COMUNISTĂ

——Aurel BĂDĂIAN——

Exilul românesc din America de Nord cunoaşte foarte bine personajul numit Mircea Geoană, cel care o obţinut postul de Ministru de Externe în guvernul PDSR condus de Adrian Năstase. Ambasador la Washington din 1994, numit de Ion Ilici Iliescu, menţinut de Emil Constantinescu, cu toate protestele organizaţiilor şi presei româneşti din Statele Unite şi Canada, Mircea Geoană este un personaj care a încercat să se pună bine cu toată lumea.

Băiat de general de Securitate, tatăl - Ioan Geoană - a fost general-locotenent, şeful ALA (Apărarea Locală Anti-aeriană) pe ţară. Mircea Geoană nu a fost niciodată un personaj strălucitor. El a învăţat *"diplomaţia"* la Facultatea *"Maşini Hidraulice şi Termice"* - promoţia '84, ceea ce arată că nu prea s'a omorît cu cartea. În toamna lui 1989, Mircea Geoană intră la Facultatea de Drept pe locurile *"rezervate"*, de regulă pentru cei cu *"misiuni"*. Intră apoi în Ministerul de Interne, fiind trimis la Paris la Haute Ecole D'Etudes Administration! Apoi, reîntors, este numit director al Direcţiei America Nord şi purtător de cuvânt al M.A.E.

Numit apoi ambasador la Washington încearcă să se pună cât mai bine cu regimul Iliescu, organizându-i tovarăşului câteva întâlniri la Washington, ce-i drept nu foarte importante. Oricum, se pune bine cu regimul, iar mai apoi, în Noembrie 1996, înroşeşte telefoanele şi faxurile pentru a se pune bine cu noul preşedinte, Emil Constantinescu. Este preluat cu arme şi bagaje de noul regim, fără nici un fel de resentiment.

A încercat să se pună bine cu toată lumea. Prieten cu Bujor Sion, pupilul lui Ion Iliescu, naş de cununie al patronului Pro Tv, Adrian Sârbu, prieten de tenis cu fostul ambasador american la Bucureşti, Alfred Moses. Mircea Geoană şi-a făcut întotdeauna interesul. I-a organizat vizite lui Emil Constantinescu la Washington, dar l-a adus pe malurile Potomacului şi pe Ion Iliescu, ultima vizită în 1999, când a încercat să-l prezinte Americanilor ca un urmaş al lui Roosevelt.

Implicat în tot soiul de afaceri la Washington, unde şi-a asigurat un trai de nabab cu o vilă plătită de statul român cu circa 10.000 de dolari pe lună, cu abonament la cluburile de golf şi tenis plătite tot de statul român, Geoană şi-a văzut de treabă...

Acum este adus de *"prietenii"* săi în fruntea Ministerului de Externe. Ghinion însă, deoarece amicii săi democraţi, în principal cei din anturajul lui Alfred Moses, nu mai sunt la Putere, nici la Capitoliu, nici la Casa Albă.

AVIZ IMPORTANT

Persoanele care doresc să plătească abonamentul la ziarul "Cuvântul Românesc" în lei, pot depune banii în valută naţională la contul Fundaţiei Culturale "Cuvântul Românesc": 2511.1 - 10297.1/ Rol B.C.R. Fil. Sect 6 Bucureşti, anunţând în acelaşi timp şi secretariatul fundaţiei la adresa:
Str. Aleia Poiana Muntelui Nr.2, Bloc OD 3, Sc. 4, Et. 7, Apt. 151, Bucureşti, Sect. 6, România.

3Q3AQ

- Turiştii care ajung în masivul Bucegi în această perioadă au ocazia să vadă liliacul sălbatic înflorit pentru a doua oară în acest an, la fel ca şi florile de primăvară. Datorită vremii calde din ultimul timp copacii din zonă au înflorit. Fenomenul i-a uimit şi pe oamenii de munte care au spus ca acest fenomen nu s'a mai întâmplat cam de 30 de ani.

- Biserica ortodoxă din cartierul Băimărean Ferneziu a fost jefuită şi apoi incendiată în noaptea de 2 spre 3 Ianuarie. Surse neoficiale au declarat că, deşi focul a distrus o mare parte a bisericii, poliţiştii au descoperit câteva amprente ale hoţilor.

- Conform unui sondaj realizat de Centrul pentru Studierea Opiniei (CSOP), Românii sunt optimişti în ceea ce priveşte primul an din noul mileniu. Aproximativ 44 la sută dintre Români consideră că 2001 va fi un mai bun decât precedentul.

- Despre marketingul electoral nu s'a scris până acum mult în România. Se poate spune că nu s'a scris nimic de amploare, care să fie considerat un material de referinţă. De acum, cei interesaţi au la îndemână lucrarea lui Mircea Aurel Nita intitulată *"Maketing şi management electoral"* publicată la Editura Universitatea XXI din Iaşi.

- Poliţiştii din Alba Iulia caută persoanele care au umplut cu grafiti Obeliscul lui Horea, Cloşca şi Crişan. Autorităţile susţin că monumentul din Alba a fost profanat de mai multe ori, iar autorii n'au fost identificaţi.

- Serviciul de Ambulanţă al Municipiului Bucureşti a înregistrat zilnic, în perioada 30 Decembrie 2000 - 2 Ianuarie 2001 peste 900 de solicitări, din care doar 26 la sută au fost urgenţe majore. Pe data de 30 Decembrie au existat 9 tentative de sinucidere.

- Concentraţia de plumb din aer depăşeşte, la Baia Mare, în unele zile, de 17 ori nivelul maxim admis.

- Clădirea Observatorului Astronomic "Amiral Vasile Urseanu", din Bucureşti, se va prăbuşi la un cutremur de 6 grade, din cauuza stadiului avansat de degradare.

- Gheorghe Ursu a fost torturat şi apoi asasinat în urmă cu 15 ani, în închisoare, în timpul regimului comunist. De acest caz, începând din 1990 s'a ocupat generalul Dan Voinea. Dosarul instrumentat de gen. Voinea dovedeşte participarea, instigarea şi complicitatea unor ofiţeri din fosta Securitate şi Miliţie la acest asasinat politic. Deşi dosarul a fost finalizat, generalului Voinea i s'a luat posibiltatea, printr'o dispoziţie a procurolului general Mircea Criste, de a pune pe rol, acest dosar.

- Directorul comercial al SIDEX Galaţi, Mircea Drozan, a fost arestat sub acuzaţia de abuz în serviciu contra intereselor publice prin facilitarea încheierii unor contracte cu firme private pentru furnizarea de tablă. El este acuzat că a prejudiciat societatea cu 38 de miliarde de lei prin acceptarea unor bilete la ordin, care nu aveau acoperire bancară. Până acum au fost identificate trei firme care au prezentat astfel de bilete.

- Circa o sută de familii din municipiul Galaţi solicită zilnic debranşarea caloriferelor dela reţeaua de termoficare, datorită datoriilor mari ale consumatorilor.

- Oficiul Naţional al Burselor de Studii în Străinătate (ONBSS) continuă să prezinte celor interesaţi oferta de burse pentru anul universitar 2001-2002 din partea ţărilor cu care România a încheiat acorduri bilaterale. Depunerea dosarelor se face până la 15 Martie 2001. Cei interesaţi se pot adresa la ONBSS la telefon 310.19.05.

- Miruna Runcan îşi va lansa ultima lucrare *"Modelul Teatral românesc"*, care cuprinde eseuri de crtică şi antropologie teatrală.

- Fundaţia Naţională pentru Civilizaţie Rurală a organizat la Hotel Athenee Palace Hilton, Gala Laureaţilor celei de-a doua ediţii a Festivalului Internaţional Eco-Etno-Folk Film. Acest festival a reunit cineaşti din 24 de ţări ale lumii.

- Doi ţigani români, capii unei bande de copii din România pe care îi obligau să jefuiască, la Paris, contoarele din parcări, au fost reţinuţi, au anunţat surse din cadrul poliţiei, citate de AFP. Cei doi indivizi, în vârstă de 27 şi respectiv 31 de ani, sunt consideraţi - locotenenţii - unei bande de copii ţigani, care operau în Paris.

- Persoanele fără venit pot depune cereri pentru obţinerea de microcredite. Centrele de consultanţă ale Fundaţiei pentru Asistenţa Întreprinderilor din România (FAIR) vor începe, din 20 Noembrie distribuirea pachetelor informative privind acordarea de microcredite din Fondul Naţional de Solidaritate pentru persoanele fără sursă de venit şi care doresc să demareze o afacere pe cont propriu.

Cornelia SCĂEŞTEANU